

Cele mai
frumose

BASMÈ BENGALIEZE

POLIROM

Cele mai frumoase basme bengaleze

Contribuția traducătoarelor:

Amita Bhose – *Povestea celor două surori, Povestea motanului Mojontali, Șoricelul veșnic nemulțumit, Povestea prințului Sobur, Cum s-au ivit pe lume rubinele*

Carmen Mușat-Coman – *Povestea iedului cel isteț, Povestea maimuței și a pisiului, Tigru cel fățarnic, Unchiul tigrului și nepotul șacalului, Crocodilul lui Kaku, Lalu și Nilu, Servitorul cel isteț, Baba și hoțul, Băiatul tâmplărilor, Elefantul regelui, Maimuțoiul cel viteaz, Manoj și vrăjitorul, Povestea vrăbiuțelor șmechere, Savantul Asilakhan, Pantofarul și negustorul, Prințul Mohan, Raja, Rani și maimuțoiul, Țesătorul și oul de iapă, Tigru cel slab de minte, Moara cea fermecată, Șarpele, fiul regelui, Șacalul cel savant, Maimuțoiul reginei, Mirele tigrului, Povestea babei cocoșate*

Ilustrații de Radu Răileanu

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

Cele mai frumoase basme bengaleze / selecție și trad. din bengali de
Amita Bhose și Carmen Mușat-Coman. – Iași: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1165-2

I. Bhose, Amita (trad.)

II. Mușat-Coman, Carmen (trad.)

821.214.32-93-34=135.1

Printed in ROMANIA

Cele mai frumoase BASME BENGAIEZE

Selecție și traducere din bengali de Amita Bhose
și Carmen Mușat-Coman

POLIROM
2008

Povestea celor două surori

A fost odată un moșneag care avea două fete. Una mai mare de la soția dintâi, care murise când fetița era mică. A doua fată, de la cea de-a doua nevastă, pe care omul o luase ca să aibă cine-i îngrijească de gospodărie.

Mama vitregă o chinuia cât putea de mult pe fata cea mare. O pune să facă toate treburile casei, în vreme ce fata ei ședea în pat ca o cloșcă. De aceea lumea îi spunea fetei dintâi „Ducu” sau nefericita și celeilalte „Sucu” sau cea fericită.

Când moșneagul era plecat de acasă, mama și sora vitregă o certau pe Ducu, ba o și băteau, iar când tatăl ei se întorcea, o pârau că nu le ajută cu nimic. Ba, pe deasupra, pretindeau că ea o ceartă și o bate pe Sucu. Deși bătrânul își dădea prea bine seama că tot ce spuneau ele nu era adevărat,

de frica nevestei, care era foarte rea de gură, nu le zicea nimic. Ducu era o fată cuminte; oricât de greu îi treceau zilele, niciodată nu se plângea de nimic tatălui său.

Într-o zi, pe când moșneagul plecase după treburi, mama vitregă o bătu atât de rău pe Ducu, că-i smulse aproape tot părul din cap. Apoi, de teamă ca nu cumva s-o vadă bărbatul și să-și dea seama ce făcuse, o îmbrânci pe ușă afară și o alungă, amenințând-o că dacă mai calcă pragul casei, are s-o omoare. Unde să se ducă sărmana fată? Nu-l avea pe lume decât pe taică-său. Se gândi ce se gândi și hotărî să plece în lume. Așadar porni spre pădure, fără să-i pese că putea muri de foame ori o vor mânca fiarele sălbatice.

După ce trecu de marginea satului, fata moșului văzu un arbore de bumbac. Culese niște crengi uscate care erau împrăștiate ici și colo și-și făcu o mătură. Apoi mătură pământul de jur împrejurul copacului, îl curăță de ramuri și de frunze uscate. Copacul fu mulțumit și o binecuvântă.

Merse Ducu mai departe pe câmp și dădu de un bananier. Mătură și în jurul bananierului, îl curăță de frunzele uscate. Bananierul fu mulțumit și o binecuvântă.

Mai merse încă o bucată de drum, când zări un grajd neîngrijit. Intră în grajd, îl curăță și îl spală.

În grajdul acela se afla o singură vacă. O țesălă și-i aduse iarbă proaspătă. Vaca fu mulțumită și o binecuvântă.

Merse ce merse și văzu o tufă de tuls¹, plantă pe care oamenii o iubesc și o cresc pe lângă casă. Mătură în jurul ei, o curăță și o udă. Tufa de tuls¹ fu mulțumită și o binecuvântă. Ducu se închină în fața plantei după obiceiul pământului, rugându-se pentru sănătatea tatălui ei, și plecă mai departe.

Ajunse la marginea pădurii, unde văzu o colibă din frunze de palmier. Își închipui că acolo trebuie să locuiască vreun înțelept și porni spre ea. Într-adevăr, întâlni acolo un bătrân cu barbă lungă și părul încâlcit, care stătea cu ochii închiși, meditănd. Ducu știa că nu e îngăduit să tulburi un înțelept care meditează; deci se așeză sub un copac și așteptă până ce bătrânul își isprăvi caierul de gânduri. Când deschise ochii, înțeleptul o zări și se miră.

— Cine ești tu, fată? o întreabă pe Ducu. Ce vânt te-a adus aici, în pădure?

Glasul domol și ochii blânzi ai bătrânului o liniștiră și o încurajară pe Ducu. Veni lângă el, făcu o plecăciune și îi povesti pe îndelete tot ce

1. Busuioc indian; plantă sacră, protectoarea spiritului casei.

pătimea de la mama ei vitregă. Înțeleptului i se făcu milă de ea. O mângâie pe cap și-i vorbi cu multă duioșie :

— Nu te necăji, fata mea ! Liniștește-te ! Du-te să te scalzi în izvorul acela și apoi vino la mine. Dar ai grijă, să nu-ți uzi părul decât o singură dată, altfel mare pacoste are să cadă pe capul tău.

Ducu se liniști. Își șterse ochii. Se duse la izvor și se spălă, iar după ce se udă o dată pe cap, văzu în apă că părul îi crescuse la loc. Și ce păr ! Lung până la călcâie, des ca norii din cer și negru ca pana corbului. Pieriseră zgârieturile și umflăturile de pe corp, semnele bății pe care o suferise de la mama vitregă. Acum pielea ei se făcuse mai netedă decât înainte, iar chipul, o !, mult, mult mai frumos decât odinioară.

Cu sufletul plin de bucurie și recunoștință, Ducu se grăbi să-i mulțumească înțeleptului. Căzu la picioarele lui și-i spuse :

— N-am cum să te răsplătesc și de aceea îți cer voie să mă lași să stau lângă tine și să te îngrijesc ca pe tatăl meu.

— Fată dragă, îi răspunse bătrânul, eu sunt un om singur, mă hrănesc cu puțin și n-am nevoie de îngrijire. Iar tu n-ai ce căuta în pădure. O fată tânără ca tine nu trebuie să trăiască aici. Fă cum

Îți spun eu. Intră în colibă și vezi că într-un colț se află niște cutii. Alege-ți una și du-te acasă cu ea. Până vei ajunge, are să treacă și supărarea mamei tale vitrege.

Deși Ducu nu prea avea curaj să se ducă înapoi la femeia aceea rea, ascultă de sfatul înțeleptului. Așa că intră în colibă și-și alege o cutie. Alege însă cutia cea mai mică și mai simplă dintre toate. Înțeleptul îi spuse să deschidă cutia numai noaptea și să fie singură în odaie, cu ușile închise.

Ducu făcu încă o plecăciune la picioarele înțeleptului, își luă rămas-bun și plecă. În drum spre casă trecu pe lângă tufa de tulsii, care o chemă și-i spuse să meargă liniștită, căci o așteaptă o mare fericire. Ducu îi mulțumi și plecă mai departe.

Trecu apoi pe lângă grajd și vaca o chemă să-i dea lapte dulce și gras să bea. Apoi îi dădu o pereche de brățări făcute din cornul său și-i zise că, oricând va dori ceva, să le poarte și să-și spună dorința. Ducu îi mulțumi, îi dădu binețe și plecă mai departe.

Trecu pe lângă bananier, care o chemă și o îmbie să mănânce banane mari și coapte. Îi dădu o frunză, spunându-i să o scuture atunci când va vrea să mănânce orice fel de fructe. Ducu îi mulțumi, îi dădu binețe și plecă mai departe.

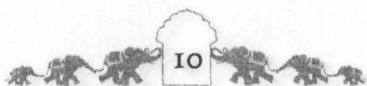
Sosi la arborele de bumbac, care o pofti să-i dea un sari¹ frumos și roșu, asemenea celor pe care le poartă miresele. Îi spuse că, oricând îl va purta și-și va dori un alt sari, va avea orice va gândi. Ducu îi mulțumi, îi dădu binețe și plecă mai departe.

Pe drum îmbracă sariul acela frumos și roșu și-și puse brățările pe care i le dăduse vaca. Și așa, cu frunza de bananier în mână și cutia din casa sihastrului la subsuoară, ajunsese acasă. Îl găsi pe bătrânul său tată doborât de mâhnire. Dar fata era atât de frumoasă și așa de bine îi veneau gâteliile, încât, de îndată ce intră în casă, bătrânul se însenină. Fata îi povesti tot ce i se întâmplase pe drum și în pădure, iar tatăl se bucură mult.

Sucu și mama sa nu mai puteau de supărare. Crezuseră că au scăpat de Ducu, care le stătea ca un ghimpe-n coastă, dar iată că fata nu murise, ci venise înapoi de două ori mai frumoasă și încărcată de daruri.

Ducu intră în odăița ei și se închise acolo. După ce se înnoptă, se apucă să deschidă cutia. Ridică

-
1. Obiect de îmbrăcăminte indiană pentru femei, constând dintr-o fâșie lungă de țesătură; unul dintre capete se înfășoară în jurul corpului, iar celălalt, lăsat liber, se aruncă peste umăr.

încet capacul și iată că din cutie se înălță un tânăr frumos și încărcat cu podoabe din cap până în picioare. Îi puse fetei o coroană de aur pe cap, coliere de perle la gât, brățări cu diamante pe brațe, inele cu tot felul de pietre scumpe pe degete, un cordon cu paftale de aur peste mijloc, iar la glezne îi puse lănțișoare de argint cu o mulțime de clopoței.

Apoi tânărul se duse la tatăl ei, mărturisi că e un mare prinț și-i ceru mâna fetei. Ducu arăta ca o adevărată prințesă. Firește că moșneagul se bucură peste măsură și-i cunună pe cei doi tineri. Ducu își luă rămas-bun de la tată, de la mama vitregă și de la soră și plecă împreună cu soțul în țara lui ca să-și serbeze nunta.

Sucu și mama se făcuseră negre de mânie. Abia așteptară să treacă noaptea. În zori de zi, plecă și Sucu din casă ca să-l caute pe înțeleptul din pădure. În drumul său trecu și ea pe lângă arborele de bumbac, pe lângă bananier, pe lângă grajdul cel neîngrijit și pe lângă tufa de tulsii. Dar era atât de grăbită, încât nu le aruncă nici măcar o privire. O ținu tot într-o fugă până ajunse la coliba sihas-trului.

Acesta se afla tocmai în clipele de meditație și nu se cădea să fie tulburat. Dar Sucu nu ținu seama

de asta. Fără să-i dea binețe, îl strigă și-i ceru să-i dea și ei tot ce-i dăduse surorii sale.

Înțeleptul, trezit din meditație, își stăpâni supărarea, așa cum se cuvine unui om desăvârșit. Îi spuse lui Sucu să se ducă mai întâi la izvor ca să facă baie și apoi să vină la el. Îi atrase atenția să nu-și ude capul decât o singură dată, altfel poate să i se întâmple ceva rău.

Fata se grăbi să ajungă la izvor și se scaldă. După ce-și udă capul o dată, văzu că-i crescuse părul la fel de frumos ca al surioarei ei Ducu. Închipuindu-și că părul va crește și mai frumos dacă se va spăla de mai multe ori și că bătrânul îi spusese să nu se spele pe cap decât o dată pentru că nu voise ca ea să fie mai frumoasă decât Ducu, își vârî capul încă o dată în apă. Dar pe loc îi căzu tot părul de pe cap. Rămase cheală. Și chipul ei se făcu de două ori mai urât decât era.

Supărată foc, ieși din apă, se duse la înțelept și începu să-l certe. Acesta, la rândul său, se supără și o muștră:

— Ce-ai făcut, nenorocito? Nu ți-am spus să-ți uzi capul numai o dată? Te-ai lăcomit să fii mai frumoasă și n-ai vrut să mă asculți. Acum n-am ce să-ți fac. Pleacă și lasă-mă în pace!

— Nu mă mișc de aici până nu-mi dai și mie o cutie cu un prinț.

— Du-te în colibă și alege-ți una.

Sucu intră în colibă și, după ce măsură cu privirea toate cutiile, își alege cutia cea mai mare și mai arătoasă. O arată înțeleptului, care îi spune și ei să n-o deschidă decât noaptea, când va fi singură în cameră.

Sucu săltă pe umeri cutia aceea grea și fugi fără să facă vreo plecăciune de mulțumire și bun-rămas. Pe drum o chemă tufa de tulsii :

— De două ori ai trecut pe lângă mine, dar nu m-ai îngrijit. Maica ta nu te-a învățat nimic. Ai grijă...

Sucu însă nu avu răbdare să asculte ce-i spune :

— Lasă-mă în pace, zise ea, mă grăbesc să ajung acasă să-mi văd norocul.

— Dacă te duci acasă, du-te sănătoasă, fato. Dar n-ai pentru ce să te grăbești, căci acasă nu te așteaptă nici o fericire.

Fără să se gândească la aceste vorbe, Sucu alergă spre casă. Trecu pe lângă bananier și pe lângă grajdul vacii. Dar nu primi nici de mâncare, nici de băut, pentru că nu le slujise cu nimic. Nici arborele de bumbac nu-i dădu sariul nădăduit. Nemâncată întreaga zi, istovită de drum și de greutatea cufărului, ajunse acasă spre seară. Maică-sa o aștepta cu mare nerăbdare, dar când o

văzu atât de obosită și încă și mai urâtă decât înainte, se necăji de moarte.

Curioasă, o încuie pe Sucu într-o cameră și-i spuse să deschidă cutia. Ea se lipi de ușă, ciulindu-și urechile ca să audă ce se petrece înăuntru.

Sucu ridică degrabă capacul, dar... vai și amar de ea! Din cutie, în loc de prinț, apăru un șarpe mare care i se încolăci pe picioare.

— Mamă, deschide ușa! țipă fata. Vai, picioarele mele!

— Stai cuminte, fată, încercă mama s-o liniștească, așa te doare când pui lanțuri grele de argint la picioare.

Nici nu-și terminase vorba și auzi din nou un țipăt:

— Deschide ușa, mamă, vai, mijlocul!

— Îmi închipui că ginerele te-a încins cu un cordon mare plin de paftale grele. Stai cuminte, poartă-ți liniștită bijuteriile. Nu-i nimic dacă te doare.

Peste o clipă, fata strigă iar dinăuntru:

— Deschide ușa, mamă, mi-a prins și mâinile!

— Lasă-l pe prințul tău să-ți pună toate brățările și toate inelele.

— Mamă, mă nenorocești! Deschide ușa și dă-mi drumul! Îmi arde gâtul...

— De bună seamă că ți-a pus la gât niște coliere frumoase. Ai răbdare să-ți pună și coroana de mireasă pe cap.

— Mi s-a dus și capul, mamă ! strigă Sucu.

Mama era convinsă că ginerele ei o împodobise pe Sucu din cap până în picioare. Curioasă, deschise ușa și intră în cameră. Dar în loc de un prinț frumos, mama găsi în casă un șarpe mare cât camera, care acum se repezi și la ea.

A doua zi de dimineată veniă Ducu și soțul ei cu o trăsură și îl luară pe moșneag acasă la ei. Acolo moșneagul trăi fericit o sută de ani și muri înconjurat de mulți, mulți nepoți draguți și voinici.

Povestea mea a luat sfârșit.

Spanacul în grădină s-a ofilit.

— De ce te-ai ofilit, spanacule ?

— Vacile de ce m-au mâncat ?

— Vacilor, de ce l-ați mâncat ?

— Păstorul de mâncare de ce nu ne-a dat ?

— Păstorule, de ce nu le-ai dat de mâncare ?

— Dar nevasta de ce nu-mi gătește oare ?

— Păstorițo, de ce nu-i gătești omului tău ?

— Dar de ce plânge copilul meu ?

— De ce plângi tu, copil de păstor ?

— Furnicuța de ce mă pișcă de zor ?

— Furnicuțo, de ce-l piști pe copil?

— Țac, țac, țac.

Și furnica îl înțepă și mai tare pe copil.

Povestea motanului Mojontali

A fost odată un pisoi care locuia în casa unui pescar. Pescarul era tare zgârcit și nu-i dădea pisoiului nici o coadă, nici un solz de pește. Săracul pisoi slăbea zi de zi tot mai tare și ajunsese în așa hal, încât îi puteai număra coastele.

În același sat trăia și un alt pisoi, care stătea în casa unui lăptar. Lăptarul era un om cumsecade și-i dădea pisicului său lapte, brânză, smântână și tot soiul de alte bunătăți. Pisoiul lăptarului se îngrășa pe zi ce trecea și se făcu un cotoi mare.

Într-o zi, pisoiul cel slab se duse la cel gras și-l pofti la masă; știa el bine ce fel de bucate se puteau găsi în casa pescarului. Îndată ce pisoiul cel gras trecu pragul pescarului, acesta luă un baston și se repezi la el.

— Uite, strigă pescarul, a venit motanul ăla gras al lăptarului să-mi fure peștii. Nu ești sătul,

mă, de laptele și brânza pe care ți le dă stăpânul tău ? Acuma mai vrei să mănânci și pește ! Îți dau eu ție pește, motanule !

Și pescarul îl lovi în cap cu un baston gros și-l omorî. Pisioul cel slab abia aștepta să moară celălalt. Se duse în casa lăptarului și se așeză acolo. Lăptarului i se făcu milă de el și-i dădu și lui lapte, brânză, smântână și multe alte bunătăți din care-i dăduse celuilalt pisiou.

De-atâta trai bun, pisioul cel slab se îngrășă. Ajunse și el un motan mare și gras. Se îngâmăfă însă atât de mult, încât nu mai vorbea cu ceilalți pisiou din sat.

Dacă îl întreba vreunul pe stradă : „Cum te cheamă, frate ?”, el îi răspundea supărat : „Pe mine mă cheamă Mojontali. Sunt slujitorul regelui, nu sunt frate cu tine”.

Într-o zi, lui Mojontali îi trecu prin cap o trăснаie. Luă niște hârtoage sub braț, își puse un toc după ureche și porni spre pădure. Când intră în pădure, dădu de trei pui de tigru care se jucau prin tufișuri.

— Hei, ce faceți voi aici ? le strigă Mojontali. Vă jucați pe terenul regelui, dar birul l-ați plătit ?

Puii de tigru se speriară văzând o ființă atât de stranie, cu hârtoage sub braț și un toc după ureche. Fugiră de acolo și se pitulară în vizuină.

— Du-te afară, mălcută, îi spuseră ei tigroaiței, vezi că a venit un... nu știm cine... și spune... nu știm ce.

La Mojontali... în vizuină... tigrului. Îi era frică să nu-l bucăți. Dar... cum era,...

Slujitorul regelui... fără labele în groapă... animal mărunt... mai bine aici și... aștept.

— Du-te afară, măicuță, îi spuseră ei tigroaicei, vezi că a venit un... nu știm cine... și spune... nu știm ce.

Tigroaica ieși din vizuină și se miră când îl văzu pe Mojontali.

— Cine ești, frate ? Și ce cauți aici ? îl întrebă ea.

— Mă numesc Mojontali. Sunt slujitorul regelui. Am venit să iau birul, îi răspunse motanul.

— Ce vorbești, frate ? Nu te înțeleg.

— V-ați instalat fără învoire pe moșia regelui și nu-i plătiți birul. Scoate banii ca să vă dau chitanță, vorbi Mojontali și scoase o hârtoagă.

Luă apoi tocul de după ureche și începu să-l ascută cu ghearele.

Tigroaica se zăpăci de tot.

— Stai, frate, eu sunt femeie și nu mă pricep la legi. Nici n-am auzit de așa ceva în viața mea. Noi stăm în pădurea asta de când lumea. Trăim din vânat, iar bani n-am văzut niciodată. Așteaptă să vină tigrul și vorbește cu el ! Poftește în casă dacă vrei și așază-te.

Lui Mojontali nu-i convenea să intre în vizuina tigrului. Îi era frică să nu fie sfâșiat în bucăți. Dar, șmecher cum era, îi vorbi tigroaicei astfel :

— Slujitorul regelui nu-și coboară labele în groapa unui animal mărunț ca tine. Stau mai bine aici și-l aștept.

Și zicând vorbele astea, se sui într-un copac înalt, uitându-se la poteca pe unde urma să vină tigrlul. Când tigrlul veni acasă și află toată povestea de la tigroaică, se supără foc.

— *Halum!* scoase el un răget furios și zise: Unde a fugit ticălosul? Vrea să-și bată joc de tigri? Îi rup oasele și-l înghit!

Tigrlul ieși din vizuină și-l zări pe Mojontali în copac.

— Vino încoace, ticălosule! Te omor!

Mojontali îi răspunse de sus:

— Slujitorul regelui nu coboară să stea de vorbă cu un animal mărunț cum ești tu. Dacă ai curaj să te bați cu mine, vino sus, tigrlule!

Tigrlul se înfurie și se cățăără în copac. Între timp Mojontali se urcase și mai sus și ajunsese în vârful copacului, unde ramurile erau mai șubrede. Când tigrlul se repezi spre el, crengile nu mai rezistară și se rupseră; căzu și tigrlul odată cu ele. Din nenorocire, chiar sub frunzișul copacului acela se afla un tufiș de spini. Tigrlul căzu acolo și se încurcă în tufiș. Oricât încercă să iasă, nu putu și spinii otrăvitori i se înfipseră adânc în trup. Se zbătu de câteva ori și muri.

După ce muri tigrlul, Mojontali coborî din copac și o chemă pe tigroaică:

— Vino încoace, tigroaico, să vezi că ți-am omorât bărbatul. Prostul a vrut să se lupte cu mine.

Așa se laudă Mojontali, și biata tigroaică a crezut că într-adevăr motanul îl omorâse pe tigrul.

Speriată, tigroaica își împreună două labe ca spre a-și cere iertare și-i spuse respectuos :

— Liniștește-te, domnule Mojontali, și iartă-mă. Ai milă de mine și de bieții mei copilași. Noi n-avem cum să-ți plătim birul și nu știm bine ce vrei de la noi. Dar, dacă îți place, poți să locuiești în casa noastră. Te servim cu tot ce avem și-ți stăm dinainte cu tot ce putem.

„N-ar fi rău”, se gândi Mojontali. „M-am săturat să trăiesc în casa lăptarului. Dacă o să stau la tigri, o să mănânc și carne.”

Dar, viclean, nu mărturisi că propunerea îi surâde. Fără să arate nici un fel de bucurie, îi spuse cu asprime tigroaicei :

— Bine, dacă mă rogi atât de mult, pot să rămân la voi câteva zile ca să păzesc puii. Dar ai grijă să-mi dai mâncărurile cele mai bune și proaspete, altfel am să te omor și pe tine.

De atunci Mojontali stătu în vizuina tigrului și mănca zilnic din prada adusă de tigroaică din pădure. Mănca atât de multă carne, încât se îngrășă și se umflă ca un balon. Nu mai putea să umble ;

puii tigrlui îl cărau în spate. Văzându-l în spatele lor, celelalte viețuitoare din pădure credeau că e un animal foarte puternic. Tuturor li se făcu frică de el și nimeni nu îndrăznea să-l supere nici măcar cu o vorbă.

Într-o zi, tigroaica veni la el și-i spuse :

— Domnule slujitor, ți-am servit toate felurile de animale ce se găsesc pe-aici. Dar, după cum știi, pădurea asta e mică și n-ai unde să găsești un vânat mai mare. Mă tem că nu-ți ajunge carnea pe care ți-o aducem. Dacă vrei, mergem să vânam în pădurea de pe celălalt mal al râului. Acolo o să găsim o pradă mult mai mare.

Însă nu exista pod peste râu și nu aveau cum ajunge în pădure decât înotând. Tigrii știau să înoate, dar Mojontali, nu. Îi fu rușine să-i spună tigroaicei. Nici nu voia ca tigrișorii să afle că el era un animal atât de slab.

„Fie ce-o fi !”, se gândi el și porni cu tigrii.

Tigroaica și cei trei pui ai ei traversară râul fără nici o greutate. Dar pe bietul Mojontali îl luară valurile mari ale apei și-l traseră spre mijlocul râului, unde curentul era mai puternic. Era gata să se înece. Avu însă noroc că-l văzu un pui de tigr, care imediat sări în apă și-l aduse pe mal. Scăpă astfel de moarte, dar în loc să-i mulțumească

puiului de tigru, îndată ce ajunse pe uscat, începu să-l certe :

— Ce mi-ai făcut, prostule ? Abia începusem să număr câte valuri și câți pești sunt în râu și nu m-ai lăsat să-mi isprăvesc treaba. Neisprăvit mai mare ca tine n-am văzut ! Cum pot să dau acum socoteală regelui ? Grozav o să se supere regele pe mine și o să mă certe miniștrii.

Se văită el așa și puii se speriară. Maica lor veni la Mojontali și-l potoli :

— Te rog, nu te supăra. Puiul meu e cam prostuț, n-are carte ca tine. Ce știe el de treaba de la curțile regelui ? Haidem în pădure ! O să găsim mâncăruri bune și până la urmă o să-ți treacă supărarea.

Mojontali era ud leoarcă. Strănuta și tușea. Căută soarele să-și usuce blana. Dar pădurea era atât de deasă, că nu pătrundea în ea nici o rază. Mojontali se urcă într-un copac unde bătea soarele și strigă de acolo :

— Nu vă grăbiți, tigrilor ! Lăsați-mă să cercetez pe unde trec animalele.

În timp ce-și usca blana, Mojontali zări undeva un bivol mort. Sări din copac în copac și ajunse acolo. Coborî și începu să zgârie ici și colo trupul bivolului. Apoi se întoarse la tigri și le spuse :

— Duceți-vă în cutare loc și vedeți că v-am omorât un bivol.

Tigrii se duseră acolo și, văzând zgârieturile de pe trupul bivolului, crezură că-l omorâse Mojontali. Se mirară de voinicia lui. La întoarcere, tigroaica îl întrebă :

— Mojontali dragă, cum vrei să vânăm ? Să mergem noi înainte și să hăituim prada ca s-o omori tu sau vrei s-o alungi tu și s-o omorâm noi ?

Mojontali râse în sinea sa. „Cui să-i fie frică de mine ca să-l pot alunga eu ? Pe-aici nu sunt decât animale mari, ar putea să mă facă praf și pulbere. Mai bine să-i las pe ei să scormonească pădurea, iar eu mă ascund ca să mă apăr de fiarele pe care le vor alunga.”

Dar nu putea să-i spună așa ceva tigroaicei. În schimb, îi zise cu dispreț :

— Dacă îți trimit animale prea mari, ele au să te omoare. Mai bine trimiteți-mi voi prada și apoi văd eu ce e de făcut.

Astfel se înțeleseră și tigrii porniră la treabă. Iar Mojontali se ascunse într-un tufiș și nici nu sufla. Tigrii răscoliră întreg codrul și animalele, de la elefanți și bivoli până la cerbi, iepuri și veverițe, alergau zăpăcite prin toate colțurile pădurii. Numai cât le zărea Mojontali și tremura de frică și se pitula cât putea mai bine în tufiș, unde nici un animal mare n-avea cum să intre. Dar deodată

se strecură acolo un arici înfricoșat, care fugea din fața tigrilor. Mojontali nu văzuse niciodată un arici și i se făcu frică de spinii lui. Ieși repede din tufiș și o luă la fugă. Tocmai atunci trecea un elefant pe acolo și bietul Mojontali nimeri chiar sub piciorul său.

Tigrii obosiseră de atâta alergătură. Tigroaica le spuse puilor :

— Ajunge cât am colindat astăzi, copii ! Cred că Mojontali a omorât destule animale până acum. Haideți la el să ne ospătăm și noi cu ceva din vânat.

Dar când sosiră acolo unde îl lăsaseră pe Mojontali, îl găsiră una cu pământul.

— Vai de mine ! Cine a îndrăznit să facă una ca asta, Mojontali ? îl întreabă tigroaica speriată. Ce s-a întâmplat ?

— Nu s-a întâmplat nimic. Mi-ați trimis animale atât de mici, că am râs toată ziua. Așa de mult am râs, că mi-a plesnit burta și am murit de râs.

Astfel zise motanul cel lăudăros și muri.

Povestea a luat sfârșit.

Spanacul în grădină s-a ofilit.

— De ce te-ai ofilit, spanacule ?

— Vacile de ce m-au mâncat ?

— Vacilor, de ce l-ați mâncat ?

— Păstorul de mâncare de ce nu ne-a dat ?

— Păstorule, de ce nu le-ai dat de mâncare ?

— Dar nevasta de ce nu-mi gătește oare ?

— Păstorito, de ce nu-i gătești omului tău ?

— Dar de ce plânge copilul meu ?

— De ce plângi tu, copil de păstor ?

— Furnicuța de ce mă pișcă de zor ?

— Furnicuțo, de ce-l piști pe copil ?

— Țac, țac, țac.

Și furnica îl înțepă și mai tare pe copil.

Povestea iedului cel isteț

La marginea unei câmpii se afla o pădure, și lângă pădure erau munți înalți, iar în inima munților era o peșteră unde locuia un ied cu mama lui. Iedul nu era mare, așa că nu avea voie să plece din peșteră. Dacă voia să iasă afară, mama îi zicea :

— Nu, nu, să nu care cumva să ieși din peșteră, pentru că o să te prindă tigrul sau leul și o să te mănânce !

La așa cuvinte, iedul se speria foarte tare, tăcea mâlc și se așeza într-un colț al peșterii.

Timpul a trecut însă, el a mai crescut și parcă și frica i-a mai dispărut. Cu coada ochiului se uita spre gura peșterii, pe unde mama lui ieșea afară.

Într-o bună zi și-a luat inima-n dinți și a ieșit și el din peșteră. Afară, în poiană, iedul a văzut un

taur mâncând iarbă. Până atunci iedul nu mai văzuse un animal așa de mare. Văzându-l, și-a imaginat că taurul a mâncat foarte mult și că de asta e așa de mare. Așa că se îndreptă spre el și îl întrebă :

— Ei, dar ce mănânci tu de ești așa de mare ?

Taurul răspunse :

— Ce să mănânc ? Iarbă !

Iedul îl mai întrebă :

— Dar și mama mea a mâncat iarbă ca și tine, de ce nu s-a făcut așa mare ca tine ?

Taurul îi răspunse :

— Atunci pe mama ta o s-o duc să mănânce pe săturate iarbă verde și gustoasă.

Iedul întrebă iar :

— Dar unde e iarba de care vorbești ?

Taurul zise :

— În pădurea asta !

— Atunci du-mă și pe mine acolo, îl rugă iedul.

Ceea ce taurul și făcu.

În pădure era o iarbă așa de verde și gustoasă, cum iedul nu văzuse niciodată ! Iedul se repezi la iarbă și începu să mănânce. Și mănă, și mănă, până când i se umflă burta. De atâta iarbă burta îi era tare grea, iar el nu se mai putea mișca.

Între timp se făcuse seară, așa că taurul spuse :

— Acum hai acasă !

Dar putea iedul să se întoarcă acasă ? Nu era în stare să meargă. De aceea a spus :

— Du-te tu, eu o să mă duc mâine acasă.

Așa că taurul a plecat. De unde se afla, iedul a văzut un bârlog la câțiva pași de el. Cu chiu, cu vai se târî până acolo. Bârlogul era al unui șacal care se dusesese la casa unchiului său, tigru, fiind invitat la masă. Când se întoarse acasă, fiind foarte târziu și întuneric afară, șacalul nu văzu nimic, dar simți că în bârlogul lui se află un animal. Iedul era negru, așa că șacalul, oricât s-a uitat înăuntru, n-a putut să-și dea seama ce animal e în casa lui. Își închipui că e un monstru.

Astfel presupunând, întrebă, tremurând de frică :

— Cine e acolo ?

Iedul, isteț, răspunse :

— Cu coamă deasă, deasă și lungă cine poate fi ? Sunt eu, Narasimha¹. Tocmai am mâncat cincizeci de tigri dintr-o înghițitură și acum mă odihnesc.

1. Narasimha este a patra întrupare (avatar) a zeului Vișnu și e jumătate om, jumătate leu. Vișnu e a doua divinitate a trinității brahmanice și hinduse Brahma-Vișnu-Șiva, rolul lui fiind menținerea și evoluția Universului. Vișnu are 10 avatari, sub formă de animale.

Auzind asta, șacalul zise :

— Vai de mine și de mine !

Alergă imediat la unchiul tigru și abia când ajunsese la el își recăpătă suflul. Tigrlul, văzându-l, fu foarte uimit și-l întreabă :

— Ce-i, nepoate, ce alergi așa, ce s-a întâmplat, de te grăbești așa ?

Șacalul, gâfâind, răspunse :

— Unchiule, suntem pierduți ! În bârlogul meu se află Narasimha. El a zis că a mâncat cincizeci de tigri dintr-o înghițitură.

La astfel de cuvinte, tigrlul, enervat și speriat totodată, zise :

— Chiar așa ? ! Păi, dacă e așa înseamnă că e foarte obraznic ! Nepoate, hai să mergem la el ! Să vedem cum mănâncă el cincizeci de tigri dintr-o înghițitură.

Șacalul zise :

— Unchiule, eu nu mă pot întoarce acolo, pentru că dacă deschide gura m-a și înghițit. Dar tu din două sărituri ai și fugit. Eu nu pot să alerg atât repede ca tine, așa că o să mă prindă și-o să mă mănânce.

Tigrlul zise :

— Ce vorbești ? ! Cum să te las eu pe tine și să fug ? Cum să fac eu așa ceva ?

Șacalul zise :

— Atunci hai să facem așa : prinde-mă cu coada de mijloc și să mergem !

Atunci tigrlul și-a înfășurat bine coada în jurul mijlocului șacalului, dar acesta se gândi : „Numai că așa unchiul tigrul n-o să poată fugi cu mine”. Astfel făcând, se duseră amândoi la bârlogul șacalului. Iedul îi văzu venind de departe, iar atunci când se apropiară i se adresă șacalului :

— Fugi, fugi de-aici ! Dacă te prind, o să te dau la schimb cu zece tigri, iar coada tigrlului ăstuia o s-o folosesc drept frânghie, să te leg.

Auzind asta, tigrlului i se făcu tare frică și o zbughi de acolo imediat. Era foarte sigur că șacalul avea să-l tragă pe sfoară și o să-l dea pe mâna lui Narasimha, pentru ca acesta să-l mănânce. Pentru cine-și punea el pielea în joc ? Așa că din douăzeci și cinci de salturi mari ajunse departe, dând drumul șacalului.

Șacalul, sârmanul, căzu în cap, apoi se rostogoli în mărăcini și se izbi de pământul tare al unei poteci ce despărțea două ogoare. Unde să se mai ducă ? Văitându-se, zicea doar :

— Vai de mine, unchiule, vai de mine !

Auzind vorbele șacalului, tigrlul își închipui că pe șacal l-a prins Narasimha, așa că fugi și mai

tare. Alergă până se făcu noapte și aproape că-și dădu sufletul de atâta alergat, obosit până peste poate.

Și iedul ? După toate acestea a putut să iasă din bârlog și să se întoarcă la el acasă.

Cât despre șacal și tigrul... Într-o zi, șacalul s-a răzbunat pe tigrul, fiindcă era foarte supărat pe el pentru ce-i făcuse. Dar asta e deja altă poveste.

Povestea maimuței și a pisiului

Departe, într-o țară frumoasă, în mijlocul câmpiei se afla un banian¹ uriaș, ale cărui ramuri se împreunau, iar frunzele lui verzi și dese țineau răcoare. Orice drumeț care mergea pe câmpie sub căldura arzătoare a soarelui își dorea să se odihnească la umbra răcoroasă a banianului. Ca să fugă de dogoarea soarelui de amiază, copiii păstori se așezau la umbra lui și se jucau, cântau din gură sau din fluier. Pe crengile lungi ale banianului stăteau cocoțați și, ținându-se de „rădăcini”, se legănau de parcă ar fi fost în leagăn. Tot aici își făcuseră casă frumoasă și câteva păsări și veverițe, care alergau din creangă-n creangă, din scorbură

1. Arbore exotic, care trimite rădăcini aeriene de la ramuri spre pământ și astfel crește și orizontal.

în scorbură, și mâncau fructe coapte, roșii, de banian.

Tot aici, în frunzișul copacului, venea în fiecare zi o maimuță. Rupea fructele repede, repede, cu amândouă mâinile, le mânca la fel de repede, apoi, hop!, sărea din copac și pleca. De jos sau din frunziș, băieții asistau la scenă și se mirau de veselie a maimuței. Din când în când mai dădeau după ea cu bățul, ca s-o alunge, sau aruncau în ea cu bucăți de pământ, hăituind-o, dar maimuța se cățara sus de tot pe crengi și le arunca în cap cu fructe, strâmbându-se la ei.

Așa a trecut ceva vreme. Într-o zi, maimuța nu mai veni singură: strângea la piept un pui mic. Cu o mână îl ținea lipit de ea, cu alta se ținea de creangă și sărea de colo-colo, iar puiul se ținea de mama lui cu amândouă mâinile. Cea mai mare dorință a băieților era să vadă mai bine puiul, dar, în ciuda zecilor de invitații, mama maimuță nu se apropia deloc de ei.

Numai că într-o zi, pe neașteptate, puiul de maimuță se îmbolnăvi și muri. Mama lui nu știu nimic, crezu că puiul ei s-a rătăcit, că a fost luat de cineva. Era foarte tristă și nu mai mânca nimic, nu mai bău. Zi și noapte doar plângea și-și căuta puiul.

Într-o zi, tot plângând, a adormit și în somn i se păru că o cheamă copilul ei. Se trezi tresărind, privi în jur și se întrebă: „Oare cine se plimbă acolo jos, prin iarbă?”.

Plină de speranță, coborî din copac ca să vadă cine e, dar nu era puiul ei, ci un pisoi. Probabil că mama lui murise sau el se pierduse de ea, și de aceea era singur și plângea, tot învârtindu-se pe acolo.

Cum îl văzu, maimuța îl îndrăgi și încet, încet, cu vorbe dulci, reuși să-l ia în brațe. În brațele maimuței, pisoiul se simți foarte bine, ca și cum ar fi fost la mama lui în brațe, așa de moale și cald era. Oprindu-se din plâns, își îndesă nasul în blana maimuței și adormi.

Și maimuței îi plăcu foarte mult să-l țină pe pisoi în brațe și adormi și ea, fericită. Apoi se împrieteniră amândoi foarte tare. Maimuța nu se mai dezlipi de pisoi și nici pisoiul de ea. Maimuța îl luă cu ea în copac, în frunziș, dar acolo pisoiul văzu foarte multe păsări și le privi cu poftă. De teamă ca nu cumva pisoiul să le omoare, maimuța coborî cu el din copac și plecară departe, departe. Nu se dezlipi de el, îl ținu la piept, îl plimbă, îi dădu să mănânce lapte, îl dezmierdă.

Astfel, pisoiul care își pierduse mama găsi o mămică, iar maimuța care își pierduse puiul găsi un pui.

Tigrul cel fătarnic

La intrarea în palatul regelui se afla o cușcă din fier în care era închis un tigrul mare. În fiecare zi, la palat era un du-te vino, oamenii soseau și plecau, iar tigrul, împreunându-și labele a rugămintе, spunea fiecăruia :

— Frățioare, deschide și ușa acestei cuști.

Auzind asta, fiecare răspundea :

— Cum să nu ! Dacă-ți deschid ușa, apoi o să-mi sari la gât, să mă omori !

Așa că tigrul rămânea în continuare în cușcă.

Într-o zi, la palatul regelui aveau loc festivități la care fuseseră invitați mulți oameni de seamă. Invitații soseau grupuri-grupuri, și printre ei se afla și un brahman¹. Brahmanul părea a avea suflet

1. Membru al celei mai importante caste indiene.

bun, de aceea tigrul făcu multe plecăciuni în fața lui.

Văzându-l, acesta spuse :

— Ei, uite un tigru foarte frumos ! Ce dorești, frățioare ?

Tigrul, împreunându-și labele, îl imploră :

— Rugămintea mea e să deschizi ușa acestei cuști, ca să fiu liber.

Brahmanul era într-adevăr un om cu suflet bun, de aceea deschise repede ușa cuștii, eliberându-l pe tigru.

Imediat fățarnicul de tigru ieși râzând din cușcă și zise :

— Brahmane, acum am să te mănânc !

Și dădu să se repeadă la el. Dar brahmanul nu o luă la fugă, ci, nedumerit, spuse :

— Ei, o astfel de vorbă eu n-am mai auzit până acum ! Adică eu ți-am făcut un bine și tu spui că o să mănânci ? ! Ce fel de vorbă e asta ?

Tigrul zise, râzând în continuare :

— Dar cum ? Tu nu știai că dacă faci un bine nu ți se răspunde tot cu bine ?

Brahmanul răspunse :

— Asta nu e adevărat ! Uite, o să caut trei martori, să vedem ce-or să-mi spună și ei !

Tigrul zise :

— Bine, caută-i ! Și dacă le spui ce-ai auzit de la mine și n-or să fie de acord, atunci o să te las să pleci. Dar dacă vor găsi cuvintele mele adevărate, atunci o să te mănânc.

Brahmanul se învoi și porni în căutarea martorilor. Tot căutând, ajunse pe un câmp. În mijlocul ogorului se afla o potecă făcută de țărani, ca să aibă pe unde trece. Brahmanul văzu poteca și spuse :

— Ei, uite primul martor !

Tigrul spuse și el :

— Bun, întreabă-l și vezi ce-ți zice !

Atunci brahmanul o întrebă pe potecă :

— Surioară, poți să-mi spui tu mie dacă atunci când fac un bine cuiva acesta trebuie să mă răsplătească făcându-mi un rău ?

Poteca răspunse :

— Eu n-am văzut vreun bine de la cineva ! Doi oameni răi m-au pus aici, în mijlocul câmpului. Ce bine mi-au făcut ? Pe mine nu mă stropesc deloc cu apă, așa cum fac cu ogorul, ba mă mai și calcă în picioare. Dacă ar fi să-mi facă un bine, atunci m-ar ara și m-ar semăna și pe mine !

Tigrul, mulțumit de cele auzite, spuse :

— O auzi, brahmane ? Vezi că nici nu poate fi vorba de vreun bine aici !

Brahmanul zise :

— Stai puțin, încă nu i-am auzit pe ceilalți doi martori.

Tigrul zise și el :

— Bun, de acord, hai să-i ascultăm și pe ei.

Tot în mijlocul ogorului se afla și un banian. Văzându-l, brahmanul spuse :

— Ei, uite și cel de-al doilea martor al meu.

Tigrul zise :

— Foarte bine, hai să-l întrebăm și pe el. Să vedem ce-o să spună !

Atunci brahmanul se adresa banianului :

— Frățioare, tu ești foarte înțelept, ai văzut și ai auzit multe în viața ta. Poți să ne spui dacă atunci când cineva îți face un bine tu trebuie să-i faci rău ?

Banianul răspunse :

— Ar fi bine să-i întrebi asta pe oamenii care au trecut pe-aici. S-au așezat la umbra mea și s-au răcorit, apoi mi-au luat rășina. Și ca s-o ia, mi-au rupt frunzele. Apoi mi-au rupt și crengile și au plecat !

Tigrul, foarte mulțumit, se întoarse spre brahman și zise :

— Ei, brahmane, auzi și tu ce zice !

Atunci brahmanul s-a gândit că a dat de bucluc. Cine ar fi putut spune că aceste vorbe nu erau adevărate? Mai avea un singur martor de adus.

În acest timp trecu pe lângă ei un șacal. Văzându-l, brahmanul zise:

— Ei, acesta e martorul meu. Să vedem ce zice și el!

Și îi spuse șacalului:

— Șacalule înțelept, stai puțin! Vrei să fii martorul meu?

Șacalul stătu pe loc, dar nu se apropie prea tare de ei, ci îi întrebă mai de departe:

— Ce vorbă-i asta? Oare ce-am făcut ca să fiu martorul tău?

Brahmanul zise:

— Frățioare, te văd puternic și vreau să te întreb: ți-a făcut vreodată cineva vreun bine?

Șacalul răspunse:

— Că mi-a făcut cineva bine sau că mi-a făcut rău de ce te interesează?

Atunci brahmanul îi explică:

— Tigrul era în cușcă, iar eu, ca un adevărat brahman ce sunt, i-am dat drumul. Acum caut să-i arăt că am urmat calea cea bună, că i-am făcut un bine.

Auzind aceste cuvinte, șacalul zise :

— Asta-i o dilemă foarte grea. Nu pot să mă pronunț dacă nu văd cușca și dacă nu văd cum i-ai dat drumul.

Astfel că s-au întors cu toții la poarta palatului, unde se afla cușca. Când au ajuns lângă cușcă, șacalul zise :

— Bun, uite că am ajuns. Acum hai să aud povestea.

Brahmanul începu :

— Tigrlul se afla înăuntru, și eu i-am dat drumul, ca un adevărat brahman ce sunt.

Imediat șacalul îl opri și spuse :

— Am înțeles, și nici nu era așa mare grabă să-mi explici, pentru astfel de fleacuri m-ai adus tu până aici? Ca să-mi spui că tigrlul a văzut un brahman într-o cușcă și i-a dat drumul?

Auzind astfel de vorbe, tigrlul începu să râdă și zise foarte bucuros :

— Doamne, ce prost e șacalul ăsta! De fapt, tigrlul era înăuntru și brahmanul i-a dat drumul!

Șacalul zise iar :

— Stai așa! Brahmanul era în cușcă și tigrlul i-a dat drumul?

Tigrlul, tăvălindu-se pe jos de râs, zise :

— Dar văd că-i tare, tare prost șacalul ăsta! Tigrlul era în cușcă și brahmanul i-a dat drumul.

Atunci șacalul, scărpinându-se în cap, zise :

— Nu, nu sunt în stare să înțeleg cum vine asta !

Tigrul se înfurie foarte tare. Îl certă pe șacal :

— Ei, ce mare lucru e de înțeles ! Uită-te : eu intru acum în cușcă – uite, uite, acum sunt în cușcă.

Spunând asta, tigrul intră în cușcă și șacalul zăvorî imediat ușa, zicând :

— Uite-așa !

Apoi se întoarse spre brahman :

— Brahmane, acum am înțeles și eu. Și dacă martorul meu poate să audă și să vadă, atunci să știe că lumea fățarnică nu face niciodată vreun bine și nici nu trebuie să i se facă vreun bine.

Spunând asta, șacalul se întoarse în pădure, iar brahmanul intră în palăt, la festivități, lăsându-l pe tigrul cel fățarnic închis în cușcă.

Cine știe cum, trecu pe acolo un șoricel și se adăposti în chilia înțeleptului, căruia îi fu milă de bietul animal. Îl primi să locuiască acolo și să mănânce din fructele pe care le aduna el. Uneori înțeleptul se juca cu șoricelul.

Într-o zi, omul se plictisi de singurătate și, ca să aibă cu cine să schimbe două vorbe, îi dăruie șoricelului puterea de a vorbi.

Șoricelul veșnic nemulțumit

A fost odată un înțelept care trăia singur pe malul Gangelui. Locuia într-o colibă din crengi, acoperită cu frunze de palmier. Se hrănea cu fructele pe care le găsea în pomi. Stătea toată ziua sub un copac cu frunzișul des ca să se apere de soare și de ploi și se gândea. Doar noaptea se retrăgea în colibă pentru odihnă.

Cine știe cum, trecu pe acolo un șoricel și se adăposti în chilia înțeleptului, căruia îi fu milă de bietul animal. Îl primi să locuiască acolo și să mănânce din fructele pe care le aduna el. Uneori înțeleptul se juca cu șoricelul.

Într-o zi, omul se plictisi de singurătate și, ca să aibă cu cine să schimbe două vorbe, îi dăruie șoricelului puterea de a vorbi.

Într-o seară, când înțeleptul se întoarce acasă, șoricelul își împreună lăbuțele și-i spuse :

— Dacă ți-a fost atât de milă de mine că mi-ai dat puterea de a vorbi, dă-mi voie să-ți cer un hatâr.

— Ce anume ? îl întreabă înțeleptul, curios să afle ce-i trecuse șoricelului prin minte.

— Datorită ție am mâncare și casă. Stau foarte bine aici. Dar să știi că am și eu un dușman. În fiecare zi, când pleci din colibă, vine un motan gras și mă amenință că mă omoară. Dacă nu ar ști că ești ocrotitorul meu, până acum m-ar fi mâncat. Deci, rogu-te, fă-mă pisoi.

Înțeleptului i se făcu milă de el și-i spuse :

— Bine, șoricelule, dacă așa vrei, așa să fie !

Îl stropi cu apă din Gange, spuse niște descântece și hop ! – șoricelul se făcu un motan alb și gras.

Trecură câteva zile. Într-o seară, pustnicul îl întreabă pe pisoi :

— Ce faci, motanule ? Cum ți-e viața ? Cotoiul cel gras te mai supără ?

— Nici vorbă. M-ai făcut un motan așa de mare și voinic, încât pot să mă lupt cu toate neamurile pisicești din lume. Dar acum am un alt dușman.

— Cine anume ? întreabă înțeleptul.

— E un dulău răutăcios. Când pleci, el vine aici și mă trage de coadă. Mă tem ca nu cumva să mă omoare.

— Și ce vrei să fac ?

— Dacă ai avut atâta milă de mine că m-ai făcut pisoi, acum te rog să mă faci câine.

— Bine, pisoiule. Câine am să te fac, zise înțeleptul și-l preschimbă într-un câine.

Trecură câteva zile. Într-o seară, pustnicul veni acasă și-l găsi foarte supărat.

— Ce te mai necăjește acum, măi cățeluș ? Cine te mai bate ?

— Nimeni nu mă bate, lătră câinele. M-ai făcut un câine așa de mare și voinic, încât pot să mă bat cu toate neamurile de câini din lume.

— Atunci ce-i cu tine ?

— Mor de foame. Pe când eram șoricel, mâncam din fructele tale. M-ai făcut pisoi, și tot mă descurcam cu laptele și brânza pe care ți le aduceau sătenii. Dar acum sunt câine și-mi trebuie carne. Cum tu nu mănânci carne, n-am cu ce să mă hrănesc în casa ta.

— Te înțeleg, cățelule. Dar ce vrei să fac ?

— Dacă ți-e atât de milă de mine că m-ai preschimbă din șoarece în pisoi și apoi din pisoi în câine,

fă-mă, te rog, un maimuțoi, ca să umblu și eu din pom în pom și să-mi agonisesc singur hrana.

— Te-ai gândit bine, cățelule ! Maimuțoi am să te fac, zise înțeleptul și-l prefăcu într-un maimuțoi.

Maimuțoiul nu mai putea de bucurie. Acum sărea toată ziua din pom în pom și gusta tot felul de fructe ce creșteau prin împrejurimi.

Trecură câteva săptămâni și veni vara. Maimuțoiul ar fi vrut se răcorească în Gange, dar de frica bivolilor, care stăteau toată ziua în apă, nu putea să coboare.

Într-o seară se duse la căsuța înțeleptului și-i spuse :

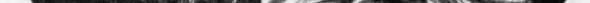
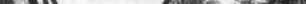
— Preamilostive, datorită bunătății tale nu duc lipsă de mâncare. În schimb mor de căldură. Fă-mă, te rog, bivol, ca să pot și eu să mă scald în apă.

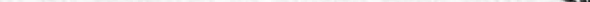
— Te fac bivol dacă vrei, zise înțeleptul și-l preschimbă într-un bivol.

A doua zi, când soarele se înălțase sus pe cer, bivolul nostru coborî la râu, se scaldă, înotă și se jucă împreună cu ceilalți bivoli care erau acolo. Era tare fericit, dar fericirea aceasta nu dură multă vreme.

Într-o zi, când stătea în albia râului, văzu un elefant venit să se adape. Acela era elefantul regelui. Era împodobit și îl purta în spate pe rege.

...pre în toate si, oriunde, oamenii să se închină.

la palat.

fă-mă, te rog, un maimuțel, ca să umbli și eu din
pomp în pomp și să-mi ții singur brațul.

— Te-ai gândit să-ți faci un maimuțel, zise
te fac, zise el, dar nu pot să-ți fac unul.

— Mai bine, zise el, ți-o dăruiesc pe cea care
să-ți țină brațul și să-ți țină de mână.

— Dar, zise el, nu știu să-ți fac una, zise el,
deci nu pot să-ți fac una.

— Totuși, zise el, dacă vrei, ți-o dăruiesc
toată, zise el, dar nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
să-ți țină brațul și să-ți țină de mână.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

— Bine, zise el, dar nu pot să-ți fac una,
deci nu pot să-ți fac una.

„Ce viață fericită are această ființă ! Îl duce pe rege în spate și, oriunde trece, oamenii i se închină. Trăiesc în zadar dacă nu pot să fiu și eu elefant al regelui.”

Ieși din apă și merse la înțelept. Când acesta veni acasă, îl găsi pe bivol îngenunchiat în fața ușii.

— Te-ai săturat de viața de bivol, îmi închipui. Acum ce vrei să fii ?

— Vreau să fiu elefantul regelui. Dacă ți-e milă de mine, fă-mă elefant, te rog.

Se săturase și înțeleptul de nesocotința acestui animal care niciodată nu știuse să fie mulțumit cu starea sa. Ca să scape de el, îl făcu elefant și-i spuse :

— Acum du-te în pădure și lasă-mă în pace !

Elefantul intră în pădure și așteptă să vină regele la vânătoare. Într-o zi, regele veni în pădure să vâneze. Îi plăcu de el și le dădu poruncă oamenilor să-l prindă și să-l aducă la curtea sa. Însoțitorii regelui nu trebuiră să alerge prea mult după el, căci elefantul însuși dorea să fie prins. Ei îl aduseră în cetatea regelui și începură să-l dreseze. Când îmblânzitorii spuseră că elefantul s-a dat pe brazdă, regele le porunci să-l gătească frumos și să-l aducă la palat.

Slujitorii așternură un acoperământ de catifea pe spatele elefantului, îi puseră o coroană pe cap și îi înfășurară un colier de perle în jurul trompei. Mândru și fericit, elefantul se duse la scară, se așează în genunchi, așa cum fusese învățat, și așteaptă să vină regele.

Regele însă voia ca soția sa, căreia îi dăruise elefantul, să se plimbe prin oraș. Supărat că nu pe rege va trebui să-l poarte în spinare, ci o femeie, elefantul se scutură și o aruncă în țărână pe regina care tocmai voia să se așeze pe pernele anume legate de brocartul cu care fusese îmbrăcat. Regina căzu și se lovi foarte tare, încât trebui să fie purtată pe brațe în palat.

Regele se supără și porunci să fie omorât elefantul neascultător.

Înspăimântat, acesta fugi la coliba înțeleptului.

— Scapă-mă, stăpâne, se rugă el. Iată, slujitorii regelui vin să mă omoare!

Atunci înțeleptul îl stropi cu apă din Gange și-l prefăcu din nou în șoarece, cum fusese la început.

Așa s-a sfârșit povestea șoarecelui cel veșnic nemulțumit.

Unchiul tigru și nepotul șacal

Lasă că-ți arăt eu ție, unchiule tigru, așteaptă numai !", își spuse în gând șacalul. Căci de frica tigrului nu se mai putea întoarce la viziuna sa. După îndelungi căutări, găsi o groapă lângă o fântână și se mută în ea. Într-o zi zări o rogojină pe marginea râului, o târî până la bârlog și o puse pe gura fântânii ; apoi se duse la tigru și-i spuse :

— Unchiule, nu vii să-mi vezi casa cea nouă ?

Curios din fire, tigrul s-a dus. Șacalul, arătând rogojina așternută pe gura fântânii, i-a zis :

— Unchiule, așază-te puțin, să iei o gustare !

Auzind de mâncare, tigrul se bucură foarte mult, sări pe rogojină și uite-așa căzu în fântână. Atunci șacalul îi mai spuse, râzând :

— Ha, ha, unchiule, să bei toată apa, să nu lași nimic!

Dar în fântână nu era multă apă și de aceea, căzând în ea, tigrul nu se înecă. După multe eforturi, reuși să iasă din fântână. În timp ce urca, zise:

— Măi, pui de șacal, unde-ai dispărut? Stai că-ți arăt eu!

Dar șacalul fugise deja și, oricât îl căută, nu-l găsi.

Acum, de frica tigrului, șacalul nu mai putea nici să se întoarcă la bârlög, nici să caute de mâncare. Dacă tigrul îl zărea, putea să-l omoare. Sărmanul șacal era aproape mort de nemâncare. Atunci se gândi: „După cum stau lucrurile, o să mor. Mai bine mă duc la unchiul tigru! Să văd dacă pot să-l îmbunuez”. Cu acest gând se duse să-l viziteze pe tigru. Se ținea la mare distanță de casa acestuia și striga:

— Unchiule, unchiule!

Auzindu-l, unchiul zise uimit peste poate:

— Ia te uită, a venit șacalul!

Îndată șacalul veni la el, îl salută politicos și-i spuse:

— Unchiule, te-am făcut să suferi punându-te să mă cauți peste tot. Când am văzut asta, mi-a

venit să plâng. Și ca să nu te mai fac să suferi căutându-mă, hai înăuntru să mă omori !

Vorbele șacalului îl nedumeriră foarte mult pe tigru. Nu-l bătu, îl întrebă numai :

— Fățarnic ce ești, de ce m-ai aruncat în fântână ?

Șacalul, arătând căință, răspunse :

— Doamne ! Cum puteam eu oare să te arunc în fântână ? Acolo pământul a fost foarte moale și de aceea, când ai sărit pe el, s-a făcut groapă dedesubt și ai căzut. Oare mai există vreun viteaz ca tine pe lumea asta ?

La aceste cuvinte, naivul tigru zise :

— Da, da, nepoate, ai dreptate. Atunci nu te-am înțeles.

Astfel, șacalul îi recâștigă prietenia. După câțva timp, șacalul, ducându-se la râu, văzu un crocodil de vreo douăzeci de coți lungime care se încălzea la soare pe uscat. Alergă repede la tigru și-i spuse :

— Unchiule, unchiule, am cumpărat o barcă, vino s-o vezi !

Tigrul, naiv, luă crocodilul drept barcă și dădu să se urce pe el. Atunci crocodilul deschise gura, îl înșfăcă și sări cu el în apă.

Iar șacalul de duse acasă, țopăind de bucurie c-a scăpat de unchiul tigru.

Crocodilul lui Kaku

A fost odată un om pe care-l chema Kaku. Într-o zi, când se duse la vânătoare de rațe, găsi pe malul râului un pui de crocodil pe care-l luă acasă. Îl ținea într-un heleșteu, lângă casă, și-i puse numele Jagmohan. Jagmohan avea o gură uriașă, înghițea repede ce-i dădea Kaku de mâncare, era așadar foarte mîncăcios și în scurt timp crescua atât de mare și se făcuse atât de gras, că nu mai avu loc în heleșteu.

Într-o zi ce credeți că a făcut ? A ieșit din apă și a pornit pe drum, prin mijlocul satului. O, ce întâmplare ! Copiii alergau țipînd de spaimă, câinii lătrau, ham, ham !, toată lumea fugea, călcîndu-se în picioare, ușile caselor se zăvorau.

— Să-l omoare cineva, să ia un baston și să-l alunge, să-l apuce de coadă, să-l facă să dispară imediat !

Toată zarva asta îl scoase din casă pe un paznic fricos ca un șoarece. Când văzu ce se întâmplă, o luă la fugă până la casa lui Kaku și-i spuse ce grozăvie se petrecea pe drum.

Kaku alergă imediat în mijlocul satului și zise :

— Nu-l omorâți ! Este crocodilul meu și e îmblânzit, nu vă face nici un rău, lăsați-l !

Zicând acestea, luă un pește din găleata pe care o adusese cu el și-l plimbă prin fața ochilor crocodilului. Toată lumea văzu cum animalul, legănându-se ușor de pe un picior pe altul, se lasă gâdilă la nări de peștele pe care-l ținea Kaku și se îndreaptă liniștit spre heleșteul din care ieșise.

După o astfel de întâmplare, lumea din sat zise :

— Măi, frate, ce e așa de greu ? Oare noi nu putem să îmblânzim un crocodil ? E nobil, poți să-l ții afară și uște că nici nu mușcă !

Iar cel mai bătrân om din sat zise :

— N-avem altceva de făcut decât să mergem cu toții în pădure, pe malul râului, să prindem crocodili și să-i îmblânzim. Nu ne trebuie decât o găleată cu pește, ați văzut ce simplu e !

Din acea zi, cei ce trec prin pădure vor vedea pe malul râului o mulțime de oameni cu găleți într-o mână și cu pește în alta, așteptând să apară crocodilii ca să-i îmblânzească.

Lalu și Nilu

A fost odată un băiețel pe care-l chema Nilu. Într-o zi, el a văzut un cal foarte frumos în curtea domnului Khonan, cel mai bogat om din sat. Lui Nilu i-a plăcut foarte mult calul, așa că s-a dus acasă și i-a zis mamei sale:

— Mamă, aș vrea să-mi cumpărați și mie un cal așa cum are domnul Khonan.

Mama îi aduse însă un ponei din lemn, spunându-i:

— Suntem oameni săraci, n-avem bani să cumpăram un cal ca al domnului Khonan. Uite, ia căluțul ăsta și joacă-te cu el!

Era un cal roșu, așa că Nilu i-a pus numele Lulu¹. Toată ziua se juca împreună cu el și se purta

1. *Lal* înseamnă „roșu”. Nilu i-a pus căluțului un nume care face referire la culoarea acestuia. Numele Lulu poate fi tradus „Roșu ca focul”.

de parcă ar fi fost adevărat: când venea ora mesei îi dădea să mănânce, îi îndesa mâncare în gură. Căci Lalu era un mânz mic și trebuia să mănânce, să se facă mare pentru ca Nilu să se poată urca pe spatele lui și să pornească la plimbare. Iar când venea noaptea, Nilu îi făcea loc lui Lalu lângă el, în pat, și adormeau împreună. Iar Nilu visa în fiecare noapte că Lalu a crescut și că străbate mări și țări pe spatele acestuia.

Deodată Nilu auzi „iha, iha, iha!”. Lalu necheza, invitându-l la o plimbare.

— Mai încape vorbă? Haidem! spuse Nilu.

O, dar ce mare s-a făcut Lalu, ce mult a crescut!

Dintr-o săritură, Nilu s-a urcat pe spatele lui și imediat Lalu a început să alerge – tropa, tropa, tropa, trop. Atunci și domnul Khonan s-a urcat pe calul lui și a pornit la plimbare. Văzându-i pe Lalu și Nilu îi întrebă, râzând:

— Ne luăm la întrecere?

Tropa, tropa, tropa, trop, uite-așa alergau cei doi cai. Iar căluțul lui Nilu îl întrecu mult pe cel al domnului Khonan. Lalu și Nilu lăsară în urmă satul, străbătură o câmpie, trecură un râu, se mai plimbară puțin și Nilu spuse:

— Acum hai să ne întoarcem acasă, Lalu.

Când ajunseră în fața ușii, Nilu se dădu jos de pe cal și observă că Lalu crescuse și mai mult.

— Iha, iha, iha, să mergem ! spuse însă Lalu.

— Hei, Lalu, unde să mergem ? întrebă Nilu ținându-l de coadă, ca să n-o ia la fugă.

— Uhuhuhu, îmi rupi părul din cap ! Oare ce visezi ?

Strigătul mamei îl trezi pe Nilu, care îl văzu pe Lalu dormind liniștit lângă el. Își închipuisese că îl trage de coadă pe Lalu, dar de fapt o trăsesese de păr pe mama lui, în somn.

Oftând, adormi la loc, sperând ca într-o zi visul lui să se adeverească.

— Spune-mi mie, fata mea, din norocul cui trăiești tu pe lume ?

— Din norocul tău, tată, îi răspunse fata.

O întrebă și pe fiica a doua și ea îi răspunse la fel. Își întrebă toate fetele pe rând și cele șase fiice mai mari îi răspunseră cu aceleași cuvinte. Când veni rândul fiicei sale mai mici, a șaptea, ea îi răspunse :

— Din norocul meu, tată.

— Întâi gândește-te bine, feto, și apoi îmi dai răspunsul.

— Trăiesc din norocul meu, tată, așa cum trăiești și tu din norocul tău, îi spuse fata.

Povestea prințului Sobur

A fost odată un negustor care avea șapte fiice. Într-o zi negustorul le chemă pe toate la el și o întrebă pe fiica cea mare :

— Spune-mi mie, fata mea, din norocul cui trăiești tu pe lume ?

— Din norocul tău, tată, îi răspunse fata.

O întrebă și pe fiica a doua și ea îi răspunse la fel. Își întrebă toate fiicele pe rând și cele șase fiice mai mari îi răspunseră cu aceleași cuvinte. Când veni rândul fiicei sale mai mici, a șaptea, ea îi răspunse :

— Din norocul meu, tată.

— Întâi gândește-te bine, fato, și apoi îmi dai răspunsul.

— Trăiesc din norocul meu, tată, așa cum trăiești și tu din norocul tău, îi spuse fata.

Negustorul se supără și-i zise fetei :

— Bine, fato, dacă tu crezi că trăiești din norocul tău și nu din al meu, du-te în lume să te descurci singură. N-ai ce să mai cauți în casa mea.

— Bine, tată, mă duc să-mi caut norocul singură în lume, zise fata și fu gata de plecare.

Nu luă decât un coșuleț de lucru din casa părintească.

Celelalte fiice ale negustorului erau îngrijorate de soarta ei. Ele o sfătuiră :

— Nu te încăpățâna, surioară. Ești mică și încă nu cunoști greutățile vieții. N-ai cum să te descurci. Du-te la tata, cere-i iertare și spune-i așa cum i-am spus și noi !

— Nu se poate, le răspunse fata cu hotărâre.

Negustorul chemă patru slujitori și le porunci s-o ia pe fiica sa cea mai mică într-un palanchin¹ și s-o ducă în mijlocul unei păduri, unde nu era nici țipenie de om. Fata își luă rămas-bun de la tată și de la surori și urcă în palanchin. Când slujitorii erau gata de plecare, veni alergând doica fetei și spuse s-o ia și pe dânsa, fiindcă nu putea s-o lase singură în lume pe aceea pe care o crescuse.

1. Jilț sau pat cu acoperiș de pânză, purtat de oameni, elefanți sau cămile și folosit ca mijloc de deplasare pentru cei bogați.

Deci o luară și pe bătrâna doică și porniră spre pădure, cu palanchinul pe umeri.

Merseră toată ziua și abia spre asfințitul soarelui ajunseră în mijlocul unui codru des. Acolo slujitorii le lăsară pe fată și pe doică și se întoarseră acasă.

Rămase singure în pădure, cele două femei se uitară de jur împrejur : peste tot nu văzură decât întuneric beznă. Printre copacii bătrâni ai pădurii nu se zărea nici o potecă. Se auzeau urletele fiarelor sălbatice care ieșiseră din vizuini. Păsările de noapte scoteau țipete speriate, vestind primejdii. Doica o strânse pe fată la piept și, strâns îmbrățișate, se așezară sub un copac mare.

Bătrânului copac i se făcu milă de ele. Luă glas omenesc și le zise :

— Nu puteți rămâne toată noaptea, singure și fără apărare, în mijlocul pădurii. Au să vină șerpui și fiarele sălbatice și au să vă sfâșie. Intrați în trunchiul meu și eu vă voi ocroti.

Copacul își desfăcu trunchiul și cele două femei intrară în el. Se așezară în încăperea largă a scorburii și copacul se închise din nou.

Se întunecă și mai mult și din toate colțurile pădurii se adunară animale, căci mirosiseră carne de om. Veniră tigri, elefanți, mistreți și se învârtiră

în jurul copacului în care se ascunseseră fata și doica. Zgâriară scoarța tare cu ghearele și cu dinții, dar nu reușiră să facă nici o spărtură.

Trecu noaptea și soarele se ivi iar pe cer. Animalele de pradă fugiră în vizuinile lor. Începură să ciripească păsărelele. Atunci copacul se deschise și cele două drumețe ieșiră din trunchiul său. Apoi copacul se închise din nou și le arătă un lac în apropiere unde puteau să se spele.

Fata și doica îi mulțumiră copacului ocrotitor și se duseră la lac să se spele. Când se întoarseră de la lac, aduseră mâl moale de pe malul lui și-l așternură pe scoarța copacului ca să-i oblojească zgârieturile de peste noapte. Copacul fu mulțumit și le învăță unde pot găsi fructe de pădure. Doica și fata culeseră fructe de pădure și mâncară. Bătrâna adusese de acasă un coș plin de floricele din orez, pe care-l ascunsese în brâu ca să nu-l vadă stăpânul. Scoase coșulețul și-i dădu fetei floricele să mănânce. Atunci copacul le vorbi din nou :

— Dacă aveți floricele din acestea gustoase, împărștiți o parte din ele pe marginea lacului și veți vedea ce se întâmplă.

Fata și bătrâna făcură cum le sfătuiseră copacul și așa trecu o zi. Pe înserate copacul le ascunse

iarăși în trunchiul său și trecu și noaptea aceea fără nici o primejdie.

A doua zi de dimineață, când se duseră să se spele, rămaseră uimite văzând un lucru minunat. Noaptea venise un cârd de păuni să bea apă din lac și, după ce gustaseră floricelele de orez, păunii se luptaseră pentru ele și le căzuseră o mulțime de pene. Acum tot malul era împestrit cu pene de păun. Fata și doica le strânseseră pe toate și, întorcându-se la copac, fata se apucă să facă evantaie din pene de păun. Avea ac și ață de mătase și de argint în coșulețul luat de acasă, astfel că toată ziua făcu evantaie nespuse de frumoase.

A doua zi doica luă în poală evantaiele și porni spre oraș ca să le vândă la piață. Copacii îi arătară drumul și, ajungând la piață, aceasta le vându cu un preț bun, căci asemenea evantaie frumoase nu mai văzuse nimeni pe acolo. Cumpără mâncare din banii căpătați și se întoarse la fată.

Copacul se bucură de izbânda lor și le sfătui să pună deoparte, într-o scobitură a lui, banii care le rămăseseră. Așa trecu timpul. În fiecare zi ele presărau floricele de orez pe marginea lăcului și a doua zi culegeau pene de păun; în acest chip strânseseră mulți bani. Atunci copacul le sfătui să cheme meșteri din oraș și să-și facă o casă.

Bătrâna se duse la oraș și aduse cei mai pricepuți meșteri. În câteva zile aceștia ridicară în mijlocul pădurii o casă de toată frumusețea. Fata le ceru meșterilor să paveze pământul în jurul copacului binevoitor și să înalțe niște garduri de jur împrejur ca să-l ocrotească de ghearele animalelor.

Fata și doica se instalară mulțumite în casa cea nouă. Cum era pricepută, fata începu să facă și alte lucruri frumoase, și trăiau bine din banii pe care-i câștigau vânzându-le.

Până atunci negustorul nu voise să știe ce s-a întâmplat cu fiica sa cea mică, pe care o alungase în pădure. Acum sosi timpul să plece pe mare ca să-și vândă mărfurile și să cumpere altele. Înainte de a pleca, le întrebă pe toate fiicele din casă ce doreau să le aducă din călătoria sa. Una ceru un colier cu diamantele cele mai mari din lume, alta vru cercei din perlele care cresc pe capul unui elefant și așa mai departe. Când să urce pe corabie, negustorul își aduse aminte că n-o întrebase și pe fiica lui cea mică.

Chemă pe unul dintre slujitorii care o duseseră în pădure și-i porunci să alerge la ea și s-o întrebe dacă dorește să-i aducă și ei ceva. Slujitorul ajunsese la casa fetei din pădure și, văzând-o pe doică la poartă, îi repetă vorbele stăpânului.

Bătrâna o întrebă pe fată ce voia să-i aducă tatăl ei din călătorie și o zori să spună repede, pentru că mesagerul nu putea întârzia prea mult. Fata fu atât de emoționată să audă că taică-său se gândise și la ea, încât nu mai putu vorbi. Nici nu știa ce să-i ceară. Abia izbuti să rostească „Sobur kor”, ceea ce înseamnă „Stai puțin”. Dar baba înțelese că fata ceruse un „sobur-kor” și fugi la poartă să-i spună slujitorului. Când fata veni la poartă cu gustări și cu apă ca să-l servească pe omul care venise de la tatăl său și să-l întrebe ce mai fac ai ei, slujitorul plecase de mult. El se întorsese grăbit la corabie și-i spusese stăpânului său dorința fetei. Nici negustorul nu pricepu ce putea să fie acel „sobur-kor”, dar crezu că o fi un lucru străin de care el nu auzise. Nu mai așteptă să se lămurească și porni imediat pe mare.

Luni de zile negustorul călători pe ape. Umblă din port în port, își vându toate mărfurile și cumpără din țările străine multe minunății, pe care le încarcă în cele șapte corăbii. Luă toate lucrurile pe care i le ceruseră cele șase fiice de acasă, până și cercei de perle care cresc pe capul elefantului. Iar când ajunse aproape de casă, își aminti de dorința fiicei sale mai mici.

Coborî într-un port mărunț și se duse în piață să caute un „sobur-kor”. Nimeni nu auzise de un asemenea lucru și firește că nu-l găsi. Când era gata să se lase păgubaș, îl strigă un bătrân tâmplar. Acesta scoase o bucată de lemn vechi dintr-un șopron și-i spuse că aceea era „sobur-kor”. Negustorul cumpără lemnul cu cinci ghioci de mare și se întoarse la corabie.

Ajungând acasă, dădu toate cadourile pe care le adusese celor șase fiice, iar bucata de lemn o trimise fiicei sale mai mici printr-un slujitor. Fiica cea mică a negustorului se mâhni când primi un asemenea dar neînsemnat.

— Taica s-a plimbat prin atâtea țări, a cumpărat, desigur, multe lucruri frumoase și scumpe pentru surorile mele, iar de mine și-a bătut joc, trimițându-mi o vechitură de lemn.

Fata plânse, aruncă lemnul într-un colț al ogrăzii și nu se mai uită la el. Era vară și soarele ardea cu putere. Cu cât trecea timpul, bucata de lemn se crăpa tot mai mult. Apoi veni anotimpul umed, când zile în șir ploaia nu mai contenește, iar lemnul putrezi.

În sfârșit, ploile încetară și fiica negustorului ieși să se bucure de vremea bună. Era o seară

minunată. Luna își revărsa razele printre nori. Privighetorile cântau în pădure. Aerul era îmbălsămat de mireasma blândă a iasomiilor din grădină. Tânăra fată stătea singură și tristă în curte, iar adierea nopții îi răcorea sufletul îndurerat.

După puțin timp, băgă de seamă că într-un colț al curții sclișea ceva în lumina lunii. Curioasă, se duse acolo să vadă ce poate fi. Era bucata de lemn, care crăpase în arșița soarelui și apoi putrezise în apa de ploaie ; acum, printre crăpăturile ei se vedea un obiect lucios.

Fata o luă în casă și la lumina opaițului descoperi că era o cutie de metal îmbrăcată în lemn. Dădu la o parte putregaiul și o deschise. Înăuntru se afla un evantai de fildeș. În odaie era cald și fata legănă evantaiul ca să se răcorească. Dar abia îl purtă de trei ori încoace și încolo că auzi un fâlfâit ușor deasupra casei, după aceea niște tropote pe terasă și, spre uimirea ei, în dreptul ferestrei apărură un cal înaripat, de pe spatele căruia coborî un tânăr frumos, îmbrăcat cu haine de mătase cusute cu fir de aur.

Tânărul intră în casă și se prezentă. Era un prinț dintr-o țară care se afla peste șapte mări și treisprezece râuri. Se numea Sobur. Fata își aduse aminte cum tatăl ei înțelesese că ea ceruse un

„sobur-kor” și își închipui că de aceea îi adusese un lucru cu care putea să-l cheme pe prințul Sobur.

Fetei îi plăcu de prinț și prințului îi plăcu de fată. Cei doi tineri se cununară de îndată, schimbându-și ghirlandele de flori de la gât. Luna de pe cer și flacăra din opaițul odăii le fură martori.

Prințul Sobur petrecu toată noaptea cu mireasa lui. Spre dimineață îi ceru nevestei să dea de trei ori din evantai în sens invers ca să poată pleca. Îi spuse să-l cheme în fiecare seară cu evantaiul, dar peste zi niciodată, pentru că soarele i-ar arde trupul. Fata dădu de trei ori din evantai și într-o clipă prințul dispăru.

Așa venea prințul seara și pleca dis-de-dimineață. Bătrâna doică nu știa nimic de măritișul fetei. Dar într-o noapte se trezi și i se păru că fata nu era singură în odaie. A doua zi o întrebă și fata îi mărturisi cele întâmplate. Mai întâi doica nu crezu, apoi se sperie că fata căzuse în mâna unui vrăjitor. Ca să-l vadă și ea, o rugă pe fată să-l cheme atunci, îndată. Când fata îi spuse că el nu putea să vină în timpul zilei, bătrâna se convinse că omul acela, care se dăduse drept prinț, era într-adevăr un vrăjitor și-și pierdea puterea la lumina zilei. Atât de mult stărui bătrâna, că fata,

ea însăși cam nedumerită, scoase evantaiul din cutie și-l chemă pe prințul Sobur.

Într-o clipă acesta sosis pe spatele calului înaripat, dar cu tot trupul ars de soare.

— Ce-ai făcut, femeie nesocotită? Vrei să mă omori cu tot dinadinsul?

Prințul o muștră și-i spuse să dea din evantai în sens invers ca să poată pleca. Era sigur că va muri și voia să-și vadă părinții. Îndurerată, fata îl ascultă și prințul plecă imediat.

În zadar se căină bătrâna, care acum își dădu seama de marea ei greșală, că nu știa cum s-o dreagă. Fata nu-și mai putu găsi liniștea în casă. Hotărî să plece în lume ca să-și caute soțul bolnav și să-l vindece.

Dar țara prințului era tare îndepărtată și drumul era plin de primejdii. O fată tânără și frumoasă nu putea să călătorească singură. Își tăie părul, se îmbracă în veșminte bărbătești și-și luă rămas-bun de la doică.

Merse mult, trecu prin multe orașe și târguri, multe sate și păduri, până ajunse, către seară, la câmpia Tepantor, la marginea celui alt tărâm. Oboșită, se așeză sub un copac uriaș pentru a se odihni. Nu ațipise bine, când auzi printre crengi ciripitul

înfricoșat al unor păsări. Fata se ridică în picioare și se uită în sus. Văzu un cuib cu trei pui de pasăre.

Un șarpe mare urcase în copac și era gata să-i înghită. Numai decît fata scoase sabia și-i tăie capul. Apoi, dându-și seama că puii erau flămânzi, tăie șarpele în bucăți, aruncă partea veninoasă, iar carnea cea moale o dădu puilor să le potolească foamea. Puii nu mai puteau de bucurie, căci trecuse multă vreme de când plecaseră părinții după hrană și încă nu se întorseseră.

Noaptea, târziu, veniră părinții puilor, Bangoma și Bangomi, o pereche de păsări care știau limba omenească. Bangoma și Bangomi erau tare necăjiți, pentru că în drumul lor spre casă le căzuse în apă toată hrana adunată în ziua aceea. Nu mai aveau cu ce să-și hrănească puii. Dar aceștia îi liniștiră, spunându-le că nu le e deloc foame, fiindcă un tânăr viteaz le dăduse de mâncare și-i scăpase de la moarte.

Păsările fură foarte mulțumite și o întrebare pe fată cum ar dori să o răsplătească. Fata le povesti necazul ei și, știind că erau păsări înțelepte, le ceru sfatul. Bangoma și Bangomi aflaseră de boala prințului Sobur, pentru că se duceau în fiecare zi în țara lui. Ele îi promisera fetei că o vor lua pe aripile lor dacă peste noapte ea ar putea să se facă

mai mică decât un bob de muștar și mai ușoară decât un pumn de bumbac.

Fata stătu de veghe toată noaptea și dimineța păsările o găsiră mai mică decât un bob de muștar și mai ușoară decât un pumn de bumbac. Bangoma culese multe ierburi din câmp și o învăță pe fată cum să le folosească pentru a-și lecui soțul bolnav. Apoi Bangomi o luă pe o aripă și cele două păsări zburară peste șapte mări și treisprezece râuri, spre țara lui Sobur. Când ajunseră acolo, Bangomi o lăasă jos și fata își recăpătă înfățișarea omenească.

Luă ierburile pe care i le dăduse Bangoma, veni la poarta palatului și ceru să-l vadă pe rege. Regele era foarte îngrijorat, căci nici un vraci, din nici o țară, nu reușise să-l vindece pe Sobur și acum singurul său copil era în pragul morții. Nu-i venea să creadă că tânărul acela va reuși să facă o asemenea minune, dar acesta stăruia atât de mult, încât în cele din urmă regele se învoi să facă și această încercare.

Fata intră în camera lui Sobur și închise ușa. Tot trupul prințului era plin de răni și de arsuri. Nu putea nici ochii să-i deschidă. Fata îl spălă mai întâi cu șapte donițe de apă, apoi cu șapte donițe de lapte. Pisă ierburile și-i unse corpul cu alifia făcută din ele. Îl lăasă toată ziua și apoi îl

spălă din nou cu șapte donițe de apă și șapte donițe de lapte. În sfârșit, îl șterse cu un ștergar moale de mătase și Sobur se trezi. Dispăruseră toate rănilile de pe trupul său.

Fata deschise ușa spre odaia unde tatăl și mama lui Sobur așteptau cuprinși de nerăbdare. Sobur se ridică în picioare și veni spre părinți. Regele și regina îl îmbrățișară și-l sărutară cu mult drag. Palatul, care până atunci fusese umbrit de tristețe, se înveseli. Regele îl însoți pe tânărul necunoscut până la vistieria țării și-l rugă să ia de acolo orice i-ar fi plăcut. Dar el nu vru decât un inel de la degetul prințului, pe care era încrustat numele lui. Prințul îi dădu inelul cu plăcere și tânărul plecă îndată din palat, nevoind să mai rămână nici o clipă la serbările ce se pregăteau.

Ajungând la locul unde o lăsaseră păsările, fata se făcu din nou mai mică decât un bob de muștar și mai ușoară decât un pumn de bumbac. Pasărea Bangomi o purtă pe aripile ei și o aduse iarăși la câmpia Tepantor. Fata le mulțumi păsărilor de mai multe ori și a doua zi de dimineață plecă spre casă. Noaptea, când rămase singură în odaie, îl chemă pe Sobur și într-o clipă acesta apăru pe calul înaripat. Sobur fu bucuros s-o revadă, căci îi era dor de ea. Îi povesti cât suferise și apoi cum

venise un tânăr, nimeni nu știa de unde, și-l vindecase.

Fata ascultă toată istoria și, după ce el își termină povestea, îi arată inelul și-i dezvăluie că acel tânăr necunoscut nu era altcineva decât ea. Sobur se bucură și mai mult și vru s-o ia acasă la părinții lui. Fata însă nu dorea să plece fără bătrâna doică, aceea care o însoțise la pădure și o îngrijise în zile atât de grele. Bătrâna, când auzi că prințul voia s-o ia pe fată de la ea, începu să plângă. Văzând credința și dragostea bătrânei pentru fată, prințul hotărî s-o ia și pe ea. Dar, din păcate, pe spatele calului nu încăpeau decât doi oameni. Cum s-o ducă pe doică? Prințul o legă de coada calului și tustrei zburară în înălțimile cerului. Ajunseră imediat în țara prințului Sobur și cei doi soți se duseră la rege și la regină. Se închinară în fața lor și le cerură binecuvântarea. Părinții lui Sobur erau bucuroși să aibă o noră atât de frumoasă. Fură și mai fericiți când aflară că tot ea fusese tânărul care îl salvase pe Sobur de la moarte.

Acum Sobur era om în toată firea. Regele îl înscăună și-i lăsă toate grijile țării. Apoi bătrânul rege se retrase împreună cu regina sa, trăind o viață de cumpătare.

Nevasta lui Sobur născu mulți copii, care de care mai frumoși, iar doica îi cresc cu priceperea ei neîntrecută. În fiecare seară, copiii se strâneau în jurul bătrânei și ea le spunea basme frumoase, așa cum și mie mi-a spus bunica mea această poveste a prințului Sobur.

Servitorul cel isteț

A fost odată un om bogat care avea un servitor foarte isteț. Numele lui era Bhajahari. Nu era zi să nu-și dovedească istețimea.

Într-o zi, Bhajahari mergea liniștit pe drum, când îl văzu pe stăpânul său alergând spre casă, foarte îngrijorat. Așa că îl întrebă, curios tare :

— Unde mergi așa grăbit, stăpâne ?

Stăpânul îi răspunse :

— Vai, sunt distrus ! Mă duc acasă, fiindcă mi-a luat casa foc !

La aceste vorbe, Bhajahari zise liniștit :

— O, stăpâne, n-ai nici un motiv de îngrijorare. Nu-i deloc adevărat. Oare cine să dea foc casei ? Eu mă aflam acasă și cu mine mai erau mulți alți servitori. Vezi ? Cine să dea foc ?

În altă zi, Bhajahari se duse la prăvălie ca să cumpere un litru de ulei. Vânzătorul îi dădu exact un litru, nici mai mult, nici mai puțin. Îi umplu ochi un castron.

Atunci Bhajahari întrebă :

— Nu-mi mai dai puțin ?

Vânzătorul răspunse :

— Ba da, sigur că-ți dau ! În ce să ți-l pun ?

Bhajahari își zise : „Așa e, în ce să-l iau ? Dar dacă nu mai iau încă puțin, stăpânul o să mă creadă prost”. Își închipui că fundul castronului are o gaură prin care curge uleiul și de aceea nu poate să ia mai mult. Imediat răsturnă castronul ca să vadă dacă e vreo gaură în el, iar uleiul curse tot pe jos. Acum castronul era gol, deci avusese dreptate, avea o gaură. Întristat de descoperire, îi arătă vânzătorului castronul gol și-i ceru :

— Acum mai dă-mi puțin ulei.

Vânzătorul, râzând, îi turnă puțin ulei în castronul gol. Bhajahari, foarte fericit, luă castronul și se duse acasă.

Într-o altă zi, Bhajahari se afla într-o barcă împreună cu stăpânul lui ca să treacă râul. În barcă era multă lume. Bhajahari își închipui că barca duce o povară prea mare și de aceea se va scufunda. Cu

acest gând, își puse bagajul pe cap. Văzându-l, stăpânul lui se miră foarte mult și-l întrebă :
— Bhajahari, văd că nu ții bagajul jos, în barcă, văd că l-ai pus pe cap. De ce ai făcut asta ? Nu te doare capul ?

Bhajahari răspunse :

— O, stăpâne, barca asta duce o povară prea mare. Dacă țin bagajul așa, pe cap, nu trebuie să-l mai ducă și pe al meu și astfel barca va fi mai ușoară.

Într-altă zi, în casă a intrat un hoț. Bhajahari l-a învățat minte. Și-a zis : „Pe tâlharul ăsta o să-l prind, o să-i arăt eu lui !”. Atunci ce-a făcut ? Foarte mândru de el, s-a ghemuit într-un colț al camerei și l-a pândit pe hoț. Socoteala lui era următoarea : când hoțul va intra în odaie, n-o să-l vadă fiindcă e ascuns, iar el îl va prinde.

Iată că veni hoțul, iar Bhajahari, din colțul lui, dregându-și glasul, făcu precum pisica :

— Miau ! Miaaaau ! Miaaaau !

Până atunci hoțul scosese multe lucruri afară din casă și le pusese într-o pătură, făcând o boccea mare. Când auzi mieunatul acela gros, se sperie și o rupse la fugă, călcând pe covorașul de rugăciune și luând din mers boccea cu lucruri de la ușa casei. Și dus a fost.

Bhajahari ieși din ascunzătoare și, în prag, tăvă-
lindu-se de răs, zise :

— Ce om prost ! A fugit și a călcat pe covorașul
de rugăciune ! Acum trebuie să purificăm toată
casa în urma lui¹ !

Uite așa își dovedea Bhajahari istețimea în fiecare
zi. Și pilde vă mai pot da, dar văd că vi se închid
ochii de somn.

-
1. La unele popoare, rugăciunile se fac pe o suprafață
curată, nu într-un loc murdar de urme de încălță-
minte.

Baba și hoțul

Afost odată o babă căreia îi plăcea foarte mult să mănânce orez fiert. Îl lăsa în apă, într-o oală, iar dimineața avea un gust acrișor, tocmai bun de mâncat. Dar un hoț venea în fiecare zi și-i fura din orez. Necăjită tare, baba și-a luat bastonul și a pornit încetișor către palatul regelui, ca să facă o plângere. Tot mergând ea așa, ajunse la un lac. Un pește cu spini ascuțiți o zări și o întrebă unde merge.

— Un hoț îmi fură orezul, răspunse baba, și mă duc să mă plâng regelui.

— Dacă la întoarcere mă iei cu tine, zise peștele, atunci o să-ți meargă bine.

— Fie ! spuse baba.

Merse ea ce merse și ajunse la un pom. Sub el se afla un fruct căzut pe pământ, care o întrebă pe babă încotro merge.

— Un hoț îmi fură orezul și mă duc să mă plâng regelui.

— Dacă la întoarcere mă ieși cu tine, zise fructul, atunci o să-ți meargă bine.

— Fie! spuse baba.

Ceva mai departe, baba zări pe marginea drumului o balegă de vacă.

— Unde mergi, babo? o întrebă aceasta.

— Un hoț îmi fură orezul, spuse baba, și mă duc să mă plâng regelui.

— Dacă la întoarcere mă ieși cu tine, atunci o să-ți meargă bine.

— Fie! spuse baba.

Baba mai merse ce mai merse și văzu o lamă de ras pe marginea drumului.

— Unde mergi, babo? o întrebă lama.

— Un hoț îmi fură orezul, răspunse baba, și mă duc să mă plâng regelui.

— Dacă la întoarcere mă ieși cu tine, zise lama, atunci o să-ți meargă bine.

— Fie! spuse baba.

Baba porni iar la drum și, nu după mult timp, ajunse la palatul regelui. Numai că regele era plecat cu treburi în țară, așa că baba nu avu cui să se plângă și o luă înapoi spre casă. Pe drum își aduse aminte de vorbele lamei, ale balegii de vacă, ale

fructului și ale peștelui. Îi luă pe toți în sac. Când baba ajunsese în ogradă, lama îi zise :

— Pe mine lasă-mă în iarbă.

Baba așa făcu. Când să intre în casă, balega îi zise :

— Pe mine lasă-mă în prag.

Baba așa făcu. După ce intră în casă, fructul îi zise :

— Pe mine lasă-mă în vatră.

Baba făcu întocmai. La sfârșit, peștele îi zise :

— Pe mine să mă ții în orezul fiert.

Așa făcu baba. Apoi pregăti ceva de mâncare și când veni noaptea, se culcă. Trecură astfel câteva zile. Într-o noapte, veni iarăși hoțul. Nu știa nimic din ce se întâmplase în casă. Prin urmare, ce făcu el? Cum sosi, își băgă mâna în cratița cu orez. Dar acolo se afla peștele cu spini ascuțiți, care-l înțepă pe drăguțul de hoț de-i dădură lacrimile. După înțepătura peștelui, hoțul se duse plângând la vatră. În ea se afla fructul cel mare și rotund ca o minge. Hoțul, pentru a-și încălzi mâna, o vârî înăuntru. Îndată fructul copt plesni și coaja sări în ochii hoțului. De durere și de frică, hoțul voi să iasă cât mai repede din casă. Când fugi, alunecă pe balega așezată în prag și căzu. Cum se murdărise, ticălosul se duse să se șteargă pe iarbă.

Dar acolo se afla lama, care-i tăie piciorul. Atunci hoțul strigă :

— Vai de mine ! O să mor ! Unde să mai fug ?

Auzind strigătele, oamenii din sat veniră în fugă și-l încolțiră.

— Țsta-i ticălosul de hoț ! Prindeți-l ! Bateți-l ! Rupeți-i urechile ! ziceau ei.

Și uite-așa, în noaptea aceea hoțul și-a primit pedeapsa.

Băiatul tâmplarului

Nanku, băiatul tâmplarului, era îndrăgostit de Tuntuni, prințesa regatului Amajharna ; de aceea nu voia să se căsătorească decât cu ea. Tatăl lui Nanku era foarte bătrân. Avea părul albit de vreme și abia mai mergea. Auzind dorința imposibilă a lui Nanku, spuse râzând :

— Nanku și-a pierdut mințile. E mai ușor să prinzi luna de pe cer decât să te căsătorești cu prințesa.

Și-i explică lui Nanku :

— Eu sunt bătrân și nu voi mai trăi multă vreme. Ești singurul meu copil. Pe Resnu, fata lui Diluz, m-am gândit s-o iei de soție. Ah, dacă ar mai fi trăit mama ta !

Și spunând acestea, își șterse lacrimile cu mâneca hainei.

Dar Nanku avea o idee fixă: să se însoare cu prințesa Tuntuni. Pe altcineva nu voia. El cânta foarte frumos la flaut. În fiecare după-amiază se ducea pe malul râului Torsa, se așeza pe o piatră și începea să cânte. Pe celălalt mal, prințesa Tuntuni, împreună cu prietenele ei, venea în fiecare zi și culegea flori ca să și le pună în păr. Când auzi flautul lui Nanku, îi plăcu tare mult și rămase pe loc să-l asculte. Prietenele, râzând, îi ziseră:

— Prințesă, e un băiat de tâmplar. Ce frumos e și ce bine cântă la flaut!”

Prințesa nu răspunse la vorbele prietenelor sale. Se duse acasă gânditoare. De-atunci veni în fiecare zi pe malul râului Torsa. Prințesa nu era măritată. Căuta un prinț vrednic și nu găsisese, de aceea întârzia să se căsătorească.

Fermecat de frumusețea prințesei, Nanku își pierde mințile. Într-o după-amiază se găti cu grijă, se urcă în barcă și merse așa pe apa râului Torsa, până ajunse la palatul regelui. Când auzi vorbele lui Nanku — că dorește să se însoare cu fata sa —, regele se mânie foarte tare și-l alungă din palat. Nanku se simți foarte jignit. Se urcă iarăși în barcă și o lăsă să plutească pe râu. Nu voia să se mai întoarcă acasă.

Pe drumuri neștiute aluneca barca lui Nanku, dusă de curentul puternic. Nanku nu știa în ce direcție mergea și chiar dacă în locul necunoscut se afla cumva moartea, era bine ; oricum, în țară nu voia să se mai întoarcă. Tot mergând așa, zări un om plutind, purtat de curent. Sări în apă și cu multă greutate îl ridică în barcă. Omul, socotindu-se salvat, îi zise cu multă bucurie :

— Sunt vrăjitor și mi-ai făcut un bine ; sigur voi face și eu ceva pentru tine.

Și-i dădu o sabie din lemn.

— Cât timp vei ține în mână această sabie, nu ți se va putea face nici un rău, vei putea învinge dușmanul cu multă ușurință.

După ce-l lăsă pe vrăjitor acasă, Nanku pluti din nou pe apa râului. Înainte să se înnopteze de tot, ajunse într-un regat. Pe când scotea barca pe mal, văzu o luptă înfiorătoare. Un alt rege atacase acea țară. Nanku, cu sabia de lemn pe umăr, se prezentă la palatul regelui. Salutându-l pe rege, spuse :

— Dacă îmi poruncești, pot să te ajut. Pot să te salvez de la înfrângere.

De frică, armata fugise și nu mai avea căpetenie. Regele se învoi. Primind porunca regelui, Nanku alergă cu sabia lui în mijlocul armatei dușmane și în scurt timp se întoarse victorios de la

luptă. Regele nu mai putea de bucurie. Îmbrățișându-l cu multă căldură, îl așează lângă el pe tron. Cum nu avea nici un copil, îl alege pe Nanku prinț moștenitor. În acea zi a fost mare sărbătoare în regat.

Pe de altă parte, regele din Amajharna, după atâta amar de vreme, găsi un mire demn de fata lui, Tuntuni. Și ziua căsătoriei se hotărî.

Prințesa Tuntuni îl iubea mult pe Nanku și, după ce acesta dispăruse, fusese mereu tristă. La vestea măritişului ei, toată lumea era foarte fericită, dar în ochii prințesei jucau lacrimi. Purta în suflet frumusețea fără de seamăn a lui Nanku și parcă auzea flautul cântând. Dar, vai !, pesemne că Nanku nu mai trăiește, își zicea ea.

Iată că veni și noaptea căsătoriei. Carul mirelui sosi ; noaptea întunecată strălucea la lumina făcliilor. Sunetele tobelor se auzeau în tot regatul. Văzând chipul mirelui, toți fură fascinați de frumusețea lui. Regele alergă, regina alergă, toți curtenii alergară să-l întâmpine. Și toată lumea rămase mută de uimire căci, iată, mirele era Nanku. Dar acum Nanku nu mai era băiatul tâmplarului, era prințul din Simhagala. Același rege care odinioară îl alungase veni și-l conduse în palat cu multă dragoste. Iar prințesa Tuntuni, de atâta bucurie, era cât pe ce să leșine.

Elefantul regelui

A fost odată un rege care avea un regat mare, pe care obișnuia să-l cutreiere pe spatele unui elefant. Și nu orice elefant, ci elefantul regal, cel îndrăgit de rege. Și elefantul, precum regele, era dornic de mărire : voia să fie în frunte, să fie cel mai mare, cel mai puternic și cel mai frumos dintre elefanți. Și toată lumea să-l admire și să spună :

— Ah, iată-l pe elefantul regal !

De aceea, regele ținea foarte mult la el. Numai că într-o zi elefantul muri. Regele fu foarte îndurerat și mult timp nu mai vru să audă de nimic. Într-un sfârșit își zise :

— Va trebui totuși să mă despart de el.

Atunci servitorii îl legară pe elefant cu o frânghie și 500 de oameni îl traseră astfel după ei pe un câmp.

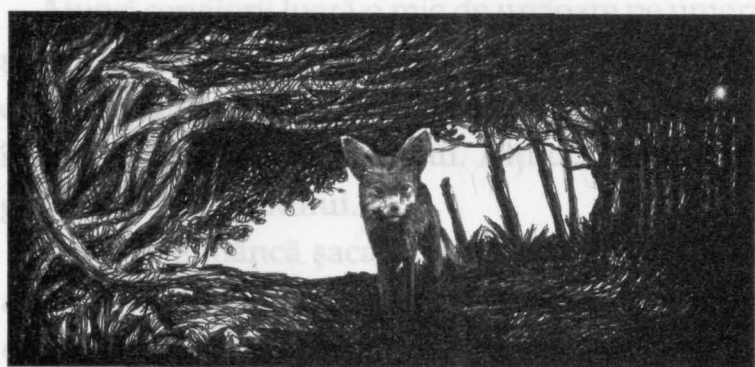
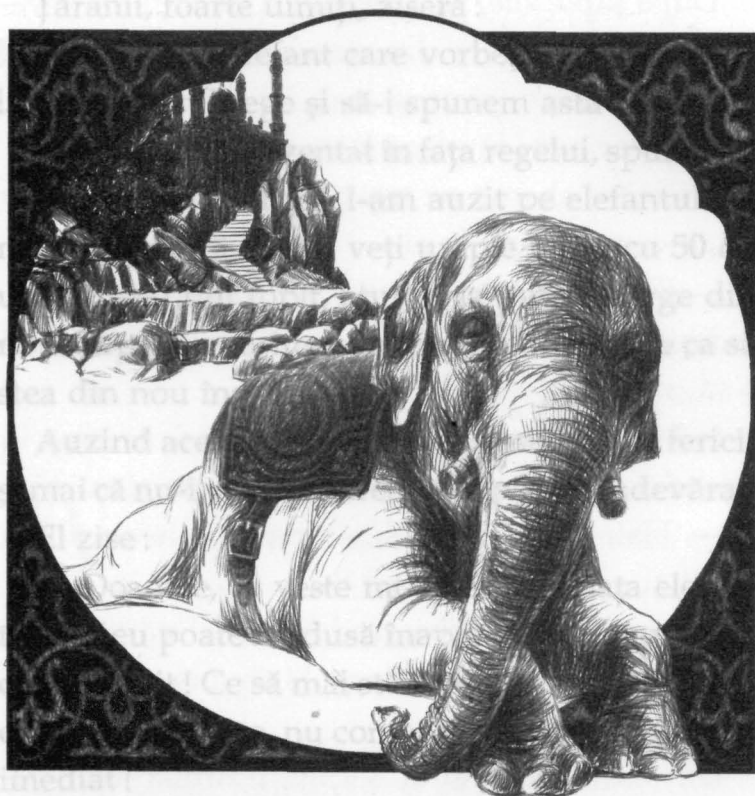

În apropiere de acel câmp locuia un șacal. Nu mânca niciodată pe săturate. Văzând pe câmp elefantul mort, se bucură din tot sufletul și se ospătă pe cinste. Îi era atât de foame, că mănca toată după-amiaza, fără oprire, de i se umflă burta ca un pepene. Dar oricât de mult mănca, în acea zi tot nu reuși să-l termine, așa că a doua zi se întoarse și-și continuă ospățul. Astfel trecură câteva zile până când șacalul se gândi să nu mai plece de-acolo, mai ales că, tot mâncând, ajunsese în burta elefantului și stătea bine în ea, peste noapte, la adăpost.

Dar cum afară era cald, razele soarelui uscară pielea elefantului. Șacalul, din burta acestuia, nu-și dădu seama de nimic, în schimb se făcu din ce în ce mai gras. Când dădu să iasă însă din burta elefantului, se găsi în mare impas. Nu mai putea să iasă. Ce să facă acum ?

În acest timp, trei țărani cam tăntălăi trecură pe acolo. Zăriră capul șacalului ieșindu-i din burta elefantului și îi cuprinse mirarea. Văzându-i și el, șacalul le spuse :

— Vai, fraților, oare puteți să vă duceți la rege și să-i spuneți o vorbă din partea mea ? Să trimită pe cineva cu 50 de urcioare cu unt topit, să-mi ungă burta, și o să vadă că o să fiu din nou în picioare.

În apropiere de acel câmp locuia un șacal. Nu

să iasă. Ce să facă acum?

picioare.

— Țăranii, foarte uimiți, ziseră :

— Auzi, un elefant care vorbește ! Să mergem la preamăritul rege și să-i spunem asta !

Imediat s-au prezentat în fața regelui, spunând :

— Preamărite rege, l-am auzit pe elefantul cel mort zicând că dacă-i veți umple burta cu 50 de urcioare cu unt topit, atunci va putea merge din nou. Repede, mărite rege, trimite urcioarele ca să stea din nou în picioare.

Auzind aceste vorbe, regele se simți tare fericit și mai că nu-i venea să creadă că poate fi adevărat.

El zise :

— Doamne, ce veste mi-ați adus ! Viața elefantului meu poate fi adusă înapoi cu 50 de urcioare cu unt topit ! Ce să mai stăm pe gânduri ! Să luăm o mie de urcioare, nu contează câte, și să mergem imediat !

Atunci servitorii luară o mie de urcioare pe umeri și se duseră cu ele pe câmp. Când ajunseră lângă elefant, doi dintre ei luară untul și, cu mare atenție, îl turnară în burta elefantului. Alți doi unseră cu grijă pielea elefantului.

Șapte zile mănca șacalul din untul topit. „Mai aduceți unt.” „Mai turnați unt”, zicea el din burta elefantului. Atât de mult mâncase, că nici nu se mai putea ridica.

După șapte zile, văzu că pielea elefantului devenise moale și gaura din stomac se lărgise destul de mult. Acum tot ce-și mai dorea era să iasă de acolo. Dar cum să plece fără să fie văzut?

Așa că îi chemă pe toți și, când îi văzu în fața lui, începu să urle la ei:

— Fraților, acum am să mă ridic. Retrageți-vă, îndepărtați-vă un pic, altfel o să vă strivesc când o să-mi scutur capul!

S-a făcut mare zarvă atunci. Cei care se aflau în fața elefantului s-au speriat de moarte și au zis:

— Hai, frate, să fugim repede! Elefantul s-a trezit și-o să ne strivească!

Auzind aceste vorbe, credeți că mai stătu cineva pe gânduri? O luară la fugă, lăsând urcioarele cu unt topit acolo.

Din burta elefantului, șacalul îi urmări cum fugeau de mâncau pământul. Își spuse:

— Uf, iată-i că au plecat, în sfârșit.

Și, degrabă, ieși din burta elefantului și o luă la fugă spre casa lui fără să-l deranjeze nimeni.

Maimuțoiul cel viteaz

Au fost odată un șacal și o șacaliță care aveau trei pui. Supărarea lor cea mai mare era că nu aveau unde să stea. Și se gândeau cu îngrijorare: „Cum putem să-i ocrotim pe copiii noștri dacă nu avem un bârlog unde să-i adăpostim? N-avem nici măcar o groapă. Când o să plouă, se vor îmbolnăvi și vor muri”.

După îndelungi căutări, au găsit un bârlog, dar de jur împrejurul lui erau urme de pași de tigru. Văzându-le, șacalița spuse:

— Vai, acesta e bârlogul tigrilor! Oare o fi cineva înăuntru?

Șacalul răspunse:

— M-am uitat și nu e nimeni, eu zic să ne așezăm aici.

Zis și făcut.

Dar șacalița, îngrijorată, a întrebat :

— Și, dacă se întorc tigrii, ce-o să facem, ce-o să le zicem ?

Șacalul spuse :

— Dacă se întorc tigrii, uitate cum o să facem. Tu o să-i ciupești tare pe pui și ei vor țipa de durere, iar eu o să te întreb, îngrijorat, de ce plâng. Atunci tu o să spui : „I-am bătut pentru că vor să-i mănânce pe tigri”.

Vorbele acestea îi fură pe plac șacaliței atât de mult, încât răspunse imediat :

— E o idee foarte bună ! Fie ! Așa o să facem.

Intrară imediat în bârlogul tigrilor și se așezară acolo ca și cum ar fi fost casa lor de când lumea. Așa trecu ziua și iată că pe înserat îl văzură sosind pe tigrul, căci era unul singur.

Imediat șacalița îi ciupi pe pui foarte tare. Aceștia începură să țipe, vai, ce mai țipau ! Atunci șacalul, cu o voce groasă și foarte îngrijorată, întreabă :

— De ce plâng băieții ?

Iar șacalița, îngroșându-și și ea vocea, spuse :

— Fiindcă vor să-l mănânce pe tigrul, de-aia plâng.

În acest timp tigrul se îndreptă spre bârlogul lui. Era pe la mijlocul drumului când auzi : „Vor

să-l mănânce pe tigrul” și se opri brusc, cuprins de frică. Își spuse : „Vai, n-o să pot intra în bârlog pentru că nu știu cine e acolo, mai bine să aștept afară, deși nu știu cât o să dureze”. Era foarte înspăimântat că băiețelii aceia voiau să mănânce un tigrul.

Șacalul văzu că tigrul se oprește și spuse :

— Dar unde e tigrul ? Hai să mergem după el, să-l prindem și să-l aducem băiețelilor ca să-l mănânce.

La acestea, șacalița zise :

— O să fie floare la ureche pentru tine. Ai trecut tu râuri învolburate ca să aduci prada, darămite acum !

Spunând asta, îi ciupi și mai tare pe pui.

Atunci șacalul zise :

— Gata, într-o clipită am și plecat. Văd că vine un tigrul. O să-l prind repede și o să-l gătim.

Nu-i vorbă că nu avea cum să-l prindă, darămite să-l mai și gătească ! Voiau doar să-l tragă pe sfoară. Dar tigrul, auzind că va fi prins și mâncat, s-a speriat și a șters-o repede de acolo. Se gândea : „Aoleu, să fug departe de-aici, altfel cine știe ce mi se poate întâmpla !”. Așa gândind, nu mai așteptă nici o secundă și o rupse la fugă.

Șacalul, din bârlog, văzu cum tigrul dispare în junglă dintr-o săritură. Și el, și șacalița răsuflară ușurați și, țopăind de bucurie, ziseră :

— Am scăpat, ce bine, n-o să ne mai deranjeze niciodată !

Tigrul alerga de mama focului, cum nu mai alergase niciodată.

Un maimuțoi care se afla pe acolo văzu cu mare uimire cum fugea tigrul și-și zise : „Ei, ca să vezi ! Tigrul fuge mâncând pământul fără să-și ia rămas-bun. Cu siguranță i s-a întâmplat ceva îngrozitor !”.

Astfel gândind, îl strigă pe tigru :

— Hei, tigrule, ce ți s-a întâmplat ? De ce alergi așa ?

Tigrul, gâfâind, răspuse :

— Crezi că de bunăvoie alerg așa ? Fug pentru că altfel mă prindeau *ehunii* și mă mâncau !

Maimuțoiul spuse :

— Nu știu despre ce animal vorbești. Nu există un astfel de animal, așa cum nu există vreun cuvânt ca *ehunii* în lumea asta !

Tigrul zise :

— Ar fi trebuit să fii acolo și să-i vezi ! De la distanță toată lumea poate să vorbească !

Maimuțoiul zise și el :

— Dacă eu mă duc în locul acela și-ți arăt că nu mi se întâmplă nimic, o să-mi dai dreptate că nu există un astfel de animal ? Tu ești cam prost și de aia ți-e atât de frică !

Vorbele acestea îl enervară foarte tare pe tigrul, care spuse :

— Chiar așa ? Sunt prost ? Oare tu ești mult mai deștept ? Hai să mergem amândoi acolo ca să ne convingem !

Maimuțoiul spuse :

— Mergem după-amiază, dar cu o condiție : să mă duci în spate.

Tigrul zise :

— Fie ! Te voi duce în spate.

Spunând asta, îl lăsă pe maimuțoi să se urce în spatele lui și se îndreptă din nou spre bârlog.

În bârlog, șacalul și șacalița cântau împreună cu puii lor, când îl văzură pe maimuțoi pe spatele tigrlui îndreptându-se spre ei. Atunci șacalița îi ciupi iarăși pe pui și aceștia începură să țipe tare. Iar șacalul, vorbind gros ca o zeităte, spuse :

— O, tăceți, tăceți ! Nu mai strigați ! O să mă îmbolnăviți !

Șacalița zise și ea :

— Or să strige atâta vreme cât n-o să aduci un tigrul pe care să-l mănânce, atâta timp cât nu le

aduci ceva de mâncare !

Şacalul răspunse :

— Am să-l aduc pe fratele mamei tigrlui în spate ! Acum soseşte împreună cu tigrlul, aşa că-l vom mânca.

Tăcu puţin, timp în care plescăi de poftă, după care vorbi din nou :

— Iată-l, iată-l pe fratele maimuţoi, soseşte pe spatele tigrlui.

Până atunci, maimuţoiul avusese mult curaj, dar auzind cuvintele şi plescăiturile şacalului, tot curajul îi dispăru ca şi cum n-ar fi fost. Dintr-o săritură se şi căţăără într-un copac şi de acolo se uită speriat în toate părţile, doar-doar o găsi o cale de scăpare, să fugă de acolo cât mai departe ca să nu fie mâncat. Şi de vorba tigrlui nici că-i mai păşă. O rupse la fugă şi nu-i mai stătură picioarele două zile şi două nopţi.

Tigrlul bineînţeles că făcu atunci cale-ntoarsă, speriat la culme. Şi n-a mai pus piciorul pe acolo în veci, aşa că şacalii n-au mai fost tulburaţi de nimeni niciodată. Au fost foarte fericiţi în bârlog şi şi-au petrecut toată viaţa în el.

Manoj și vrăjitorul

A fost odată un om sărac pe nume Manoj. Era atât de sărac, încât n-avea nici după ce bea apă. Dorința lui cea mai mare era să se însoare. Da, dar o nuntă se face cu cheltuială, iar el n-avea nici un ban. Așa că nici o fată nu vru să-l ia de bărbat. Atunci se hotărî să muncească pe la casele altora ca să strângă bani. Încet, încet, adună ceva, se însură și-și duse nevasta acasă. Acum familia lui se mări, creștură și cheltuielile și Manoj ajunsese repede la fundul pungii. Într-o zi îi spuse mamei sale :

— Mamă, nu mai avem bani nici pentru pâinea cea de toate zilele, iar de lucru nu găsesc nicăieri. Ca să câștig un bănuț, voi pleca în lume, unde voi vedea cu ochii. Dacă nu izbutesc, să știi că n-o să mă mai întorc.

Primi binecuvântarea mamei, își luă rămas-bun de la nevastă și plecă în lume. Seara, un vrăjitor, luând înfățișarea lui Manoj, se duse la casa acestuia. Nevasta, uimită, spuse :

— Parcă ai zis că te duci departe, că o să stai mult timp, dar văd că te-ai și întors !

Vrăjitorul avea răspunsul pregătit :

— Azi nu-i o zi cu noroc, de aceea n-am mai plecat.

Nevasta nu mai pricepu nimic, mama nu bănuie deloc ce se întâmplase, iar vecinii... Toți își închipuie că vrăjitorul e adevăratul Manoj.

Și uite-așa, vrăjitorul rămase acolo.

Trecură zile, trecură luni și anul se roti. Într-o zi, adevăratul Manoj se întoarce acasă. Văzând în casa lui un om care-i semăna leit și la chip, și la vorbă, s-a mirat foarte tare. Vrăjitorul îl întreabă :

— Cine ești și ce cauți aici ?

— Cine sunt eu ? Vreau să știu cine ești tu ! Asta e casa mea, uite-le pe mama mea, pe nevasta mea.

— Frumoase vorbe, zise vrăjitorul râzând. Asta e casa mea, uite-le pe mama mea, pe nevasta mea. Sunt aici de o viață întreagă și tu vii și spui că toate astea-s ale tale ! Cred că nu ești în toate mințile !

Și îl goni pe Manoj din casă. Manoj nu știu ce să mai creadă, nu știu ce să mai facă. Până la urmă se duse la rege și i se plânse. Regele trimise după vrăjitor. Nu trecu mult timp și acesta se prezentă la curtea regală. Văzându-i pe cei doi unul lângă altul, regele nu putu să-și dea seama care e cel adevărat și care-i cel prefăcut. Manoj venea în fiecare zi la palat și se ruga de rege să-i facă dreptate. Regele răspundea de fiecare dată :

— Voi face mâine judecata.

Până la urmă, Manoj își zise, amărât : „Așa e lumea, ai mei m-au alungat din casă, nici regele nu m-a ajutat, nimeni n-are grijă de oamenii sărmani”. Și, cu multă tristețe în suflet, rătăci toată ziua, iar când ajunse la un râu, se așeză obosit pe mal. Aici se aflau copiii păstori. Lăsaseră vacile pe câmp și se jucau de-a regele sub un copac. Unul era regele, altul era ministru, iar ceilalți erau soldați. În toate pricinile, păstorul rege împărțea dreptatea.

Astfel trecură câteva zile. Într-o zi, păstorul rege îl chemă pe Manoj și-l întreabă :

— De ce stai toată ziua pe gânduri și nu zici nimic ? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Atunci Manoj îi povesti toată pățania. Păstorul rege spuse râzând :

— Judecata este foarte ușoară. Pot s-o fac chiar acum, dar cine o s-o respecte? Du-te la rege și întreabă-l dacă va fi de acord cu judecata mea.

Manoj se duse la rege și-i repetă vorbele copilului.

— Dacă va face o judecată dreaptă, spuse regele, de ce să n-o respect?

A doua zi, păstorul se prezentă la curtea regală. Regele trimise după vrăjitor. Manoj spuse:

— Eu sunt Manoj cel adevărat, casa și toate celelalte sunt ale mele.

Vrăjitorul spuse și el:

— Eu sunt Manoj cel adevărat, casa și toate celelalte sunt ale mele.

Păstorul rege scoase o sticlă din traistă și se adresă celor doi:

— Să zicem că asta este casa voastră; cel care va putea intra în sticlă, acela va putea intra și în casă și el va fi stăpânul.

Manoj, auzind aceste cuvinte, se mânie și spuse:

— Se vede că ești păstor, că ești deștept ca vacile pe care le duci la păscut pe câmp. Unde este oare omul care să poată intra în sticla asta?

— Dacă nu poți să intri, înseamnă că ai pierdut casa, spuse liniștit păstorul.

Apoi, întorcându-se spre vrăjitor :

— Tu o să poți intra, astfel se va dovedi că a ta e casa.

— De ce să nu pot ?

Și, făcându-se foarte mic, vrăjitorul intră în sticlă. Păstorul puse dopul, apoi spuse :

— Manoj, lasă sticla asta cu vrăjitorul în ea să plutească pe râu. Tu ești adevăratul Manoj, casa și toate celelalte sunt ale tale.

Regele și curtenii, văzând judecata păstorului rege, rămaseră muți de uimire. Manoj aruncă sticla în apele râului și se întoarse acasă. Și astfel scăpă de necazuri.

Aici se termină povestea.

— Vrăbiușo, aș mânca o prăjitură.

Vrăbia răspunse :

— Dacă aduci cele trebuincioase, o să fac de îndată o prăjitură.

Vrăbioiul întreabă :

— Ce-ți trebuie ca să faci o prăjitură ?

— Am nevoie — spuse vrăbia — de făină albă, melasă, banane, lapte și îmi trebuie și lemne pentru foc, ca s-o coc la cuptor.

Vrăbioiul zise atunci :

— Bine, am să-ți aduc tot ce mi-ai cerut.

Povestea vrăbiuțelor șmechere

In casa unui gospodar, o vrăbie și un vrăbionu își făcuseră cuibul într-o cratiță agățată de un cui, într-un colț al bucătăriei.

Într-o zi, vrăbionu spuse :

— Vrăbiuțo, aș mânca o prăjitură.

Vrăbia răspunse :

— Dacă aduci cele trebuincioase, o să fac de îndată o prăjitură.

Vrăbionu întreabă :

— Ce-ți trebuie ca să faci o prăjitură ?

— Am nevoie — spuse vrăbia — de făină albă, melasă, banane, lapte și îmi trebuie și lemne pentru foc, ca s-o coc la cuptor.

Vrăbionu zise atunci :

— Bine, am să-ți aduc tot ce mi-ai cerut.

Spunând asta, se duse în pădure, ochi un copac uscat și începu să rupă crengile subțiri în bucăți mici, ca să le ducă acasă una câte una. Acestea erau așa de uscate, că trosneau foarte tare.

În acea pădure locuia un tigru mare. El îl văzu pe vrăbioi și-i strigă :

— Hei, prietene, ce faci acolo ?

Dar vrăbioiul, din cauza zgomotului făcut de crenguțele rupte, nu auzi întrebarea tigrului. Acesta se apropie de copac și-l întrebă încă o dată pe vrăbioi :

— Hei, prietene, ce faci acolo ? Ce faci cu crenguțele astea ?

Vrăbioiul se opri și, privind-l pe tigru, îi răspunse :

— Ce să fac, prietene ! Uite, car lemne pentru vrăbiuța mea, ca să facă foc și să coacă o prăjitură.

Auzind cuvintele acestea, tigrul zise :

— Prietene, n-am mâncat niciodată o prăjitură, va trebui să-mi aduci și mie.

Vrăbioiul zise :

— Dacă vrei prăjitură, atunci trebuie să-mi faci rost de cele trebuincioase. După aceea, când va fi gata, o să-ți aduc să mănânci.

Tigrul întrebă :

— Zi repede, de ce anume ai nevoie ?

Vrăbioiul spuse :

— Am nevoie de făină albă, melasă, banane, lapte, unt, o cratiță, lemne pentru foc...

Tigrul spuse :

— Bine, tu du-te acum acasă, am să-ți aduc toate astea.

Atunci vrăbioiul s-a dus acasă, iar tigrul, legănându-se, se duse la piață. Piața era plină de oameni care veniseră să-și vândă legumele și fructele. Când văzu tigrul atâția oameni la un loc, scoase un răget puternic, ca să-i sperie.

Imediat vânzătorii își ziseră unul altuia :

— Frățioare ! A venit un tigru, frățioare ! Să fugim !

Zicând asta, își părăsiră tarabele și o luară la fugă fără să se mai uite înapoi. Atunci tigrul intră în piață și luă făină, melasă, banane, lapte, unt, o cratiță și lemne de foc și se duse apoi cu ele la casa vrăbioiului. Vrăbioiul le luă și-i spuse să se întoarcă mai târziu, când va fi gata prăjitura.

Vrăbia făcu o prăjitură tare gustoasă și amândoi mâncară până li se umflară burțile. La sfârșit și-au dat seama că au mâncat-o pe toată și nu au păstrat nimic pe pământ, pentru tigru. Atunci au amestecat repede ce-au găsit prin casă, au făcut

un fel de prăjitură și au lăsat-o pe pământ pentru tigrul. Iar ei se ascunseră în cratiță.

La un moment dat iată că veni și tigrul să mănânce prăjitura. Mâncă și zise :

— Grozavă prăjitură !

Mai mâncă puțin și zise :

— Nu, asta nu e bună, e făcută numai din făină.

Mai mușcă o dată și zise :

— Vai, asta-i numai din tărâțe și cenușă. Domnule vrăbioi, ce mi-ai dat să mănânc ?

Mai mușcă o dată din așa-zisa prăjitură și, strâmbându-se, zise :

— A, nu ! A ce miroase ? Oare a balegă de vacă ? Bag seama că vrăbioiul m-a păcălit ! Dacă-l prind, o să-i arăt eu, o să-i smulg penele !

Astfel trecu un timp. Tigrul stătea în bucătărie, așteptând să apară vrăbioiul, iar vrabia și vrăbioiul stăteau ascunși în cratiță, speriați. La un moment dat, vrăbiuța zise :

— Mie-mi vine să strănut, să știi că o să strănut !

Auzind asta, vrăbioiul îi răspunse îngrijorat :

— Sst ! Acum nu poți să strănuți, că o să dăm de bucluc !

Pe vrabie cuvintele acestea o făcură să amuțească. Dar după un timp se strâmbă din cauza

mirosului care venea de la așa-zisa prăjitură și zise iar :

— Mie-mi vine să strănut, să știi că o să strănut !

Vrăbioiul încercă să o oprească, o ținu de cioc, îi aminti că vor da de bucluc, astfel că până la urmă vrăbiuța reuși să se înfrâneze.

Tigrul măncă prăjitura pe care i-o încropiseră vrăbioiul și vrăbiuța și spuse :

— Ptiu ! Ptiu ! Numai din balegă de vacă e făcută prăjitura asta și din nimic altceva ! Dacă ajung să pun mâna pe vrăbioi, o să-l fac bucăți și o să-l mănânc.

Apoi mai mușcă o bucată de prăjitură. Dar imediat i se făcu rău, se așeză și strănută. Zgomotul o făcu și pe vrăbiuță să strănute, de frică. La rândul-i, zgomotul îl făcu pe tigrul să tresară și se ridică în picioare. Când se ridică, lovi cu capul cratița, iar aceasta îi căzu în cap cu tot cu vrăbiuță și vrăbioi.

Tigrul nu înțelese ce se întâmplă, ce l-a lovit, ce i-a căzut în cap din cer. Făcându-i-se foarte frică, își luă picioarele la spinare și niciodată nu mai trecu pe acolo.

Așa scăpară teferi vrăbiuța și vrăbioiul.

Savantul Asilakhan

La curtea regelui erau mulți oameni bine plătiți. Însă dintre aceștia doar doi-trei munciau, iar ceilalți leneveau, luând bani degeaba. Printre cei din urmă se afla și un așa-zis savant, pe nume Asilakhan. Numele lui înseamnă „cunoscător de săbii”.

Într-o zi Asilakhan se prezentase la rege și-i spusese că știe să aprecieze valoarea săbiilor (adică poate cunoaște defectele și calitățile acestor arme). Iar regele, auzind acest lucru, îi spusese:

— O, foarte bine, vei rămâne la curtea mea și vei verifica însemnele de pe toate săbiile din regat.

Și de atunci savantul a rămas la curtea regală și a fost foarte bine răsplătit. Munca lui era de a cerceta zilnic săbiile. Făcea acest lucru și apoi dădea verdictul:

— Sabia asta e bună, sabia asta nu e bună!

Tare grea treabă, nu-i așa? Cum lua sabia în mână, o mirosea și hotăra pe loc. Dar de obicei judecata lui era foarte simplă. Când i se aducea sabia și i se înmâna, el, în timp ce o mirosea, vedea semnul de pe ea. Fiindcă aceia care făceau săbiile desenau un semn pe ele. De aceea, cum vedea semnul, așa-zisul savant știa imediat de cine este făcută. Și cum proceda? Când vedea săbiile celor care-i făceau pe plac, care-i făceau cadouri scumpe și-l invitau la masă, atunci le lua, le scutura, le pipăia și spunea:

— Excelentă sabie! Foarte bună sabie!

Iar săbiile celor care, dimpotrivă, nu-i ofereau nici daruri și nici nu-l respectau, oricât de bune ar fi fost, erau socotite proaste. Cum îi cădeau în mână, le mirosea puțin, strâmbând din nas, și spunea, ridicându-se de pe scaun:

— Nu-i bună deloc! Nu-i bună deloc! Parcă nu-i sabie, parcă e seceră!

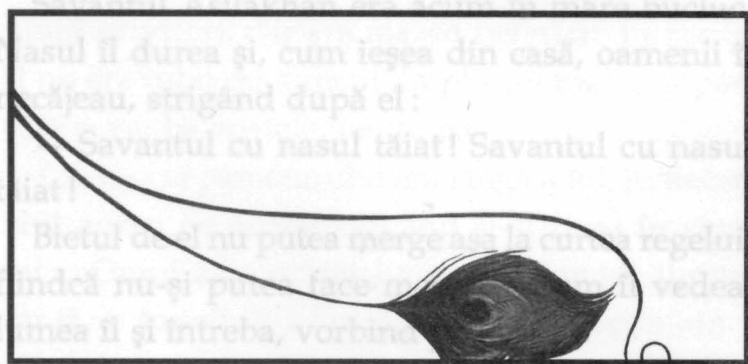
Astfel, oricât de bun ar fi fost meșterul, oricât de bine lucrată ar fi fost sabia, din cauza judecății nedrepte a savantului nu dădeai doi bani pe ea.

La curtea regelui se afla și un mare meșter. El, sărmanul, făcea săbii foarte bune, dar mereu domnul judecător spunea:

— Fugi de-aici! Ce, asta e sabie?!

Toate săbiile îi erau răzate. După ce s-a întâm-

— Ei, ia spune, sabia asta cum a fost?

Toate săbiile îi erau refuzate. După ce s-a întâmplat așa de mai multe ori, până la urmă meșterul s-a supărat foc. Într-o zi, ce credeți că a făcut? A pregătit o sabie, a uns-o bine cu boia, apoi s-a dus la savantul Asilakhan și i-a prezentat-o, zâmbind. Acesta, cu mult dispreț, l-a întrebat:

— Ei, ce-ai mai făcut? Arată-mi!

Spunând aceste cuvinte, o duse la nas și începu s-o miroasă. Dar boiaua de pe sabie îi pătrunse în nări, făcându-l să strănute.

— Hapciu! făcu el, iar vârful sabiei — pac! îi tăie nasul în două.

Se stârni multă vâlvă.

— Aduceți apă! Chemați medicul! strigau curtenii, agitați.

Numai că ia-l pe savant de unde nu-i, căci, profitând de învălmășeală, se făcuse nevăzut repede, repede.

Savantul Asilakhan era acum în mare bucluc. Nasul îl dureau și, cum ieșea din casă, oamenii îl necăjeau, strigând după el:

— Savantul cu nasul tăiat! Savantul cu nasul tăiat!

Bietul de el nu putea merge așa la curtea regelui, fiindcă nu-și putea face meseria. Cum îl vedea, lumea îl și întreba, vorbind pe nas:

— Ei, ia spune, sabia asta cum a fost?

Pantofarul și negustorul

A fost odată un pantofar bătrân. Cât era ziua de lungă, el cânta. Era o fire veselă și boala nu-i dăduse târcoale niciodată. Mânca mereu cu poftă și zilele îi erau senine, n-avea nici un motiv de supărare.

Casa lui se afla lângă cea a unui negustor foarte bogat. Acesta avea atât de mulți bani, că nu știa ce să mai cumpere cu ei. Avea o casă mare, cu mulți servitori, dar era mereu nefericit, încruntat și nu era iubit de nimeni. În plus, îl mai și supăra câte ceva, ba spatele, ba inima.

Cum casa pantofarului era lângă a lui, în fiecare zi îl auzea pe acesta cântând și-și zicea în sinea lui: „Omul ăsta e atât de sărac, dar tot timpul cântă, e fericit. Eu am atâtea bogății și n-am o clipă de bucurie. Să mai și cânt? Nici vorbă!”.

Se întreba cum de se putea întâmpla asta. La un moment dat chiar s-a gândit să tocmească un profesor, pe mulți bani, doar-doar o învăța și el să cânte și să fie fericit. Dar dorința lui cea mare era să afle chiar de la pantofar secretul fericirii. Nu avea însă curaj să-l întrebe așa ceva. Până la urmă și-a luat inima-n dinți și într-o dimineață s-a dus la casa pantofarului, l-a salutat și apoi l-a întrebat :

— Hei, prietene pantofar, cânti mereu cu veselie, înseamnă că-ți merge bine. Cât câștigi într-un an ?

Pantofarul îl pofti să ia loc pe scaun, apoi răspunse :

— Ei, domnule, eu n-am ținut chiar deloc socoteala câștigului meu. Uneori n-am nimic de lucru, nici măcar un pantof de reparat, și trăiesc în sărăcie lucie, nu am ce să mănânc, nici cu ce să mă îmbrac. Așa că de ce să țin socoteală, dacă nu am la ce ? Doar în unele zile mai câștig câte ceva.

Negustorul zise :

— Bine. Dar într-o zi cam cât muncești, poți să-mi spui ?

Pantofarul răspunse :

— Cât muncesc n-aș putea spune. Când am de lucru, timpul se scurtează și trece foarte repede.

Cuvintele simple ale pantofarului i-au plăcut foarte mult negustorului. De aceea desfăcu punga cu bani de la cingătoare și zise :

— Am o rugămintă. Uite, am să-ți dau acești bani. Te-aș ruga să-i păstrezi pentru zile negre, să ai la nevoie. O să-ți prindă bine atunci, o să vezi.

Pantofarul fu tare bucuros. În viața lui nu mai văzuse atâta bănet. Luă banii și-i ascunse în fundul curții, într-o groapă, apoi o acoperi bine cu pământ. Banii erau astfel la adăpost, pentru când o avea un necaz și o avea nevoie de ei.

Dar încet, încet a început să-l cuprindă îngrijorarea. În timpul zilei era bine. Când venea însă noaptea, îl încolțeau gândurile negre: „Dacă vine vreun hoț și-mi fură banii?”. Ca să fie sigur că nu-i ia nimeni, construi un gard înalt ca să nu poată sări nimeni în curtea lui și să-l jefuiască. „Să îndrăznească acum cineva să mai vină să-mi ia banii!” Dar gardul înalt nu l-a liniștit prea mult. Pe zi ce trecea se temea tot mai mult de hoți și se gândea din ce în ce mai mult la asta. Nu mai cânta deloc, nu mai avea poftă de mâncare și începu să-l supere și inima. Era atât de nefericit din cauza griii banilor, că devenise de nerecunoscut. Nu mai semăna deloc cu pantofarul cel vesel și senin.

Într-o dimineață însă, după ce se perpelise toată noaptea de grija banilor și verificase de câteva ori dacă sunt la locul lor, îi trecu prin minte un gând

pe care-l și puse repede în faptă. Se duse în fundul curții, dezgropă punga cu bani, apoi dădu fuga la casa negustorului. Trezit din somn, negustorul privi mirat la pantofarul care îi întinse punga cu bani :

— Știi ce ? zise pantofarul. Ia-ți blestemații ăștia de bani înapoi. Eu n-am nevoie decât de cântec ca să fiu fericit și mulțumit.

Și din acea zi în curtea pantofarului răsună din nou cântecul.

Prințul Mohan

Peste mări și țări se afla o câmpie întinsă și pustie. La marginea ei era o junglă. Prințul Mohan se întorcea acasă de la vânătoare când, deodată, se lăsă întunericul și nu mai văzu drumul, de parcă marea adâncă și întunecată cuprinsese universul. Mohan coborî de pe cal la capătul câmpiei, sub un copac bătrân. Trupul îi era obosit, mintea obosită... „Probabil că va trebui să petrec toată noaptea sub acest copac, așa, singur”, se gândi el. Legă calul de copac și se sui în el. Își închipui că în întunericul des, la marginea junglei, nu va petrece noaptea ferit de primejdii. Lui Mohan, urcat în copac, i se părea că noaptea n-are sfârșit, de parcă tot universul căzuse în mâna demonilor întunericului, dispărând pentru totdeauna. Deodată zări în întunericul de nepătruns un punct luminos,

ce lucea ca o stea de seară. Se gândi să meargă într-acolo, unde va găsi cu siguranță un adăpost. Se gândea că poate nu va trebui să petreacă noaptea în copac. Coborî, apoi, ținând frâiele calului, merse încet-încet spre lumina aceea. Tot mergând, văzu în fața lui o colibă. În geam pâlpâia o lampă. Sufletul i se umplu de speranță. Lovi de trei ori în ușa închisă. Aceasta se deschise și apărură un chip zâmbitor și fără dinți, o bătrână ce tremura de povara anilor. În mână avea o lampă de lut. Văzându-l pe Mohan, bătrâna, foarte bucuroasă, spuse :

— Vino, vino, prințe Mohan, cât mă bucur că te văd ! Oare nu mă cunoști ? Sunt mătușa ta.

Prințul era mut de uimire. Nu putea să-și închipuie că în inima acelei păduri locuia vreo mătușă de-a lui. Firește, se bucură. Baba spuse :

— Pentru că ai sosit în casa mătușii, vei rămâne trei zile și trei nopți, te voi ospăta cum se cuvine, apoi te vei întoarce în regatul tău.

Mohan se învoi. După masă, prințul se culcă și căzu într-un somn adânc. Deodată auzi o voce foarte slabă, care parcă îl chema. Vocea îl trezi. Așteptă, neliniștit. În fața lui, în lumina slabă a lămpii, se afla o pasăre-croitor, care avea glas omenesc.

— Prințe, dacă vrei să te salvezi, fugi din această casă! Baba e vrăjitoare. Dacă stai aici trei zile și trei nopți, o să te prefacă în pasăre, ca pe mine.

Prințul era tare uimit. Întrebă :

— Cum?! Și tu ai fost om? Cine ești?

Pasărea spuse :

— Sunt prințesa din Solandhigal. Baba vrăjitoare m-a transformat în pasăre. Și mie mi s-au întâmplat multe nenorociri.

Prințul privi în toate părțile. Spuse cu frică :

— Bine, eu voi fugi, dar nu e vreo cale să te scap și pe tine?

— Ba da, dar e o treabă foarte grea. În poala sariului vrăjitoarei e o cutie de cupru. În ea se află câteva boabe de muștar. Dacă arzi o boabă, mirosul care-mi atinge nările mă poate face să redevin om.

— Văd că acum vrăjitoarea doarme și sforăie, o să-i iau cu ușurință cutia din poală.

— Fii foarte atent! Somnul vrăjitoarei e ușor, orice zgomot o va trezi. Dar dacă poți să faci un lucru, atunci n-o să-i tulburi somnul. Lângă cerdac, în plasă, e atârnată o sticlă. În ea se află apă vrăjită. Dacă poți să-i verși câteva picături de apă vrăjită pe creștet, nu se va mai trezi din somn trei zile și trei nopți.

Prințul se ridică încet din pat, dădu apa vrăjită jos, o luă, apoi stropi cu grijă creștetul babei. Chiar atunci baba căzu într-un somn adânc, neînsuflețit. De aici înainte nu mai era vreun motiv de îngrijorare. Atunci, desfăcând poala sariului, Mohan scoase cutia de cupru. Arse la focul lămpii boabele de muștar pentru ca mirosul lor să ajungă la nările păsării. Îndată pasărea se preschimbă într-o prințesă de o rară frumusețe. Prințul îi spuse :

— Prințesă, te iau în regatul meu și ne vom căsători. Vei fi regină.

Chiar atunci se lumina de ziuă. Mohan, luând-o pe prințesă, ieși din pădurea cea deasă. Dar până în regat era cale lungă. Când soarele le ajunse deasupra capului, se opriră lângă un izvor. Prințesa spuse :

— Mohan, mi-e tare foame, du-te și caută ceva de mâncare.

— Prințesă, așteaptă puțin lângă izvor, voi culege câteva fructe și rădăcini.

Spunând asta, prințul plecă și prințesa rămase singură, așteptând lângă izvor. Tot stând așa, o cuprinse somnul ; își așternu poala sariului pe o piatră și adormi.

Lângă izvor locuia fata unui țăran. Cum îi era de urât chipul, tot așa îi era și firea. Venind la

izvor să bea apă, văzu o fată frumoasă ca lotusul, care dormea. Atunci, încet, o ridică pe fată și o lăsă să plutească pe apa izvorului. Se așează în locul ei, așternând poala sariului, se prefăcu a dormi și așteptă. Mohan, după ce culese fructe și rădăcini, se întoarse și văzu o fată foarte urâtă dormind lângă izvor. Văzându-i chipul pocit, se înspăimântă. Fata țăranului, plângând, spuse în timp ce se ridica de jos :

— Sunt distrusă, prințe, am băut din apa izvorului și uite cum mi s-a schimbat obrazul. Te implor, nu mă părăsi !

Mohan crezu că e într-adevăr prințesa din Solandhigal. Îi promise că o va lua de soție și că nu o va lăsa. Și se întoarse cu fata țăranului acasă. El era convins că fata e chiar prințesa din Solandhigal. Căsătoria era deci de înțelese.

Prin regat curgeau mai multe râuri. Astfel, plutind pe apa râului, ajunse și prințesa. Într-o zi, unul dintre dregătorii țării veni și-l vesti pe Mohan că o fată dorește tare mult să-l vadă. În acea noapte se hotărâse nunta lui Mohan cu fata țăranului. Mohan îi spuse dregătorului s-o aducă pe fată. Tresări când ea se apropie.

— Cum ! Văd că e prințesa din Solandhigal ! Atunci această femeie urâtă cine e ?

Prințesa îi spuse toată povestea. Auzind-o, prințul se înfurie. Ieși afară și alergă s-o taie cu sabia pe fata țaranului. Dar, de frică să nu fie prinsă, fata țaranului fugise.

Iar în acea noapte, prințul Mohan din Mahadhumadham se căsătorii cu prințesa din Solandhigal.

Raja, Rani și maimuțoiul

Jintr-o livadă se aflau foarte mulți mangotieri cu fructe tocmai bune de mâncat. Un maimuțoi venea în fiecare zi și se cățăra în copaci, mâncând mango pe săturate și strângând și pentru cei de acasă. Degeaba îl alergau și-l hăituiau cei doi câini care păzeau livada, Raja și Rani. Ca să scape de ei, maimuțoiul se urca în copac. Cum câinii nu puteau urca după el și rămâneau sub copac, lătrându-l de zor, maimuțoiul stătea liniștit pe o creangă și mânca mango, iar cojile și sâmburii îi arunca în capul lor, în bătaie de joc.

Tare mult se înfuriau câinii și, din răzbunare, îl lătrau tare, tare, ca să-l sperie și să-l pună pe fugă. Dar maimuțoiul era deștept, știa că n-au cum să ajungă la el și-și vedea de treaba lui. Cam aceasta era situația. Bineînțeles că a doua zi o lua de la capăt.

Dar într-o zi, pe când maimuțoiul stătea în copac și mânca mango, râzând și rupând frunze ca să le arunce în capul câinilor, ce se gândiră aceștia? „De frica noastră maimuțoiul nu coboară! Ia să vedem dacă are unde să plece!”

Așa gândiră și puseră la cale un plan. Până atunci, când venea vremea mesei, Raja și Rani plecau împreună să mănânce. Dar acum, când li se făcu foame, Raja plecă să mănânce și Rani rămase de pază sub copac. Apoi Raja stătu de pază cât Rani era plecat la masă. Trecură astfel câteva zile și maimuțoiul era tot în copac. Terminase de mâncat și ultimul mango și era leșinat de foame, se subțiasse de tot. Când se uita la poalele copacului, îi vedea pe cei doi câini păzindu-l, pândindu-l.

Asta până într-o zi când, nemaiputând de foame, coborî din copac cât de repede putu și o rupse la fugă.

Și niciodată nu mai puse piciorul în livada de mangotieri.

Țesătorul și oul de iapă

A fost odată un țesător care avea un copil foarte răsfățat. Acesta, când dorea un lucru, nu renunța la el nici în ruptul capului.

Într-o zi, prin fața casei țesătorului trecu, pe un cal frumos, băiatul unui om bogat. Văzându-l, copilul țesătorului îi spuse tatălui său :

— Tată, eu de ce n-am un cal ? Să-mi cumperi un cal !

Țesătorul răspunse :

— Sunt om sărac, cum să iau un cal ? Ca să cumperi un cal îți trebuie mulți bani !

Copilul spuse :

— Nu se poate ! Trebuie să-mi aduci un cal !

Și începuseră să plângă, se tăvăli pe jos, dând din picioare, pe urmă se ridică și sparse narghileaua tatălui său. Văzând că tot nu-i cumpără calul, refuză să mai mănânce.

Acum, țesătorul dăduse de bucluc. Se gândi : „Nu am altă soluție decât să-i cumpăr un cal. Să văd, oare nu găsesc prin casă niște bani ?”. După îndelungi căutări, găsi câteva rupii¹. Le legă într-o năframă și se duse la târg să cumpere un cal. Ajungând la târg, îl întrebă pe vânzătorul de cai :

— Măi, cât costă calul tău ?

Vânzătorul răspunse :

— Cincizeci de rupii.

Țesătorul nu avea în năframă decât cinci rupii. De unde să dea cincizeci ? De aceea, neputând să cumpere calul, porni foarte trist spre casă. Pe drum întâlni doi oameni care se certau. Unul zise :

— Ai s-o pățești !

Celălalt îi răspunse, ironic :

— Da, când va oua iapa !

Cum nu există ou de iapă, se spune astfel despre un lucru absurd. Dar țesătorul nu cunoștea această vorbă. Auzind de ou de iapă, se grăbi să întrebe :

— Frate, unde spui că poate fi găsit oul de iapă ?

Lângă ei se afla și un șmecher, care-i spuse țesătorului :

— Vino cu mine, am acasă un ou de iapă.

El avea un pepene galben acasă. Îl duse acolo pe țesător și, punându-i pepenele în brațe, îi spuse :

1. Monedă indiană.

— Ia-ți oul de iapă. Uite că e deja crăpat. Chiar acum o să iasă puiul din el. Vezi să nu fugă!

Vai, cât de fericit era țesătorul! Întrebă:

— Cât costă?

— Cinci rupii, îi răspunse șmecherul.

Imediat țesătorul dezlegă năframa. Îi dădu cele cinci rupii, luă pepenele și se îndreptă spre casă. Pepenele era crăpat și în el se vedea ceva galben. Țesătorul se gândi: „Dacă puiul, după ce va ieși din ou, vrea să fugă, atunci îl voi apuca repede, îi voi lega șalul de gât și-l voi duce acasă”. Tot făcând astfel de planuri, ajunse la un râu și, cum îi era o sete cumplită, lăsa pepenele pe mal și se duse să bea apă. În acest timp veni un șacal și începu să mănânce din pepene. Țesătorul îl zări când aproape terminase de mâncat.

— Sunt pierdut! zise el. Puiul meu de iapă a ieșit din ou.

Și începu să alerge după șacal. Dar credeți că a putut să-l prindă? Șacalul goni pe câmp, prin pădure, până când i se pierdu urma. Țesătorul nici nu mai putea să meargă de atâta alergat. Și când voi să se întoarcă acasă, își dădu seama că s-a rătăcit. Se făcuse noapte și nu mai știa încotro s-o ia. Tot căutând, ajunse la casa unei babe și-i ceru un loc unde să doarmă peste noapte. Baba

avea doar două camere. Într-una stătea ea cu nepoata sa, iar în cealaltă, un fel de magazie, îl primi pe țesător.

Un tigru venea și se așeza în fiecare seară în spatele casei. Baba, știind acest lucru, nu ieșea niciodată noaptea afară din casă și nici pe nepoată-sa n-o lăsa. Dar nepoata auzise de la țesător ceva despre oul de iapă. Ca să afle mai multe, voia să se ducă la el. Atunci baba îi spuse:

— Nu, nu, n-o să te duci. O să te prindă un tigru sau un migru.

Ce-i drept, nu exista nici un animal care să se cheme „migru”. Dar baba a spus așa ca s-o sperie mai tare pe fată. Tigrul, auzind cuvântul „migru”, s-a îngrijorat. Era convins că migrul trebuie să fie un animal înspăimântător, un monstru sau chiar o stafie. Și atunci i s-a făcut foarte frică și tot se gândea: „Când va veni migrul, eu pe unde voi fugi?”. În acest timp, țesătorul ieși afară să vadă dacă s-a făcut ziuă. Ieșind, îl zări pe tigru și zise:

— Ei, uite-mi puiul de iapă!

Alergă îndată și-i sări tigrului în spate, punându-i pe cap un șal. Tigrul s-a speriat, ce să vă mai spun? S-a gândit: „Vai, vai, sunt pierdut! Precis că m-a prins migrul!”. De frică, o luă la goană. Dar șalul îi acoperea ochii și nu putea să fugă repede.

Țesătorul, urcat pe spinarea tigrului, își închipuia că e puiul iepei. Era hotărât : când se vor ivi zorii, va recunoaște drumul și se va întoarce acasă cu puiul de iapă. Când se luminează de ziuă, văzu ce ispravă făcuse. Luase tigrul drept un mânz. Ce era de făcut ? S-a gândit că de data aceasta n-avea nici o scăpare. Tigrul fugea și spunea :

— Te rog, nene migru, dă-te jos de pe spatele meu. Am să-ți aduc ofrande.

Țesătorul însă nu știa că lui îi spune „migru”. Nu se gândea decât cum să facă să scape. Între timp, tigrul ajunsese sub un banian. Acel copac avea crengile foarte joase : dacă întindeai mâna, le atingeai. Țesătorul, apucând repede o creangă, se atârână de ea și spuse :

— Sunt salvat !

Și tigrul spuse :

— Sunt salvat !

Dar cățărutul în copac cu ce-l ajuta oare pe țesător ? Trebuia să și coboare. Ticălosul de tigru, în loc să plece de acolo, stătea sub copac, gâfâind, strigând și chemând alți tigri. Auzind strigătul, veniră patru-cinci tigri :

— Ce ți s-a întâmplat ? Cine te-a legat la ochi ?

Tigrul, tot gâfâind, răspunse :

— Măi, fraților, azi era să crăp. M-a prins un migru. L-am rugat mult, cu labelle împreunate, spunându-i că-i voi aduce ofrande, și-atunci mi-a dat drumul. Ticălosul ăla m-a lăsat legat la ochi. Dacă nu-i dau o ofrandă, o să vină din nou și-o să mă prindă.

Auzind aceste vorbe, s-au adunat mulți tigri și sub acel copac a început adorarea migrului. Grupuri-grupuri de tigri începură să vină cu bivoli mari și cerbi ca să-i sacrifice. Țesătorul nu văzuse niciodată atât de mulți tigri. Stând în copac, tremura întruna. Cum tremura, mișca astfel și frunzele copacului. Tigrii, îngrijorându-se, priviră în sus, dar pentru că frunzișul era des, nu putură să-l vadă pe Țesător. Unul întrebă:

— Frate, oare ce e în copac?

Iar altul spuse:

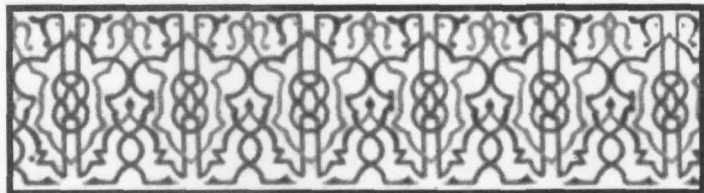
— Uită-te, frate, ce coadă mare are!

Nu era nici o coadă, ci șalul Țesătorului care atârna. Din cauza coroanei bogate, neputându-l zări bine, tigrii au crezut că e o coadă. Văzând acea „coadă”, un tigru bătrân spuse:

— Trebuie să fie un animal groaznic sau poate chiar migrul.

Cum au auzit asta, toți tigrii începură să strige:

— Să nu ne prindă, să nu ne prindă, fugiți, fugiți!

— Să nu ne prindă, să nu ne prindă, fugiți, fugiți !

Și o luară la goană. Atunci țesătorul coborî din copac și se duse acasă. Văzându-l că se întoarce cu mâna goală, băiatul îl întrebă, furios :

— Unde-i, tată, unde e calul ?

Dar țesătorul, trăgându-i o palmă zdravănă peste obraz, îi răspunse :

— Uite-ți calul !

De atunci, băiatul nu mai pomăni despre cal.

Un șacal își găsisse adăpost lângă palatul regelui. Groapa lui se afla în spatele grajdului țapilor. Țapii erau foarte frumoși și foarte grași. Văzându-l, șacalul voi tare mult să se ospăteze din ei. Dar de frica păstorilor regelui nu se putea apropia și atunci, din groapa sa, începu să sape. Tot săpând el așa, iată că ajunsese în grajdul țapilor, dar nu găsi nici unul. Tocmai atunci ceata de păstori stătea lângă grajd. Când zăriră șacalul, îl prinseră și-l legară de un stâlp din lemn. Apoi plecară și-l lăsară acolo, zicând :

— Măine îl vom lua de aici și-l vom arăta tuturor. Ce-o să ne mai veselim ! Pe urmă o să-l omorăm. Acum e noapte, așa că o să ne ducem acasă.

Păstorii au plecat și șacalul a rămas acolo, dus pe gânduri. După un timp veni un tigru care-i zise, foarte uimut :

Tigrul cel slab de minte

Un șacal își găsisese adăpost lângă palatul regelui. Groapa lui se afla în spatele grajdului țăpilor. Țapii erau foarte frumoși și foarte grași. Văzându-i, șacalul voi tare mult să se ospăteze din ei. Dar de frica păstorilor regelui nu se putea apropia și atunci, din groapa sa, începu să sape. Tot săpând el așa, iată că ajunsese în grajdul țăpilor, dar nu găsi nici unul. Tocmai atunci ceata de păstori stătea lângă grajd. Când zăriră șacalul, îl prinseră și-l legară de un stâlp din lemn. Apoi plecară și-l lăsară acolo, zicând :

— Mâine îl vom lua de aici și-l vom arăta tuturor. Ce-o să ne mai veselim ! Pe urmă o să-l omorâm. Acum e noapte, așa că o să ne ducem acasă.

Păstorii au plecat și șacalul a rămas acolo, dus pe gânduri. După un timp veni un tigru care-i zise, foarte uimit :

— Ce-i, nepoate, de ce stai aici ?

— Mă-nsor, răspunse șacalul.

— Dar unde e mireasa ? Unde sunt nuntașii ?

— Mireasa e fiica regelui. Nuntașii s-au dus s-o aducă !

— Dar de ce stai stai aici legat de stâlp ?

— Fiindcă eu nu vreau să se facă această nuntă, m-au legat ca nu cumva să fug.

— Oare e adevărat ? Nu vrei să te însori ?

— E adevărat, unchiule ! N-am nici cel mai mic chef să mă-nsor.

Auzind asta, tigrul se agită neliniștit și spuse :

— Dar dacă aş rămâne eu legat în locul tău, atunci ai putea să pleci !

— De acord. Îmi desfaci legăturile, te leg și te las aici.

Tigrul nu mai putea de bucurie. Desfăcu repede legăturile șacalului, iar acesta, fără întârziere, îl legă zdravăn de stâlp, zicând :

— Mai am o vorbă să-ți spun, unchiule ! Vor veni cumnații dumitale și-ți vor zice fel de fel de vorbe ca să te necăjească. O să te supere treaba asta ?

— O, nu ! De ce să mă supere ? Sunt eu chiar așa de slab de minte ca să nu înțeleg de glumă ?

După aceste cuvinte, șacalul plecă râzând, iar tigrul rămase, gândindu-se la clipa în care va sosi mireasa.

A doua zi dis-de-dimineată veni ceata de păstori. Tigrul, văzându-i, se gândi : „Au sosit cumnații mei. Acum vor începe să glumească. Iar eu va trebui să râd foarte mult”. Păstorii veniseră să omoare șacalul. Când au dat cu ochii de tigru, se speriară tare de tot. Unii voiau să fugă, alții îi opriră, încurajându-i :

— Nu vedeți că este legat ? Oare vă e frică ? Aduceți topoare, aduceți sulite !

Atunci unul dintre ei luă o cărămidă și o aruncă în tigru. Tigrul începu să râdă : „Hi, hi, hi !”. Altul luă un băț de bambus și-l lovi. Un alt om luă sulita și-l înțepă. Tigrul le răspunse râzând :

— Uhuhu ! Hohu ! Hohohu ! Am înțeles, sunteți cumnații mei.

Îl înțepară din nou cu sulita. Atunci tigrul se înfurie și le spuse :

— Lăsați-mă în pace ! Ia mai dă-o încolo de nuntă ! Nu mă mai însor !

Rupse frânghia și fugi în pădure.

În mijlocul pădurii, lucrătorii tăiaseră lemne cu ferăstrăul. Când au plecat, au înfipt ca semn o așchie într-un trunchi pe jumătate despicat. Iată

că ajunse și tigrul în mijlocul pădurii, unde șacalul se odihnea așezat pe lemnul despicat pe jumătate.

— Ce bine e aici ! spuse șacalul. Vino-ncoa' să stăm de vorbă !

Auzind asta, tigrul sări pe lemn și se așază tocmai unde erau despărțite cele două părți ale lemnului. Coadă-i atârna în despicătură. Șacalul, văzându-l, se gândi că dacă ia așchia din lemn, se va amuza grozav. Îl distră pe tigrul cu vorbe meșteșugite și puțin câte puțin făcu să se miște așchia. Tot mișcând-o așa, o trase în așa fel încât să poată fi scoasă, iar coada tigrului să se prindă în despicătură. Apoi zise :

— Unchiule, eu am plecat.

Și se prăvăli pe pământ de răs, cu așchie cu tot. Ce să vă mai spun ce i s-a întâmplat tigrului ! Cum lemnul îi prinse coada, tigrul făcu o săritură, strigând de durere, și... pac ! Coadă i se rupse în două. Se tăvăli împreună cu șacalul pe pământ și spuse :

— Nepoate, mi-e rău ! Mi s-a rupt coada !

— Unchiule, mi-e rău ! Mi s-a rupt mijlocul, zise și șacalul.

Tot tăvălindu-se pe jos, cei doi nimeriră într-un tufiș. Tigrul nu putea să se miște. Însă șmecherul de șacal nu avea absolut nimic, îl trăsesese pe sfoară de la bun început. În tufiș erau multe broaște, iar

șacalul, stând pe burtă, le prinse și mănca pe săturate. Tigrul era chinuit de durere, nu văzuse broaște, nici vorbă de mâncare ! Dar în cele din urmă foamea îl încolți. Dacă nu mânca, avea să moară. Îl întrebă pe șacal :

— Nepoate, dar ce-ai mâncat ?

— Ce să mănânc ? Am mâncat din aceste legume sălbatice. Și uite cum mi s-a umflat burta !

Ce să facă tigrul ? Mănca legume sălbatice. După care gâtul și fața i se umflară de usturime. Era cât pe ce să moară.

— Unchiule, ai mâncat ceva ? îl întrebă vicleanul de șacal.

— Am mâncat, nepoate, dar mi s-a umflat gâtul. Văd că ție ți s-a umflat burta, oare mie de ce mi s-a umflat gâtul ?

— Fiindcă eu sunt șacal, iar dumneata ești tigrul, de aia !

Tigrul, de durere, nu putu să se scoale șaisprezece zile. În acest timp nu mănca nimic și era aproape mort de foame. Văzând că șacalul se ridică, se scutură și pleacă, îl întrebă foarte uimit :

— Nepoate, cum de te-ai vindecat ?

— Unchiule, am găsit un medicament strașnic. Mi-am mâncat mâinile și picioarele și uite-așa

m-am tămăduit. Apoi am văzut că mi-au crescut alte mâini și alte picioare.

Tigrul spuse:

— Chiar așa? Atunci de ce nu mi-ai spus și mie?

— Dar oare dumneata poți să-ți mănânci mâinile și picioarele? De aia nu ți-am spus.

— Nu pot eu, tigrul, ce poți tu, șacalul? răspunse tigrul foarte mâniat.

— Ți-a fost frică de glume și-ai renunțat la nuntă. De unde să știu eu că poți să-ți mănânci mâinile și picioarele?

— Stai să vezi dacă pot sau nu.

Spunând asta, își mănăcă mâinile și picioarele. Apoi, după trei-patru zile, din cauza rănilor îngrozitoare, muri.

Moara cea fermecată

A fost odată un rege pe care-l chema Phradi. El avea o moară fermecată care putea măcina tot ceea ce dorea el. Dorea diamante? Măcina diamante! Dorea aur? Măcina aur! Dar cum să învârtă moara? Ei, aici e aici, că nimeni nu putea s-o învârtă. Era mare cât un munte. Servitorii regelui nu puteau s-o pună în mișcare. Chiar dacă erau foarte puternici, toți erau neputincioși în fața morii și nu puteau s-o învârtă deloc, nici măcar un pic.

Din această cauză, sufletul regelui era plin de tristețe. Își închipuia câte pietre prețioase ar fi măcinat moara! Dar, vai! Moara nu putea fi învârtită.

Așa că într-o zi regele se hotărî să plece în străinătate, să vadă dacă nu cumva întâlnește pe cineva foarte puternic, în stare să miște piatra morii. Tot

mergând el așa, într-o zi întâlnește două femei demon. Erau două surori. Pe una o chema Menia, pe cealaltă, Phenia. În timp ce mergeau, pământul se cutremura sub pasul lor și făceau gropi pe unde călcau. Regele se gândi: „Dacă le-aș pune să împingă roata morii, ce bine ar fi!”. Gândul acesta îl înveselea foarte mult și atunci, cumpărându-le pe Menia și Phenia de la stăpânul lor, se întoarse împreună cu ele în țară.

Cum au ajuns, regele le duse la moară și le spuse:

— Împingeți, împingeți, împingeți! De aici o să iasă aur și argint, împingeți, împingeți, împingeți!

Le puse așadar pe Menia și Phenia să împingă roata morii. Le privea muncind și zicea doar:

— Hai, aur, hai, ieși odată! Hai, argint, hai, ieși odată! Aduceți lăzi, să le umplem cu bogății!

Încet, încet, palatul regelui se umplu de aur, argint și pietre prețioase, totuși regele nu se oprea, spunea numai:

— Împingeți, împingeți, împingeți!

Menia și Phenia erau foarte ostenite. Ar fi vrut să se mai odihnească. Dar regele era foarte furios. Cum adică? Doar le cumpăraseră! Atunci să facă treabă! Și era foarte supărat pe ele.

Într-o zi, regele se odihnea după o masă copioasă. Menia și Phenia împinseseră în tot acest timp la roata morii. În timp ce împingeau, ziseră deodată :

— Ei, așteaptă numai, acu-i acu', o să te învățăm noi minte !

Spunând asta, părăsiră lucrul și, punând mâinile pâlnie la gură, începură să strige :

— Uuu, tâlharilor !

— Uuu, miilor de tâlhari !

— Uuu, veniți cu toții !

— Uuu, dați foc morii !

La chemarea lor, mii de tâlhari veniră în țara aceluia rege. Veniră de departe, străbătură marea cu corăbii ca să jefuiască țara.

Tâlharii îi bătură pe toți servitorii regelui, apoi luară toate bogățiile din palat și le urcară pe corăbii, să le ducă în țările lor. Le eliberară și pe Menia și Phenia. Iar căpetenia bandiților zise :

— Bravo ! Bună treabă ! Acum am foarte mulți bani și am muncit ca să-i am, îi merit pe deplin. Ar trebui să fiu fericit. Totuși, sunt destul de trist. Pentru că nu am sare.

Așa că le puse pe Menia și Phenia să macine sare la moara fermecată. Până atunci împinseseră roata morii pentru rege ca să facă pietre prețioase,

acum o împingeau pentru căpetenia bandiților ca să facă sare. Până atunci auziseră: „Împingeți, împingeți, împingeți!”, iar acum auzeau „Sare, sare și iar sare!”.

Până la urmă, corăbiile se umplură și cu sare. Din lăcomie, bandiții luaseră cu ei moara și pe Menia și Phenia ca să împingă roata morii. Dar de atâta greutate, corăbiile se scufundară pe drum și tâlharii muriră cu toții.

Și cu moara ce s-a întâmplat? A căzut în apa mării și aripile ei s-au învățit în patru direcții și nici până acum nu s-au oprit.

Și toată sarea aceea unde s-a dus? Ce s-a întâmplat cu ea? A căzut în apa mării și s-a topit – de aceea e marea așa de sărată acum.

Și cele două femei demon? Ce s-a întâmplat cu ele? Apa mării le-a transformat în doi pești, și mai înoată și acum.

Și vă spun adevărul adevărat, așa a fost cu moara cea fermecată.

Șarpele, fiul regelui

A fost odată un rege care se numea Șuroșen. El nu avea copii și de aceea era foarte trist.

Vestea despre motivul tristeții lui ajunsese departe. Regele făcuse multe fapte bune și adusese ofrande zeilor, făcuse multe rugăciuni, dar în zadar. Până la urmă, rugile lui fură ascultate și avu un fiu, dar nu era un copil ca toți copiii. Era un șarpe înspăimântător de mare. Chiar dacă acesta putea să vorbească precum oamenii, sufletul regelui fu cuprins iar de tristețe.

— Vai, vai! Ce să fac eu cu șarpele acesta? Dorința mea era să am un fiu, aș fi fost foarte fericit dacă aș fi avut un fiu!

Dar șarpele nu-i auzi cuvintele de regret și-i spuse:

— Tată, unde mi-e coroana, când o să fiu uns rege? Pe mâini nu mi se fac desene cu henna¹? De ce nu învăț *Vedele*²? Fără acestea o să fiu un neștiutor, or, eu vreau să fiu un om deștept.

La asemenea vorbe ce-i rămase de făcut regelui? Oftă și trimise după un brahman ca să-l învețe *Vedele* pe fiul său. Șarpele a devenit erudit în scurt timp.

Într-o zi, șarpele îi spuse regelui:

— Tată, eu de ce nu mă însor? Lumea crede despre mine că sunt încă un copil, dar așa am să dovedesc că am crescut mare. Și apoi, dacă nu mă căsătoresc, neamul nostru va dispărea, căci tu vei fi ultimul rege.

Regelui i se păru că-i cade cerul în cap. El spuse:

— Copile, nu e foarte greu să iei o fată de soție, dar tu nu ești om, ești șarpe și când o să te vadă vreuna, o s-o ia la fugă mâncând pământul. Ce fată crezi că te va plăcea când va vedea cum arăți?

Șarpele răspunse:

1. Colorant natural roșu, folosit pentru vopsirea părului și pictarea mâinilor cu scop de înfrumusețare.
2. Scrieri indiene sacre, care povestesc originile lumii și viețile zeilor.

— Nu se poate să nu mă placă. Ești rege și poți da poruncă să vină fete ca eu să aleg una și să mă însor. De ce nu faci așa ? Dacă n-o să mă căsătoresc, atunci cu siguranță o să mor de supărare.

Zicând aceste vorbe, făcu o plecăciune adâncă în fața regelui. Cum să iasă regele acum din încurcătură ? Până la urmă, după o îndelungată chibzuință, își chemă sfetnicii și le spuse :

— În curând fiul meu se va însura și vreau să i se găsească o soție demnă de el. Voi veți face tot ce veți putea ca s-o găsiți și să fie o nuntă frumoasă.

La curtea regelui erau mulți flăcăi, iar sfetnicii nu cunoșteau secretul regelui, că șarpele e fiul lui. Ei bănuiau că prințul e unul dintre flăcăi, dar nu îndrăzneau să întrebe care anume. Pe de altă parte, nu știau nici că șarpele, de care regele era nedespărțit, poate să vorbească precum oamenii. De aceea, când au auzit cuvintele regelui, au răspuns cu multă însuflețire :

— Preamărite rege ! Când e vorba de copilul Măriei Tale, e oare nevoie de cine știe ce trudă ? În țările străine și se știe numele ; oamenii din țară te venerază, nu trebuie decât să rostești numele unei fete pentru fiul Măriei Tale și aceasta îți va cădea imediat la picioare.

Regele a fost foarte mulțumit de cele auzite. Totuși, le ceru iar sfetnicilor să nu-și cruțe puterile și să-i găsească fiului său o soție. Unul dintre sfetnici spuse :

— Prealuminate rege ! Am înțeles vorbele pline de înțelepciune ale Măriei Tale. Încuviințează să-ți aduc o mireasă potrivită pentru fiul Măriei Tale. Pentru aceasta voi cutreiera pământul de la răsărit la apus și, de-o fi nevoie, voi trece toate granițele pământului. Pentru minunatul nostru prinț voi aduce o fată al cărei nume va fi bucurie și va fi frumoasă ca zeița Laksmi¹. Ea va fi nora potrivită pentru Măria Ta.

La auzul acestor vorbe, regele simți o mare mulțumire. Apoi îi dădu sfetnicului mulți bani, ca să aibă de drum. Acesta nu era de multă vreme la curtea regală, dar îi era foarte credincios regelui și se rugă să găsească fata potrivită pentru fiul lui. Nu fusese la curte când venise pe lume șarpele și nu știa că fiul regelui e șarpe. Credea că e un om fericit și vorbea frumos despre el, chiar dacă nu-l văzuse niciodată. Nu știa nimic despre adevăratul fiu, dar credea în izbânda lui și nu voia cu nici un chip să întârzie căsătoria.

1. Zeița Frumuseții.

Plecă a doua zi ca să nu piardă timpul și pormi spre apus ca să caute fata promisă. Întâmplarea a făcut ca, după ce a văzut mai multe fete, s-a oprit asupra uneia din castele război.

1. Castele războiului.

Plecă a doua zi ca să nu piardă timpul și porni spre apus ca să caute fata promisă. Întâmplarea a făcut că, după ce a văzut mai multe fete, s-a oprit asupra uneia din casta *ksatrya*¹. Fata i se părea potrivită, era așa cum o zugrăvisse el, și cu multă bucurie o pofti să-l însoțească în țara regelui său. Așa cum sfetnicul nu știa că prințul e șarpe, tot așa nici fata nu știa că o să se mărite cu un șarpe. Fata nu știa că nu are de ce să se bucure.

La început, când ajunse în casa socrului său, nimeni dintre cei care știau secretul nu îndrăzni să-i sufle fetei o vorbă despre adevăratul chip al viitorului ei soț. Dar până la urmă o slujnică și-a luat inima-n dinți și i-a spus adevărul. Fata s-a speriat mai întâi, dar apoi, după ce l-a văzut pe șarpe, l-a îndrăgit tare mult. Tot timpul îl slujea cu mare grijă și dăruire, îi servea gustări și stăteau de vorbă și chiar cântau împreună la diferite instrumente muzicale, jucau jocuri, erau foarte fericiți.

Într-o zi, șarpele îi spuse fetei :

— Dragostea mea, sunt foarte fericit că mă placi așa cum sunt. În zori, când răsare soarele, mă gândesc la asta mereu. Sunt fiu de rege, dar totuși nu sunt om, sunt un șarpe mare. Nu am brațe ca

1. Casta războinicilor.

să te îmbrățișez. Și tu ești frumoasă ca o zeiță. Într-o zi zeul Șiva¹ mă va elibera de blestemul făcut : „Te vei naște șarpe într-o casă omenească”. Când te-am întâlnit pe tine, l-am implorat să mă transforme în om și el a zis așa, până la urmă : „Când tu și fata pe care o iubești veți forma un singur suflet, când ea te va iubi pentru ceea ce ești, atunci să vă duceți la râul Gange. Dacă te vei îmbăia în râu în timp ce invoci numele meu, prea-slăvindu-l, vei scăpa de blestem”.

Atunci fata, foarte bucuroasă, plecă împreună cu șarpele la râul Gange. Șarpele se îmbăie în apa râului, invocând numele lui Șiva, și după aceasta șarpele se prefăcu într-un prinț foarte frumos.

Apoi se duseră împreună la rege și prințul zise :
— Tată, până acum mi-am ispășit blestemul pe pământ. Gata, acum s-a încheiat. Mi s-a îngăduit să redevin om.

Și adăugă :

— Tată, o să ai un prinț moștenitor, așa cum ți-ai dorit. Peste câteva zile va petrece tot regatul, toată lumea o să-ți vadă copiii, pe mine și pe soția mea, și nimeni nu va mai avea nimic de zis. Apoi voi domni în pace până la sfârșitul zilelor mele.

1. Zeul Universului.

Auzind aceste cuvinte, regele se arată foarte fericit. Își îmbrățișă fiul și nora și peste câteva zile tot regatul petrecea la nunta ca-n povești.

Șacalul cel savant

Crocodilul și-a dat seama că nu-l poate întrece în șiretenii pe șacal cu nici un chip. Atunci s-a gândit: „Șacalul a citit multe cărți, numai datorită lor mă trage așa de ușor pe sfoară. Sunt un neștiutor de carte, de aceea nu-l pot ajunge din urmă”. După ce s-a gândit mult timp, a hotărât să-l ducă pe cei șapte copii ai săi la șacal, de la care aveau să învețe multe. Chiar a doua zi se prezintă cu cei șapte pui la casa șacalului. Acesta stătea în groapa lui și mânca niște crabi. Crocodilul îl cheamă:

— Savantule șacal, savantule șacal, ești acasă?

Ieșind din groapa, șacalul întreabă:

— Ce-i, frate? Ce vânt te-a adus aici?

— Frate, i-am adus la tine pe cei șapte copii ai mei. Dacă n-au carte, n-au cum să-și câștige hrana. Frate, învață-i!

Șacalul cel savant

Crocodilul și-a dat seama că nu-l poate întrece în șiretenii pe șacal cu nici un chip.

Atunci s-a gândit: „Șacalul a citit multe cărți, numai datorită lor mă trage așa de ușor pe sfoară. Sunt un neștiutor de carte, de aceea nu-l pot ajunge din urmă”. După ce s-a gândit mult timp, a hotărât să-i ducă pe cei șapte copii ai săi la șacal, de la care aveau să învețe multe. Chiar a doua zi se prezintă cu cei șapte pui la casa șacalului. Acesta stătea în groapa lui și mânca niște crabi. Crocodilul îl chemă :

— Savantule șacal, savantule șacal, ești acasă ?

Leșind din groapă, șacalul întrebă :

— Ce-i, frate ? Ce vânt te-a adus aici ?

— Frate, i-am adus la tine pe cei șapte copii ai mei. Dacă n-au carte, n-au cum să-și câștige hrana. Frate, învață-i !

— Cum să nu ! În șapte zile îi voi face erudiți.

Auzind asta, crocodilul se bucură mult, îi lăasă pe cei șapte pui și plecă. Șacalul, luându-l pe unul dintre ei în ascunziș, zise :

— Ia spune, tăticule, bâl-bâl, gâl-gâl, cum îți place, pui de crocodil ?

Cu aceste vorbe, îl strânse de gât și-l mâncă. A doua zi, când crocodilul veni să-și vadă puii, șacalul îi scoase afară din groapă unul câte unul și îi arătă. Pe primii cinci îi arătă o dată, pe ultimul îl arătă de două ori. Prostul de crocodil nu putu să-și dea seama de nimic, a crezut că i-au fost arătați cei șapte pui. Crocodilul plecă, iar șacalul, luând un alt pui din ascunziș, îi zise :

— Ia spune, tăticule, bâl-bâl, gâl-gâl, cum îți place, pui de crocodil ?

Cu aceste vorbe, îl strânse de gât și-l mâncă. A doua zi, crocodilul veni să-și vadă puii. Șacalul îi scoase din groapă pe primii patru unul câte unul, iar pe ultimul îl arătă de trei ori. Și de această dată crocodilul se duse acasă foarte bucuros. Iar șacalul mâncă încă un pui. Astfel făcu în fiecare zi, mâncând câte un pui, iar când sosea crocodilul, îl păcălea. La sfârșit, când nu mai rămăsese decât unul, i-l arătă crocodilului de șapte ori, liniștindu-l.

Apoi, cum plecă acesta, îl mănăcă şi pe ultimul. Astfel mănăcă toţi puii.

Atunci nevasta şacalului spuse :

— Acum pe unde scoatem cămaşa ? Când va veni crocodilul, pe cine vei arăta ? Dacă nu-şi vede puii, o să ne prindă pe noi şi-o să ne mănânce.

— Doar dacă dă de noi ! răspunse şacalul. Pe celălalt mal al râului e o pădure foarte mare, mergem acolo. Crocodilul nu va putea să ne găsească oricât ne va căuta.

Astfel, şacalul şi nevasta lui au părăsit groapa şi au plecat. După puţin timp, iată că sosi crocodilul.

— Savantule şacal, savantule şacal ! strigă el de mai multe ori, dar nimeni nu-i răspunse.

Atunci căută în groapă şi văzu că nici şacalul, nici nevasta lui nu-s acolo, ci numai oasele puilor săi. Se înfurie foarte tare şi porni în căutarea uci-gaşului. Tot căutând, ajunse la râu şi văzu cum şacalul şi nevasta lui îl trec înnot. Strigă :

— Aşteaptă, netrebnice !

Spunând asta, sări în apă. Nimeni nu poate înnota în apă mai repede decât crocodilul. De aceea, cât ai clipi din ochi, îl ajunse din urmă pe şacal şi-l înşfăcă de un picior. Acesta apucase să se urce pe mal doar cu picioarele din faţă, celelalte erau în apă. Nevasta lui ajunsesese deja pe uscat. Când crocodilul îi prinse piciorul, şacalul îi strigă nevastei :

— Nevastă, nevăstă, cineva mi-a prins bastonul ! Ce mai trage de el ! Mi-e teamă că mi-l ia !

Auzind aceste cuvinte, crocodilul se gândi : „Văd că, vrând să prind piciorul, am prins un baston. Să las repede bastonul și să prind piciorul”. Gândind astfel, dădu drumul piciorului, iar șacalul sări îndată pe uscat. Cum a ajuns, a și fugit. Și, odată intrat în pădure, cine mai putea să-l prindă ? De atunci, crocodilul îl căută încontinuu pe șacal. Dar acesta era foarte isteț și nu putea fi prins.

După ce se gândi mult, crocodilul își făcu un plan. Într-o zi se duse la ostrov și, lățindu-se pe nisip, se prefăcu mort. După un timp, șacalul și nevasta lui sosiră ca să mănânce broaște-țestoase. Ce văzură ? Crocodilul era într-un hal fără de hal.

— A murit ! Haide să-l mâncăm, zise nevasta șacalului.

— Așteaptă ! Trebuie să mă conving.

Și șacalul, apropiindu-se cu grijă de crocodil, spuse :

— Nu, văd că ăsta e mort de tot. Noi nu mâncăm animale care au murit de mult. Ne plac doar cele care se mai mișcă puțin.

Auzind asta, crocodilul se gândi : „Trebuie să mă mișc un pic, altfel nu se vor apropia”. Și începu să-și miște vârful cozii.

Văzându-l, șacalul îi spuse râzând șacaliței :

— Iată, vezi, mișcă din coadă ! Ziceai că-i mort !

Și plecară.

Crocodilul se gândi : „Văd că iar m-au păcălit ! Dar de data asta o să le arăt eu !”. Șacalul venea în fiecare zi într-un anumit loc ca să bea apă. Crocodilul se duse acolo, se ascunse și așteptă. Se gândea că atunci când va veni șacalul să bea apă, îl va prinde și-l va mânca. Când sosi șacalul, acesta văzu că acolo nu e nici un pește. În alte zile, peștii se plimbau încolo și-ncoace. Șacalul se gândi : „Ei, dar azi unde s-au dus peștii ? Am înțeles, crocodilul e aici !”. Apoi spuse cu glas tare :

— Apa acestui lac e foarte curată. Dacă nu e puțin tulbure, oare e bună de băut ? Hai, șacalișo, să mergem în alt loc !

Auzind aceste cuvinte, crocodilul începu să dea cu coada prin apă ca s-o tulbure. Văzând asta, șacalul fugi râzând. Într-o altă zi, șacalul sosi la lac să mănânce crabi. Crocodilul se afla acolo și stătea nemișcat. Șacalul, dându-și seama, zise :

— Aici nu mai sunt crabi, pentru că dacă erau câțiva, pluteau.

Imediat crocodilul lăsa vârful cozii să plutească pe apă. Văzând-o, șacalul nu mai sări în apă și se îndepărtă degrabă.

Iar crocodilul ? După ce a fost păcălit de atâtea ori de către șacal, i s-a făcut rușine și până la urmă a renunțat să se mai răzbune.

Maimuțoiul reginei

A fost odată un rege care avea două soții. El o iubea pe regina cea mică, de aceea aceasta locuia la palat, iar regina mare, uitată de rege, cu sufletul întristat, locuia într-o colibă de frunze. Într-o zi, regele dori să călătorească prin lume. O chemă pe regina mică și-i spuse :

— Pornesc spre țărâmurî îndepărtate, ce dorești să-ți aduc ?

— Măria Ta, nu-mi lipsește nimic, dar, dacă într-adevăr mă iubești, atunci adu-mi un sari subțire ca vântul, albastru cum e cerul și cu marginea ca soarele la apus, răspunse regina.

Regele promise că-i va aduce un astfel de sari și-și luă rămas-bun de la ea. Dar, în timp ce urca pe corabie, își aminti deodată și de cealaltă soție. Vai, ea era mereu tristă ! Sufletul regelui a fost, pare-se,

cuprins de milă. Imediat a trimis un mesager la ea ca să afle ce-ar avea de trebuință. Când se întoarse, acesta spuse :

— Măria Ta, regina cea mare a zis că ar fi tare bucuroasă dacă i-ai aduce un maimuțoi cu botul negru.

Regele porni la drum. Făcu o lungă călătorie și acum, iată, se întorcea acasă. Cumpărase pentru regina mică îmbrăcămintea dorită, dar uitase de maimuțoiul celeilalte regine. Înainte să ajungă corabia la țărm, își aminti de dorința acesteia. La porunca lui, slujitorii alergară în cele patru colțuri ale lumii în căutarea maimuțoiului și până la urmă prinseră unul cu fața neagră.

Regele se întoarse în țară. Regina mică, primind sariul pe care și-l dorise, nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Și cealaltă regină ? Cu sufletul întristat, luă maimuțoiul în brațe și-l duse în coliba sa. Îi purtă de grijă și îl crescă de parcă i-ar fi fost copil. Astfel, încet, încet, maimuțoiul învăță să vorbească precum oamenii. Și într-o zi îi spuse reginei :

— Mamă, regele e foarte nedrept. O regină stă în baldachin de aur, se îndestulează cu bucate regești, iar tu trăiești umilă și ai parte numai de firimituri de orez fiert ! Nu se mai poate așa. Mă

voi duce la rege și-i voi cere respectuos să facă dreptate.

— Nu, dragul mamei, răspunse regina, nu trebuie să faci una ca asta ! Dacă regele ne îngăduie să stăm în colibă, dacă găsim să mâncăm două boabe de orez, trebuie să ne socotim foarte norocoși. Dacă regele se supără, nu va fi bine de noi. S-ar putea să ne alunge și de aici.

Maimuțoiul spuse :

— Să nu-ți fie frică, mamă, am să-i vorbesc regelui. Și ai să vezi că într-o bună zi acest maimuțoi, copilul tău, s-ar putea să se așeze pe tronul regelui.

Spunând acestea, plecă la curtea regală. Cum ajunsese în fața regelui, îl salută cu labelle împreunate :

— Măria Ta, am a-ți povesti multe. Dacă-mi dai cuvântul că nu mi se va întâmpla nimic, pot să încep.

Auzindu-l pe maimuțoi vorbind ca oamenii, regele a fost la început uluit. Apoi își aminti că mai demult îi adusese celeilalte regine un maimuțoi. Așa că zise :

— Bine, spune fără frică, te ascult.

— Măria Ta, începu maimuțoiul, regina cea mare e mama mea. Am venit ca să-ți dau o veste. În curând regina va avea un copil.

Auzind aceste vorbe, regele nu-și mai încăpu în piele de bucurie, căci nu avea nici un urmaș. Din această pricină suferea mult și deseori era foarte trist. La vestea că regina va avea un copil, își desfăcu de la gât șiragul de perle și i-l puse maimuțoiului, care spuse :

— Măria Ta, mama mea locuiește într-o colibă și îndură multe lipsuri. Nu are pe ce să doarmă, nu are cu ce să se învelească, nu are ce să mănânce.

De îndată regele dădu poruncă dregătorilor să se ocupe de lucrurile trebuincioase reginei mari, să-i pregătească cele mai bune mâncăruri. Iar maimuțoiul, ținându-se de bucurie, se întoarse acasă și-i povesti mamei sale totul. Auzind ce se întâmplase, regina păli de frică :

— Vai ! Când regele își va da seama că toate acestea sunt minciuni, o să se înfurie și o să ne alunge.

Dar maimuțoiul o liniști :

— Să nu-ți fie frică, mamă, o să am eu grijă de tot !

Și astfel se scurse ceva vreme. Într-o zi, maimuțoiul se prezintă iar la curte :

— Măria Ta, azi ți s-a născut un fiu !

Regele nu mai putu de bucurie și tot regatul fu cuprins de valul de fericire. Iar regina mică, de

invidie, se făcu foc și pară. Regele își exprimă dorința de a-și vedea copilul.

— Bineînțeles că-l vei vedea, dar trebuie să mai aștepți câteva zile. Măritul astrolog a citit în stele și a spus că dacă vei vedea copilul înainte de șapte luni, când i se servește prima mâncare, nu-i va fi bine.

Regele se învoi. Încet, încet, se apropie ziua așteptată. Regele îl chemă pe maimuțoi la curte și îi spuse :

— Acum a venit timpul să merg să-mi văd băiatul.

Răspunsul veni imediat :

— Prealuminate, măritul astrolog a spus, după ce a mai cercetat astrele, că până când copilul nu va împlini douăzeci de ani, nu trebuie să i se vadă fața. Dacă-i va fi văzut chipul înainte, cineva o să moară : ori Măria Ta, ori copilul.

Regele consimți și de data aceasta. Trecură și cei douăzeci de ani. Din nou se prezentă maimuțoiul :

— Măria Ta, pregătește căsătoria prințului. O să-l vezi în ziua nunții, împreună cu prințesa.

Regele dădu sfoară în țară și alese pentru băiat o fată frumoasă ce nu avea pereche în regat. Înainte de ziua nunții, maimuțoiul îi spuse reginei :

— Mamă, am să-ți spun un mare secret. Te rog să mă asculți cu mare atenție. Eu nu sunt cu adevărat maimuțoi. Din blestemul zeilor am căpătat această înfățișare. De fapt, eu sunt un prinț. Și acum e primăvară, iar în seara asta e lună plină, așa că azi viața mea de maimuțoi se va sfârși. Voi regăsi corpul de om la sfârșitul nopții. Să trăiesc douăzeci de ani ca maimuțoi, acesta a fost blestemul zeilor. Azi s-au împlinit douăzeci de ani și voi avea din nou chipul dinainte. Ai de făcut un lucru : când voi ieși din trupul de maimuțoi, să iei imediat pielea și s-o arunci în foc, să ardă.

Auzind vorbele maimuțoiului, regina rămase mută de uimire. Într-adevăr, când noaptea se sfârși, văzu un prinț nespus de frumos care stătea în fața ei și zâmbea, iar la picioarele lui se afla pielea de maimuțoi. Luând de îndată pielea, regina o aruncă în foc s-o ardă.

Dimineața, pe când regele se afla în palat, dând porunci pentru pregătirea celor trebuincioase ceremoniei de căsătorie, numai ce văzu sosind un prinț de o frumusețe rară care i se prosternă la picioare. Uluit, îl privi îndelung și-l întrebă :

— Cine ești ?

— Sunt fiul reginei mari, veni răspunsul.

Regele rămase uimit de frumusețea băiatului. Coborî imediat de pe tron și-l îmbrățișă cu emoție. Când își mai reveni, întrebă unde este maimuțoiul.

— A dispărut! Din noaptea trecută n-am mai dat de el, răspunse prințul.

Pe rege îl întristă această veste, căci prinsese drag de maimuțoi. N-avea de unde să știe ce se întâmplase de fapt.

Chiar în acea noapte avu loc cu mare pompă nunta prințului. Regele, cu băiatul și nora alungară toată tristețea reginei mari.

Iar regina mică? Roasă tot timpul de invidie, în cele din urmă muri.

Pe lângă această poveste, brahmanul era foarte trist, pentru că nu-i putea oferi fetiței lui nici măcar un fruct, nu-i putea îndeplini nici o dorință, cât de mică. Și în fiecare zi era la fel, nu se schimba nimic.

Într-o zi, fetița s-a dus să se plimbe prin sat. În timp ce se plimba, a văzut pe fereastra unei case niște copii care mâncau orez cu lapte. Fetiței i se făcu poftă de orez cu lapte, astfel că, după ce se întoarse acasă, o întrebă pe mama ei:

— Mamă, mie de ce nu-mi dai orez cu lapte? Aș vrea și eu să mănânc asemenea bunătăți!

Mirele tigru

A fost odată un brahman sărac. El locuia împreună cu nevasta lui și aveau o fetiță. Erau atât de săraci, că nu aveau nici după ce bea apă. Din cauza aceasta, brahmanul era foarte trist, pentru că nu-i putea oferi fetiței lui nici măcar un fruct, nu-i putea îndeplini nici o dorință, cât de mică. Și în fiecare zi era la fel, nu se schimba nimic.

Într-o zi, fetița s-a dus să se plimbe prin sat. În timp ce se plimba, a văzut pe fereastra unei case niște copii care mâncau orez cu lapte. Fetiței i se făcu poftă de orez cu lapte, astfel că, după ce se întoarse acasă, o întreabă pe mama ei :

— Mamă, mie de ce nu-mi dai orez cu lapte ?
Aș vrea și eu să mănânc asemenea bunătați !

Auzind-o vorbind astfel, pe mama sa o podidi plânsul. Ea nu avea să-i dea de mâncare nici măcar câteva boabe de orez, darămite orez cu lapte!

Tocmai atunci s-a întors acasă și brahmanul și a văzut-o pe nevasta lui plângând:

— De ce plângi, nevastă, ce s-a întâmplat?

Nevasta răspunse:

— Fetița noastră vrea să mănânce orez cu lapte! Dar de unde să iau orez cu lapte? De asta plâng!

Auzind vorbele acestea, brahmanul spuse, abătut:

— Of, o să văd ce pot face, deși știu de pe acum că nu am cum să împlinesc o astfel de dorință. Hai, nu mai plânge.

Spunând asta, brahmanul plecă din nou de acasă.

În acel sat locuia și un moșier foarte bogat. El a auzit că fetița brahmanului dorea să mănânce orez cu lapte, și atunci l-a chemat pe brahman la el și i-a dat mango, orez, doi litri de lapte, zahăr și mirodenii. Brahmanul a fost foarte bucuros, l-a binecuvântat pe moșier și s-a dus repede acasă, spunându-i nevastei lui:

— Uite, ți-am adus cele trebuincioase pentru orezul cu lapte! Vai, ce noroc pe fata noastră!

Nevasta brahmanului a pregătit imediat un orez cu lapte delicios, așa cum nu se mai pomenise vreodată în casa lor. Așa de delicios era, că aroma lui le gădilă tuturor nările, făcându-le poftă.

O cioară, îmbătătată și ea de mirosul orezului cu lapte, își spuse :

— Aha ! Iată o mâncare foarte bună pentru mine !

Zicând acestea, a zburat și s-a așezat pe acoperișul casei. A stat acolo mult timp, în tăcere, fără să scoată un sunet. Dar nu s-a întâmplat nimic, nimeni n-a ieșit să-i dea de mâncare. Văzând asta, cioara a zburat și s-a așezat pe pervazul ferestrei de la bucătărie. În bucătărie nu era nimeni. Cioara zise :

— Ei, uite, aici e mâncarea. Dacă o să fac gălăgie, o să vină cineva să-mi dea și mie.

Așa făcu. Cei trei veniră în bucătărie, dar n-o băgară în seamă, și cioara, croncănind în continuare, observă :

— Ei ! Ia uite-i cum se așază la masă !

Brahmanul, nevasta brahmanului și fetița lor începură să mănânce. Cioara croncănea de zor, dar tot n-o băga nimeni în seamă.

— Ei, ia uite-i cum mănâncă !

Într-adevăr, cei trei mâncau cu poftă, mai ales că orezul cu lapte arăta foarte bine. Mâncară tot, astfel că pe fundul cratiței nu mai rămase nici un pic de orez cu lapte.

Cioara mai stătu o vreme pe pervaz și, când văzu că ei nu-i păstrasera nici măcar un bob de orez, se supără foarte tare. Își spuse : „M-au păcălit ! Pentru asta trebuie pedepsiți !”.

Lângă casa brahmanului se afla o pădure foarte mare unde își avea bârlogul un tigru. Cioara luă un glas mieros și, ducându-se la tigrul, îi spuse :

— Domnule tigrule, brahmanul nostru are o fată neasemuit de frumoasă. Și tu ai fi un mire frumos pentru ea, așa că brahmanul a zis că ar fi minunat dacă ai vrea să te însori cu fata lui.

Cum auzi asta, tigrul sări în sus de bucurie și, nerăbdător, zise :

— O, da, cum să nu ! Când va avea loc nunta ? Mă duc repede, alerg la mireasa mea. Ce am de făcut ?

Cioara spuse :

— Nu ai nimic de făcut, o să mă ocup eu de tot. Pentru început, trimite-i ceva de mâncare.

Tigrul spuse :

— Deșteaptă vorbă ! O să mă duc în sat, o să omor un câine și o să-l duc la casa brahmanului, să i-l ofer în dar.

Cioara, auzind asta, se grăbi să spună :

— Nu, nu ! Ei nu mănâncă deloc carne de câine. Uite, tu ai în bârlog un lămâi, ar fi bine să le trimiți câteva lămâi. Eu mă ofer să le duc, ca din partea ta.

Spunând asta, cioara rupse câteva lămâi din pom și zbură cu ele spre casa brahmanului. Ajunsă aici, zise :

— Domnul tigru este foarte fericit și vă trimite aceste lămâi, ca să le mâncați. Este un dar din partea lui, pentru nunta cu fata voastră, care va avea loc peste câteva zile.

Ce-i drept, n-o auzi nimeni, așa cum nimeni nu văzu vreo lămâie. Dar cioara se întoarce la tigru și-i repetă întocmai ce-i spusese brahmanului. Auzind așa cuvinte frumoase, tigru se tăvăli pe jos de bucurie.

Iată că trecură câteva zile. În fiecare zi cioara lua câteva lămâi și îi spunea tigrului :

— O să aibă loc nunta cu fata.

Ce-i drept, era o minciună, dar tigru credea că-i adevărat, că brahmanul avea să-i dea într-adevăr fata de nevastă. Dar cum nu se întâmpla nimic, la un moment dat tigru se înfurie și spuse :

— Cum?! Mi-ai luat toate lămâile din pom, și uite că nunta nu se face !

Cioara zise :

— Ei, cum să nu se facă ? Vrei să aibă loc acum ? Dacă da, chiar acum o să se țină !

Auzind asta, tigru spuse :

— Atunci du-te la ei și spune-le că dacă mâine noapte nu mă însor cu fata, atunci am să vin în sat și am să-i mănânc pe toți.

Cioara atâta aștepta. S-a dus imediat la casa brahmanului și i-a spus :

— Hei, mă auzi ? Măine noapte vine tigrul ca s-o ia de nevastă pe fata ta ! Dacă nu se va însura cu ea, o să vă mănânce pe toți !

Auzind una ca asta, brahmanul și nevasta lui s-au speriat foarte tare. Au început să strige să fie lăsați în pace și într-un târziu au început să plângă. Auzind plânsetele, sătenii au venit repede la ei și i-au întrebat :

— Ce e, ce s-a întâmplat ?

Printre suspine, brahmanul spuse :

— Tigrul va veni mâine ca s-o ia de nevastă pe fata noastră. Iar dacă nu i-o dăm, o să ne mănânce pe toți.

Auzind asta, sătenii ziseră batjocoritori :

— Ce vorbă-i asta ! Ia să-l vedem pe ticălosul ăsta cum se însoară și cum o să ne mănânce pe noi !

Apoi îi liniștiră pe părinții fetei :

— Nu vă fie frică, o să-l învățăm noi minte, să nu-i mai trebuiască însurătoare !

Zicând acestea, îi trimiseră tigrului vorbă astfel :

— Domnule tigrule, am vrea să te rugăm câteva lucruri pentru ca nunta să decurgă bine. Te-am ruga să te îmbraci elegant, să aduci cu tine muzicanți care să cânte și să accepți invitația noastră la

masă. Și după ce toate acestea vor fi îndeplinite, să vezi ce nuntă minunată o să fie.

Apoi sătenii adunară vreascuri și încălziră trei sute de cratițe cu ulei. Așezară frumos o rogojină pe fântâna din curtea brahmanului, după care porniră prin sat bătând din tobe, făcând o mare hărmălaie.

Auzind gălăgia, tigrul își zise : „O, au început festivitățile de nuntă !”. Atunci, repede, repede se îmbracă frumos, își puse turbanul pe cap și, ținând de bucurie, se prezentă la casa brahmanului.

Imediat sătenii spuseră :

— A sosit mirele, ce bine, ce bine ! Să cântăm, să ne veselim !

Tot zicând așa, îl poftiră pe domnul tigru să ia loc pe rogojina de deasupra fântânii. Bineînțeles că tigrul nu știa nimic din ce i se pregătise, așa că sări pe rogojină și – buf ! – căzu în fântână. Atunci sătenii luară vreascurile și le aruncară în fântână, peste tigru, apoi turnară uleiul fierbinte din cele trei sute de cratițe. După care îi dădură foc tigrului celui prost și astfel brahmanul scăpă de nenorocire.

Și cioara ? Cioara a asistat la toată veselia sătenilor și a înghițit în sec când i-a văzut mâncând bunătăți. Iar într-un târziu au zărit-o niște copii și au aruncat după ea cu bulgări de pământ. Așa că și-a luat zborul și s-a dus departe, departe și nici odată nu i-a mai deranjat pe săteni.

Povestea babei cocoșate

A fost odată o babă cocoșată. Așa de cocoșată, că mergea în baston și numai capul – toc-toc – i se mișca. Avea doi câini : Ranga și Bhanga. Într-o zi, bătrâna hotărî să-i facă o vizită nepoatei sale. Înainte de a pleca, le spuse câinilor :

— Să stați aici, nu care cumva să vă îndepărtați de casă !

Ranga și Bhanga răspunseră :

— Bine, stăpână.

După care baba porni la drum în baston și numai capul – toc-toc – i se mișca. Însă nu merse ea prea mult, că întâlni un șacal care zise :

— Ei, uite o babă cocoșată pe drum. Babo, o să te mănânc !

— Așteaptă ! Lasă-mă să mă duc la casa nepoatei mele. De acolo mă voi întoarce grasă și apoi poți

să mă mănânci. Acum sunt numai piele și os, nu vezi că n-am pic de carne pe mine ?

— Bine, băbuțo, când te vei întoarce grasă, am să te mănânc, fu de acord șacalul.

Baba își luă din nou bastonul și porni la drum. Și numai capul – toc-toc – i se mișca. Dar nu merse prea mult și întâlni în cale un tigru, care spuse :

— Ei, uite o babă cocoșată pe drum. Babo, o să te mănânc !

— Așteaptă ! Lasă-mă să mă duc la casa nepoatei mele. De acolo mă voi întoarce grasă și apoi poți să mă mănânci. Acum sunt numai piele și os, nu vezi că n-am pic de carne pe mine ?

— Bine, băbuțo, când te vei întoarce grasă, am să te mănânc, fu de acord tigrul.

Baba își luă din nou bastonul și porni la drum. Și numai capul – toc-toc – i se mișca. Dar nu merse ea prea mult și, iată, întâlni un urs care spuse :

— Ei, uite o babă cocoșată pe drum. Babo, o să te mănânc !

— Așteaptă ! Lasă-mă să mă duc la casa nepoatei mele. De acolo mă voi întoarce grasă și apoi poți să mă mănânci. Acum sunt numai piele și os, nu vezi că n-am pic de carne pe mine ?

— Bine, băbuțo, când te vei întoarce grasă, am să te mănânc, fu de acord ursul.

să mă mănânci. Acum sunt numai piele și os, nu vezi că n-am pic de carne pe mine?

— Bine, băbuțo, când te vei întoarce grasă, am să te mănânc, fu de acord sacalul.

Baba își luă din nou bastonul și porni la drum. Și numai capul - tot sic - i se îneca. Dar nu merse ea prea mult și iată că i se opri ursul, care spuse:

— Ei, uite o babă cocota pe drum. Babo, o să te mănânc!

— Așteaptă! Lasă-mă să mă duc la casa nepoatei mele. De acolo mă voi întoarce grasă și apoi poți să mă mănânci. Acum sunt numai piele și os, nu vezi că n-am pic de carne pe mine?

— Bine, băbuțo, când te vei întoarce grasă, am să te mănânc, fu de acord tigărul.

Baba își luă din nou bastonul și porni la drum. Și numai capul - tot sic - i se îneca. Dar nu merse ea prea mult și, iată că i se opri ursul care spuse:

— Ei, uite o babă cocota pe drum. Babo, o să te mănânc!

— Așteaptă! Lasă-mă să mă duc la casa nepoatei mele. De acolo mă voi întoarce grasă și apoi poți să mă mănânci. Acum sunt numai piele și os, nu vezi că n-am pic de carne pe mine?

— Bine, băbuțo, când te vei întoarce grasă, am să te mănânc, fu de acord ursul.

Baba mai merse puțin și ajunsese la casa nepoatei sale. Acolo, tot mâncând iaurt și lapte, se îngrășă atât de tare, că nici n-am cum să vă descriu. Era așa de grasă, că aveai impresia că o să crape. Îi spuse nepoatei :

— Dragă nepoată, e timpul să mă duc acasă. M-am îngrășat atât de mult, încât nu voi putea să umblu. Va trebui să mă rostogolesc. Trebuie să mă pregătesc de plecare. De altfel, ursul, tigru și șacalul mă așteaptă pe drum ca să mă mănânce. Acum zi și tu, ce să mă fac ?

— Oare ți-e frică, bunicuțo ? O să te bag într-un dovleac și așa vei ajunge în oraș. Astfel, ursul, tigru și șacalul nu te vor putea descoperi și deci nu te vor mânca.

Și o băgă pe babă într-un dovleac, îi dădu orez ca să aibă de mâncare și, strigând „hei !”, împinse dovleacul, iar acesta începu să se rostogolească precum roata unei căruțe. Dovleacul înainta, iar baba, dinăuntru, zicea :

— Mă ospătez cu orez și fructe. Scuiptiu - ptuiptiu - semințele din fructe.

Așa tot înainta baba, rostogolindu-se.

Pe marginea drumului aștepta ursul ca s-o mănânce pe babă. Dar n-o zări, ci văzu doar un dovleac

care se ducea de-a dura. Baba nu era nicăieri, iar dovleacul nu-i plăcea ursului. Însă deodată el auzi o voce din dovleac :

— Baba s-a dus tare departe...

Auzind asta, ursul își închipui că baba a plecat. Atunci, mârâind, lovi dovleacul cu laba și acesta începu să se rostogolească precum roata unei căruțe.

Dovleacul înainta, iar baba, dinăuntru, zicea :

— Mă ospățez cu orez și fructe. Scuiptiu - ptuiptiu - semințele din fructe.

Așa tot înainta baba, rostogolindu-se.

Însă pe marginea drumului aștepta tigrlul ca s-o mănânce pe babă. Dar n-o zări, ci văzu doar un dovleac care se rostogolea. Baba nu era nicăieri, iar dovleacul nu-i plăcea tigrlului. Și deodată auzi o voce din dovleac :

— Baba s-a dus tare departe...

Auzind asta, tigrlul își închipui că baba a plecat. Atunci, mârâind, lovi dovleacul cu laba și acesta începu să se rostogolească precum roata unei căruțe.

Dovleacul se rostogolea, iar baba, dinăuntru, zicea :

— Mă ospățez cu orez și fructe. Scuiptiu - ptuiptiu - semințele din fructe.

Ceva mai la vale aștepta șacalul, așezat pe marginea drumului. Văzu dovleacul și zise :

— Ei, din câte știu eu, dovlecii nu vorbesc. Trebuie să văd ce e în el.

Și cu o lovitură de picior sparse dovleacul în două. Văzând-o pe babă, spuse :

— Babo, te-am prins ! S-a terminat cu tine, am să te mănânc !

— Desigur. Altfel de ce aș fi venit ? Dar înainte de a mă mânca, nu vrei să asculți două cântece ?

— Da, n-ar fi rău să-mi cânti. De altfel, și eu pot cânta ceva.

— Ce bine ! O să mă urc pe movila aceea și o să cânt de acolo.

Zis și făcut. Baba se urcă pe movilă și, cu o voce melodioasă, începu :

— Vai, vai, Ranga, Bhanga, uuu !

Îndată sosiră cei doi câini ai babei. Unul îl prinse pe șacal de ceafă, celălalt de mijloc și, ținându-l așa, traseră de el – dar ce mai traseră ! Strâns de gât și de mijloc, șacalul, până la urmă, își dădu sufletul.

Și uite-așa scăpă baba nevătămată.

Cum s-au ivit pe lume rubinele

A fost odată un rege, care muri la adânci bătrâneți și lăsă în urma lui o nevastă și patru fii. Fiul cel mic al regelui era cam zburdalnic și răsfățat. Mama lui îl iubea mai mult decât pe ceilalți copii. Îi făcea mâncărurile cele mai bune, îl înveșmînta cu cele mai frumoase haine, îi împodobeia camera cu cele mai elegante mobile din palat și-i făcea toate voile.

Frații lui erau invidioși pe el și, după ce se sfătuiră între ei, hotărâră să-l alunge în pădure ca să-l învețe minte. Regina încercă în fel și chip să le scoată acest gând urât din cap, dar, văzând că nu izbuteste, le spuse că dacă vor să-l alunge pe fratele lor, n-au decât s-o trimită și pe ea în pădure. Ca urmare, cei trei fii mari ai regelui îi trimiseră pe mamă și pe fratele lor cel mic într-o pădure, departe, departe de tot.

Lăsați în pădure și părăsiți de toată lumea, mama și fiul se gospodăriră cum putură. Își înălțară o colibă din ramuri și frunze, căutară fructe pentru hrană, băură apă dintr-un râu care curgea în apropiere. Și timpul se scurgea peste ei nepăsător.

Într-o dimineață, când mama și fiul veniră la râu ca să se spele și să ia apă, văzură o barcă mare pe mal, dar nici urmă de barcagiu. Mama se întreabă de unde venise barca și cine o lăsase acolo. Dar băiatul, cum era de felul lui cam jucăuș, voi să urce în barcă.

Mama îi spuse că nu e frumos să folosească un lucru care nu era al lor. Băiatul însă stăruia atât de mult, că în cele din urmă mama îi dădu voie să urce. Apoi, tot la stăruința copilului, urcă și mama ca să-i țină de urât și, minune, îndată ce mama se așeză, barca porni singură pe apă ca o săgeată pornită dintr-un arc.

Pe mamă o cuprinse frica; socoti că barca e vrăjită și-i va duce cine știe unde. Dar băiatul nu se sperie, ba chiar îi păru bine. Puteau să ajungă pe un tărâm necunoscut, unde își vor găsi norocul și vor trăi în belșug.

În curând, plutind pe undele râului, ajunseră la mare. Dar și pe valurile mării barca lor luneca tot atât de repede și ajunseră într-un vârtej. Mama

și fiul rămaseră uimiți când văzură că din acest vârtej ieșeau o sumedenie de globuri de cristal, mari ca niște baloane, roșii și strălucitoare. Băiatul, curios, ridică mai multe globuri care pluteau pe apă și le puse în barcă. Mama îl muștră că ia niște lucruri care nu erau ale lor și-i ceru să le arunce din nou în apă. Băiatul o ascultă, dar îi plăcuseră așa de mult acele globuri, că ascunse unul în sân fără să-l vadă mama.

Peste puțin timp barca ajunsese într-un port și se opri. Mama și fiul coborâră și intrară în oraș. Acolo era capitala unui rege, care își avea palatul în mijlocul orașului. Cu puținii bani pe care-i avea la dânsa, mama închirie o căsuță modestă în apropierea pieței și cei doi se instalară acolo. Mama băiatului era o femeie pricepută, știa să facă multe feluri de zaharicale. Deschise o prăvălie în piață și trăiau din puținul câștig adus de acest negoț mărunț.

Băiatului, ca oricărui copil, îi era gândul numai la joacă. Cum n-avea nimic de făcut, ieșea și se juca pe maidan cu alți băieți din oraș. Jocul lor era cu bile de sticlă, iar băiatul nostru se juca cu globul acela roșu pe care-l luase din mare. Globul era foarte tare și orice bilă atingea, o spărgea pe loc.

Maidanul acela se afla în apropierea palatului regal. Regele avea o fată foarte frumoasă. Ea se plimba pe terasă și din când în când se uita cum se jucau copiii. Fata băgă de seamă că de câteva zile venise un băiat străin, care avea o piatră prețioasă, mai mare și mai strălucitoare decât orice nestemată din palatul lor. Dornică s-o aibă, se duse la tatăl său și-i ceru să i-o dea.

Curios să vadă piatra aceea, regele îi porunci unui slujitor să-l caute pe băiat și să-l aducă la el. Când băiatul veni la rege și-i arătă globul, se miră și regele. Nici el nu mai văzuse o asemenea piatră prețioasă. Se oferă s-o cumpere cu o mie de monede de argint. Cum băiatul habar n-avea ce preț putea să aibă o asemenea piatră prețioasă, i-o dădu bucuros și luă în schimb cele o mie de monede. Când veni acasă, maică-sa se sperie văzând atâția bani la băiatul ei; socoti că îi furase din casa cuiva. Dar băiatul îi povesti totul și ea liniști.

Regele îi dădu fiicei sale piatra aceea mare, roșie și strălucitoare și o rugă să și-o prindă în păr. Fiica regelui fu încântată și, ducându-se la doica ei să i-o arate, o întrebă :

— Ia spune-mi, doică, oare există pe lume vreo altă prințesă care să se împodobească cu o asemenea minune ?

Se miră și doica văzând bijuteria cea nouă a fetei; dar, vicleană cum era, îi spuse:

— Cum să nu? Piatra asta se numește rubin. Mai înainte am slujit la casa altui rege, ale cărui fete purtau câte două nestemate din astea pe cap. Tu te-ai mulțumit cu una singură. Spune-i tatălui tău să-ți aducă încă o piatră ca aceasta dacă te iubește cu adevărat. Închide-te apoi în cameră și, până când nu ți-o aduce, nu mânca nimic, ca să-și dea seama regele cât de supărată ești.

Prințesa luă de bun sfatul babei. Se duse la rege, îi vorbi cum o învățase doica și apoi se închise în „camera de supărare”, cum aveau toate prințesele pe vremuri.

Regele se necăji. Nu avea de unde să găsească încă o piatră la fel. Se înspăimântă că din această pricină îi va muri fiica. Așa socotise și baba. Aștepta să moară fiica regelui ca să-i poată fura rubinul. Regele se gândi mult de unde putea să facă rost de încă un rubin. Apoi îl chemă pe băiatul străin și-l întrebă de unde avea piatra prețioasă. Băiatul îi povesti ce lucru minunat văzuse în mijlocul mării și regele îl rugă să se ducă acolo din nou și să-i aducă încă una. Îi făgădui totodată băiatului că, dacă reușește să-i aducă încă o piatră, îi dă fata de soție și tot regatul după moartea sa.

Mama băiatului nu voia să-l lase să plece iarăși pe mare cu barca vrăjită și să aducă încă o nestemată, deoarece ea credea că acele comori aparțineau zânei apelor. Băiatul însă, tânăr și cutezător, o liniști pe mamă-sa, făgăduind că nu i se va întâmpla nimic și se va întoarce sănătos. Iar dacă reușea să facă rost de încă un rubin, regele avea să-i dea mâna fetei și să-l lase moștenitorul tronului după ce va muri.

Atunci mama se învoi și băiatul se duse în port, unde își lăsase barca. Îndată ce urcă în ea, barca porni singură, tăind valurile mării ca o săgeată, până ajunse la vârtejul de unde ieșeau la suprafață globurile lucitoare.

De data asta băiatul vru să descopere de unde veneau pietrele. După ce barca se opri, el stătu multă vreme, privind în apa mării. Zări o cărare spre adâncul ei, pe care se rostogolea din când în când câte un rubin. Băiatul coborî din barcă și merse pe cărare până când ajunse pe fundul mării. Acolo dădu de un palat de cristal atât de frumos, cum nu se mai văzuse vreodată. Numai că palatul părea pustiu.

Tânărul trecu pragul și colindă printr-o mulțime de odăi fără să vadă pe nimeni. În sfârșit, ajunse într-o cămară mică, unde dormea un balaur.

Deasupra acestuia, pe un baldachin așezat chiar deasupra valului mării, se afla o fată tânără și frumoasă ca o zână, care plângea cu lacrimi de sânge. Fiecare lacrimă care cădea în apă se prefăcea în rubin și pornea pe cărarea ce ducea în vârtejul de la suprafața mării.

Văzându-l, fata se sperie și zise :

— Cum ai ajuns aici, tânăr nesăbuit ? Fugi repede până nu se trezește balaurul acesta cumplit care mi-a omorât părinții și pe toți oamenii din palat. Câtă vreme doarme, eu trebuie să plâng cu lacrimi de sânge, iar când se scoală, adună pietrele prețioase. Apoi mă chinuie cât poate de tare ca să plâng și el să se îmbogățească mereu. Fugi, tinere, să nu te osândească și pe tine la cine știe ce cazne amare !

— N-ai grijă, fată frumoasă, îi spuse tânărul. Dacă am venit aici, am să te scap.

Tânărul prinț își scoase sabia de la brâu și reteză capul balaurului. Apoi o luă pe fată și plecară amândoi spre barcă. Încărcară toate rubinele ce pluteau acolo, după care barca porni singură și îi duse într-o clipă spre portul de unde venise.

Tot orașul se bucură văzându-l pe băiatul străin care se întorcea cu barca plină de rubine. Dar mai

ales mama lui era fericită că-i venise băiatul, ba încă și cu o noră atât de frumoasă.

Regele împărți regatul în două și-i dădu jumătate feciorului străin și jumătate fiicei sale, pe care o mărită cu un alt prinț, căci băiatul nostru nu voia să se despartă de fata adusă din adâncul mării.

Iar pe baba cea rea și cocoșată regele o pedepsi așa cum erau pedepsiți atunci oamenii răufăcători. I s-a tăiat părul, i s-a turnat lapte acru pe capul tuns, a fost urcată pe un măgar și, după ce a fost plimbată prin tot orașul, a fost dusă afară din țară.

Povestea mea a luat sfârșit.

Spanacul în grădină s-a ofilit...

Cuprins

Povestea celor două surori	5
Povestea motanului Mojontali	17
Povestea iedului cel isteț	29
Povestea maimuței și a pisoiiului	35
Tigrul cel fățarnic	39
Șoricelul veșnic nemulțumit	47
Unchiul tigru și nepotul șacal	55
Crocodilul lui Kaku	59
Lalu și Nilu	61
Povestea prințului Sobur	65
Servitorul cel isteț	83
Baba și hoțul	87
Băiatul tâmplarului	91
Elefantul regelui	95

Maimuțoiul cel viteaz	101
Manoj și vrăjitorul	107
Povestea vrăbiuțelor șmechere	113
Savantul Asilakhan.....	119
Pantofarul și negustorul	125
Printul Mohan	129
Raja, Rani și maimuțoiul	135
Țesătorul și oul de iapă	137
Tigrul cel slab de minte	147
Moara cea fermecată	153
Șarpele, fiul regelui.....	157
Șacalul cel savant	167
Maimuțoiul reginei.....	173
Mirele tigru	181
Povestea babei cocoșate	189
Cum s-au ivit pe lume rubinele	197

www.polirom.ro

Redactor: Alina Radu

Coperta: Radu Răileanu

Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: noiembrie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

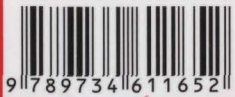
Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1165-2

9 789734 611652

www.polirom.ro